

Nơi Nào Có Nắng Ấm

Contents

Nơi Nào Có Nắng Ấm	2
1. Chương 1 : Không Tên	2
2. Chương 2 : Tình Cảm Phai Nhòa	4
3. Chương 3 : Rời Xa Mọi Thứ	5
4. Chương 4 : Mỹ - Người Bạn Mới	7
5. Chương 5 : Nụ Hôn Vô Tình	8
6. Chương 6 : Lạc Đường	10
7. Chương 7 : Những Tháng Ngày Làm ... Osin !	11
8. Chương 8 : Tia Nắng Của Lòng Tôi	13
9. Chương 9 : Ngày Cuối	15
10. Chương 10 : Ngày Tạm Biệt	17
11. Chương 11 : Trở Về Nơi Bắt Đầu	18
12. Chương 12 : Đó Chưa Phải Là Điểm Dừng !	19
13. Chương 13 : Bạn Cũ	21
14. Chương 14 :	22
15. Chương 15 : Sóng Gió Ấp Đến Lần Nữa	24
16. Chương 16 : Cái Vả	25
17. Chương 17 : Bầu Trời Đen...nỗi Đau Dài	27
18. Chương 18 : Sinh Nhật Của Nỗi Buồn	28
19. Chương 19 : Tình Tay Ba?	30
20. Chương 20 : Hồ Ly Cuối Cùng Cũng Sẽ Lộ Đuôi.con Người Cũng Sẽ Phải Tháo Mặt Nạ !	31
21. Chương 21 : Sự Cô Đơn Của Mưa... .	33
22. Chương 22 : Tình Bạn Bị Phản Bội,tình Yêu Chỉ Toàn Dối Trá.	34
23. Chương 23 : Kẻ Thua Cuộc ?	35
24. Chương 24 : Cắt Đứt Mối Quan Hệ	37
25. Chương 25 : Cuộc Sống Mới	38
26. Chương 26 : Cuộc Hẹn	40
27. Chương 27 : Nếu Người Đó Không Thể Làm Em Hạnh Phúc Thì Anh Sẽ Làm !	42
28. Chương 28 : Shock... .	44
29. Chương 29 : Những Thiên Thần Tội Nghiệp	45
30. Chương 30 : (Chương Đặc Biệt) Ngoại Truyện	47
31. Chương 31 : Đám Tang	47
32. Chương 32 : Tìm Chút Bình Yên	48
33. Chương 33 : Hãy Cứ Đặt Niềm Tin,vì Anh Luôn Ở Cạnh Em !	50
34. Chương 34 : Nhật Kí Mang Thai	52
35. Chương 35 : Cảm Giác Khó Tả ?	54
36. Chương 36 : Bạn Từ Thuở Nhỏ ?	56
37. Chương 37 : Bị Lộ	58
38. Chương 38 : Ngày Hạnh Phúc	60
39. Chương 39 : Anh Yêu Em ! Bà Xã !	62
40. Chương 40 : An Hương Bị Bắt Cóc ?	65
41. Chương 41 : Ký Ức Hành Hạ !	67

42. Chương 42 :	70
43. Chương 42 : Bùmmmm...mọi Thứ Sẽ Tan Thành Mảnh Vụn.	71
44. Chương 43 : Không Có Lựa Chọn	73
45. Chương 44 : Hai Phút Ngắn Ngủ Cho Cái Kết !	75
46. Chương 45 : Anh Có Đi Cũng Sẽ Đưa Em Đi Cùng,anh Sẽ Không Bỏ Em !	77
47. Chương 46 : Những Ngày Qua...anh Vẫn Thấu Hiểu Rất Rõ Tầm Tình Của Cô	80
48. Chương 47 : Con Gái Của Chúng Ta Đâu Rồi ?	83
49. Chương 48 : Đi Cứu Con Gái Và Tự Chuốc Họa Cho Mình..	86
50. Chương 49 : Anh Có Thể Vào Thăm Cô Ấy Lần Cuối.	88
51. Chương 50 : Đứa Bé Còn Chưa Thành Hình	90
52. Chương 51 : Sự Mất Mát ?	92
53. Chương 52 : Bệnh Viện.....	94
54. Chương 53 :	96

Nơi Nào Có Nắng Ấm

Giới thiệu

Mùa đông,Mie dậy rất sớm để chuẩn bị cho món điểm tâm thứ 7. Cô muốn tự tay nấu bữa ăn sáng c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nao-co-nang-am>

1. Chương 1 : Không Tên

Mùa đông,Mie dậy rất sớm để chuẩn bị ón điểm tâm thứ 7.Cô muốn tự tay nấu bữa ăn sáng cho gia đình.

Món điểm tâm vừa xong,mẹ chồng cô bước xuống.

- A!Con chào mẹ - Cô cúi đầu chào lễ phép

Mẹ chồng cô không những không trả lời gì mà còn chẳng thèm nhìn cô đến một cái.Bước thẳng đến chiếc ghế ngồi.

-Umm ! mùi gì mà thơm vậy nhĩ ? Haha - Bố chồng cô từ trên gác bước xuống,kéo ghế ngồi một cách lịch sự.Ông cầm thìa lên,nếm thử rồi tấp khen.

- Con làm điểm tâm ngon ghê !!

- Hi.Cảm ơn bố - Mie trả lời

- Ngon gì chứ,ngọt quá ấy! cô cho bao nhiêu đường thế? - Mẹ chồng cô gắt gỏng,bỏ luôn cái thìa xuống bàn.Bà đưa mắt nhìn xung quanh rồi hỏi tiếp - Mà Quốc Anh đâu rồi?Sao giờ này còn chưa thấy nó?

- Dạ,chắc anh ấy ngủ quên.Hôm qua anh ấy đi làm về muộn lắm ạ.Để con lên gọi - Mie

Trên phòng,cô khẽ mở cánh cửa xem anh đang làm gì.Cô nhòm vào trong,thấy anh đang ngồi buồn nhìn bức ảnh hai đứa trẻ con.Đó là bức ảnh khi cưới Mie và anh đã mua để treo trong phòng với hàm ý ” mau có một cu cậu đẹp trai hoặc một bé gái dễ thương”...Vậy mà hơn một năm nay...Cô chợt thấy có lỗi với anh,với gia đình anh.Nhưng nhớ đến bữa điểm tâm,cô lại gạt đi nước mắt,đưa tay lên gõ cửa :

” Cộc Cộc ”

- Là em,Anh dậy chưa?Xuống ăn sáng rồi còn đi làm nữa.

- Ủ,anh xuống ngay - Tiếng anh từ trong phòng vọng ra.Anh đứng dậy bước ra cửa,mỉm cười với cô.

- Chào buổi sáng! Em yêu !- Anh nói rồi hôn nhẹ lên trán Mie

- Trời ! Mau xuống ăn sáng đi rồi còn đi làm nữa ông tướng à anh bảo với bố là em ăn rồi.Giờ em phải làm bản thuyết trình,chiều em có cuộc họp.

Quốc Anh không nói gì.Anh biết cô đang lấy cớ để không làm khó mọi người .vì nếu ngồi ăn với mẹ anh thì sẽ lại có một cuộc chiến tranh lạnh xảy ra.Nên anh cũng không nói gì,cứ thế bước xuống dưới nhà.

~ Chiều

~Mie ghé qua quán cafe trước khi đến công ty.Cô có hẹn với một bác sĩ người Mỹ rất giỏi chữa những căn bệnh khó có con như cô.

- Cô là Mie Anderan ?

- Vâng !

- Tôi là Hatro

- Dạ.Rất vui được gặp anh ! - Cô lịch sự đứng dậy bắt tay

- Tôi vào thẳng vấn đề nhé.Về căn bệnh của cô tôi đã gặp nhiều lần.Với sự phát triển vượt bậc của nền y học hiện đại, việc điều trị vô sinh ở Mỹ đã có nhiều thành tựu đáng kể. Do đó, cô hoàn toàn có hy vọng và nên đi chữa trị sớm khi quá muộn.Khi đến các cơ sở y tế chuyên khoa, bạn sẽ được khám, làm các xét nghiệm, chụp chiếu, xác định nguyên nhân gây vô sinh – hiếm muộn ở bạn là gì sau đó các bác sĩ sẽ đưa ra phương pháp chữa trị phù hợp nhất. Tùy vào từng trường hợp, mức độ bệnh cụ thể mà việc điều trị của bạn có thể là 1, 2 tháng, thậm chí là 5- 7 năm.

Cô gật gật đầu lắng nghe

- Trong một số trường hợp, cô cũng có thể được các bác sĩ chỉ định áp dụng các biện pháp hỗ trợ sinh sản như bơm tinh trùng vào buồng tử cung hoặc thụ tinh trong ống nghiệm. Tại Việt Nam tỷ lệ thụ tinh trong ống nghiệm thành công là 30-50%, nhưng bên Mỹ,tỉ lệ thành công đã lên tới 70%-99% ! - Bác sĩ nói

- Tôi hiểu rồi.Cảm ơn anh !

- Ủ. Cô sẽ đi chứ? Tôi sẽ tận tay điều trị cho cô

- Tôi sẽ suy nghĩ lại.Tôi sẽ điện lại cho anh - Mie nói rồi đưa tay lên nhìn đồng hồ - Chết rồi,tôi có cuộc họp.Tôi đi trước nhé,tạm biệt bác sĩ.

Cô đứng dậy vợ lấy túi xách rồi đi

- Tạm biệt.Hẹn gặp lại cô sớm - Bác sĩ Hatro vẫy vẫy tay chào

Ra đến cổng quán cafe,cô nhìn ngó xung quanh xem có chiếc taxi nào không.Thì vô tình,cô thấy anh - chồng cô đang ngồi với một người phụ nữ xinh đẹp ở quán ăn gần đó.Cô không tin vào mắt mình,lôi từ túi sách ra chiếc điện thoại nhắn tin cho chồng

” Anh đang ở đâu thế ? ”

....

” Anh đang đi xem công trình mới của công ty ” - Anh trả lời

Cô muốn gục ngã xuống.Tại sao anh phải nói dối cô như vậy?Người chồng luôn yêu thương cô,săn sàng vì cô mà bất chấp tất cả giờ lại có thể phản bội cô sao?

2. Chương 2 : Tình Cảm Phai Nhòa

Ở công ty,cuộc họp vẫn diễn ra rất bình thường.Nhưng không khí căng thẳng hơn.Suốt buổi họp,Mie phải cố tỏ ra vui vẻ để tránh ảnh hưởng tới công việc và mọi người.Hình ảnh anh cười tươi với một người đàn bà khác cứ hiện trong đầu cô khiến cô thấy khó chịu với chính mình.Sau khi buổi họp kết thúc,một cô bạn làm việc cùng cô hỏi :

- Bộ bà cãi nhau với chồng hả? Từ đầu đến giờ tui thấy bà nhăn nhó mãi

- Vậy hả?Không có gì đâu.- Mie né tránh

- Đừng có giấu ! Tui biết tính bà mà

-.....- Cô không nói gì,miệng khê cười buồn

- Bà không kể cũng không sao.Hôm nay thứ bảy rồi.Đi chơi chút không?-Người bạn đồng nghiệp huých huých vào tay cô

- Cũng được đấy ! - Mie đứng dậy vợ lấy túi xách cười nhưng vẫn không thể che nỗi buồn

Mie cùng vài người bạn đến một quán lẩu nhậu.Dù không biết uống nhưng vì cô đang khá buồn nên cô cũng nâng chén.Nhưng chỉ 30p sau,cả ba người đã say nhèm.gục hết xuống bàn,miệng vẫn lẩm bẩm câu hát. Chợt một ai đó đi đến,và vào bàn là cho cốc rượu đổ đầy chân cô.Theo phản xạ,Mie bật dậy nói lớn :

- Anh đi đứng kiểu gì thế ? Anh để mắt sau gáy à ?

- Ai khiến quán đông quá làm gì,mà cũng tại cô,thấy tôi đến còn không biết tránh đường !

- Cái gì ? Anh vừa ăn cướp vừa la làng à ? Đụng vào tôi không biết xin lỗi còn bảo do tôi.Anh đúng là cái đồ mắc dịch ! - Mie buột miệng chửi

- Cái gì ? Cô nói ai ? - Người đó tức giận

- Tôi nói anh đó - Mie vênh mặt lên nói

- Cô- Người đó dơ tay lên định đánh thì mấy người bạn của Mie chạy tới,rối rít xin lỗi thay cô

- Anh bỏ qua cho bạn em,cậu ấy uống say quá,cho bạn em xin lỗi....

- Hừ.. - Người đó quay mặt bỏ đi mặc cho Mie vẫn còn tức đến đỏ mặt trong bụng chửi thầm anh ta

- Mie,ta về đi,10h đến nơi rồi đấy - Mấy người bạn lo lắng cho Mie nên giục cô về

- Hả ? Ồ Ừ - Mie nói không thành lời.rồi cô gục xuống vai người bạn

- Mie,đừng có ngủ chứ !! Dậy đi.Bây giờ không phải lúc ngủ đâu

- Người bạn cô gọi.Nhưng Mie đã chìm sâu vào giấc ngủ Hai người bạn kia đành phải đưa Mie về tận nhà.Trên đường,họ không ngừng nói :

- Mai tớ sẽ giết cậu Mie ạ ><>

__Nhà Quốc Anh __

- Cảm ơn em đã đưa Mie về - Quốc Anh đỡ lấy vợ rồi nói với các bạn của cô

- Không có gì đâu anh,hi.Thôi chúng em về đây.Chào anh - Họ gượng cười rồi rít rồi tạm biệt ra về.

Giờ là 10 rưỡi tối rồi.May mà mẹ anh cùng mấy bà bạn đi spa không thì Mie chết chắc rồi.Anh riu cô vào phòng rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.Anh lấy khăn ướt lau mồ hôi trên người cô cẩn.Anh chưa bao giờ thấy vợ đi chơi tối,lại còn uống rượu nữa.Nhưng vì yêu cô,anh lại bỏ qua.Anh lấy một chiếc gối rồi mang sang phòng sách ngủ để không làm Mie khó chịu.

Hôm sau...nếu không phải do nắng đã lên và chiếu sáng khắp căn phòng thì Mie đã không chui ra khỏi chăn.Nhìn đồng hồ đã là 9 giờ sáng rồi,Mie gãi đầu ngáp ngáp dài.Cô bước xuống nhà,lập tức nhận được ánh mắt "không mấy yêu thương" của mẹ chồng.Vừa thấy cô,bà đã lên tiếng ngay

- Con dâu như thế đây hả ? Ngủ gì mà tận 9 giờ mới dậy? Cái nhà này còn phép tắc gì nữa không chứ...Trời ơi...

- Thôi mà mẹ,hôm qua vợ con đi làm về khuya nên sáng dậy muộn tí thôi mà - Quốc Anh nói đỡ

Bà lườm anh không nói gì.Cầm cốc nước lên uống một hơi

- Cô còn đứng đấy làm gì?Mau đi nấu cơm đi - Bà quát cô rồi bỏ ra ngoài phòng khách

Mie thở dài,lặng lẽ làm theo lời mẹ chồng

- Mie này,tối hôm qua sao em uống say vậy? Em đâu có biết uống rượu ? - Quốc Anh gặng hỏi khi chỉ còn cô và anh ở đây

- Anh không cần biết ! - Cô lạnh nhạt trả lời

- Tại sao chứ? Em là vợ anh - Anh nhìn cô vẻ khó hiểu

" Vì anh đâu có còn như trước..." - Cô trầm nghĩ.Cô nhớ đến chuyện của chiều hôm qua,mắt lại thấy cay cay

- Em trả lời đi.Mấy ngày nay em bị sao thế? - Quốc Anh tiếp tục hỏi - Em không sao ! - Cô bỏ vào phòng mặc cho anh gọi lại Anh cũng chẳng hiểu sao cô lại như vậy.Rốt cuộc anh đã làm gì cơ chứ?

3. Chương 3 : Rời Xa Mọi Thứ

Mấy ngày sau,Mie né tránh anh.Cô sợ phải đối mặt với anh,với những câu hỏi của anh.Sáng,cô dậy sớm nấu đồ ăn sáng rồi đi làm ngay.Tối cô cũng về khá muộn.Cô cũng không ngủ cùng anh nữa,nếu anh ngủ trong phòng của vợ chồng anh thì cô sẽ sang phòng khách ngủ.Cứ thế,tình cảm của cô và anh lạnh nhạt hơn rất nhiều.Anh cũng không có dịp để gặp cô nói chuyện dù hai người sống chung một mái nhà. Một hôm,cô đi làm nhưng quên mấy bản báo cáo quan trọng ở nhà lên quay về lấy.Đứng trước cửa phòng,cô nghe có tiếng nói chuyện :

- Mẹ đã nói rồi.Con bé ấy chẳng có gì tốt đẹp đâu,giờ con thấy rồi đấy.Nó còn chẳng thèm nói chuyện với con - Giọng mẹ chồng cô

- Không phải đâu mẹ..Chắc mấy hôm nay cô ấy bận quá nên không có thời gian nói chuyện với con thôi - Quốc Anh

- Con còn định bênh nó đến bao giờ ? Nó bây giờ có còn coi con ra gì đâu - Bà thở dài - Chỉ cần con nói một câu,mẹ sẽ tìm cho con một người vợ tốt hơn nó,có thể đẻ một đứa cháu nội nối dõi !

Mie nghe đến đây,nước mắt ứa ra

Thấy anh không trả lời,bà bắt nhịp nói tiếp :

- Chiều nay con rảnh chứ? Mẹ sẽ sắp xếp cho con một cuộc hẹn với con gái một người bạn của mẹ

- Mẹ..... - Anh ập ứng

- Đừng cãi mẹ. Con nên đến cuộc hẹn, con sẽ thích con bé ngay thôi. Mau li hôn với Mie đi. Giờ mẹ đi có việc đây, tạm biệt con.- Nói xong bà bỏ đi ngay, để lại anh một mình trong phòng suy nghĩ

Mie tránh đi để không bị mẹ chồng phát hiện. Có lẽ cô “ đánh mất ” anh rồi chẳng ?

- Alo. Bác sĩ Hatro phải không? - Mie gọi điện hỏi

- Yes, tôi Hitro đây - Giọng nói người Mỹ từ đầu dây bên kia vang lên

- Tôi đã quyết định rồi, tôi sẽ thử sang Mỹ...

- Tuyệt ! Tôi sẽ đặt vé máy bay cho cô - Hatro chen vào

- Anh có thể đặt chuyến bay sớm nhất được không?

- Ngay chiều mai, 2h chúng ta sẽ lên máy bay. Được chứ?

- Vâng.

“Tút Tút ” - Cô tắt máy. Cầm chiếc điện thoại mà lòng thấy chút gì đó... là lạ.

Cô do dự rồi quyết định sang phò sách, nơi anh đang nghiên cứu gì đó

“Cốc cốc ”

- Vào đi - Giọng Quốc Anh từ trong phòng vang lên

Mie bước vào, nét mặt anh thay đổi hẳn. Anh nghĩ cô định làm hòa nên mỉm cười

- Cuối cùng em cũng nói chuyện với anh rồi sao?

- Anh, em sẽ sang Mỹ một thời gian...- Mie nói luôn

- Để làm gì ?? - Anh ngạc nhiên

- Quên anh !

- Cái gì ? Anh không hiểu...

- Em với anh kết thúc nhé...- Dù không muốn, nhưng cô muốn anh có cuộc sống tốt hơn bây giờ, nên ..

- Tại sao ?? Đừng như vậy.- Quốc Anh nắm lấy tay cô

- Em xin lỗi. Giấy li hôn này em đã kí rồi - Cô hất tay anh ra, đặt tờ giấy lên bàn rồi bỏ đi

Anh quá bất ngờ, không kịp nói gì

- Mie...-Anh bất chợt gọi tên cô. Nước mắt lăn xuống

Mie mở bật cánh tủ ra, lấy toàn bộ quần áo, đồ đạc của cô nhét vào chiếc vali. Vô tình cuốn album ảnh cưới của cô rơi từ trong tủ ra. Minh dừng việc kia lại, cầm quyển album lên, lật từng trang mà ghen ngào. Mie lấy đi 1 tấm ảnh nhỏ của cô và anh cho vào vali.

Bước xuống nhà, bố chồng cô vội nói :

- Con không thể tiếp tục với nó sao? Bố biết mẹ hay làm khó dễ cho con nhưng ...dù sao con cũng sống ở đây ba năm rồi mà

- Con xin lỗi - Cô kéo chiếc vali đi luôn để gia đình anh không thấy giọt nước mắt của cô

Bố anh nhìn theo bóng cô buồn bã. Mẹ chồng cô thì không nói gì, bà bỏ lên phòng luôn

Mie bước vào chiếc taxi chờ sẵn bên ngoài. Cô đóng ” SẦM ” cánh cửa xe lại. Cô nhìn căn nhà ấy qua cánh cửa kính oto. Nhắm mắt lại cho nước mắt lăn xuống. Miệng cô khẽ rung lên

- Tạm biệt anh....

4. Chương 4 : Mỹ - Người Bạn Mới

Sau khi ra tòa li dị Quốc Anh, Mie nhanh chóng đặt vé máy bay lên đường sang mỹ cùng Hatro - bác sĩ của cô.

__Trên máy bay__

” Máy bay sắp hạ cánh,xin quý khách kiểm tra lại hành lí của mình.Chúng tôi xin nhắc lại ... ”

Tiếng phát thanh vang lên.Tất cả mọi người đứng dậy lấy hành lí kiểm tra.Mie cũng vậy.Nhưng có lẽ tại chiều cao “khiêm tốn” của mình nên cô với mãi chưa lấy được vali.May có một người đàn ông cao to nào đó lấy xuống giúp cô,Mie nhận lấy chiếc vali của mình rồi ríu rít cảm ơn :

- Thanks you....!! (cảm ơn)

- Nothing (Không có gì) - Abi cười cười quay sang nhìn cô.

- Sorry but I know you not? (xin lỗi nhưng tôi có biết bạn không?) - Cậu ta nhìn cô phân vân

Cô cũng nhìn anh ta,nhăn mặt rồi cố lục trong trí nhớ của mình một người đàn ông với đôi mắt xanh xanh nổi bật

- Probably not ! (có lẽ là không !) - Cô nói rồi quay luôn mặt đi

- Dwell (đứng lại) - Abi kéo tay cô lại

- I’m looking at you familiar (tôi nhìn cô quen lắm) - vừa nói anh ta vừa vuốt vuốt cằm

- But I did not know you..I have to go here (Nhưng tôi đâu biết anh,tôi phải đi đây) - Cô gỡ tay anh ta ra rồi xách vali quay lại chỗ bác sĩ Hatro

Abi nhìn theo dáng cô mà không thể nhớ nổi cô là ai,tại sao có vẻ quen như vậy.

— Đất nước Mỹ —

__ Trên xe __

- Mie,cô thấy Mỹ thế nào ? - Hatro gắng hỏi nhìn cô

- Đẹp lắm ^^ Môi trường còn trong lành mát mẻ nữa,hơi khác với Việt Nam - Mie cố mỉm cười

- umm.Tôi đã tìm cho cô một chỗ thuê nhà .. nhưng tôi sợ cô không thích chỗ đó....- Hatro ngập ngừng

- Ở được là tốt rồi.Tôi không phải người kén chọn đâu - Mie

- Mong là vậy.

Chiếc xe dừng lại trước một căn nhà to lớn,trông rất đẹp.

- Đến rồi,cô xuống đi - Bác sĩ Hitro

- Tôi sẽ sống ở đây ư??

- Ừm

- Nhà rộng thế kia...

- Đừng lo,có chủ nhà ở chung với cô mà - Bác sĩ Hatro chen vào - Thôi tôi về đây,cô vào nhà đi.Tạm biệt !

- Tạm biệt - Mie vẫy tay.

Bác sĩ Hatro đóng cửa lại rồi phóng vút xe đi

- Haizzz.Mong chủ nhà là cô bác hiền hiền :3 - Mie lẩm bẩm

Cô kéo vali bước lên từng bậc thềm nhà,gõ cửa

” Cốc Cốc ”

- Có ai ở nhà không ? - Mie hỏi

“ Cạch ”

Chủ nhà bước ra

- Ô...anh...à ờ ừm - Mie nói không thành câu

- You are ... (bạn là ...) - Abi gãi gãi đầu, đôi mắt xanh khó nhìn cô đầy vẻ khó hiểu

- What are you doing here ? (anh làm gì ở đây ?) - Mie hỏi

- This is my home (Đây là nhà tôi mà)

- Whattt ??? your home ??? (Cái gì ? Nhà anh ?) - Cô ngạc nhiên nói lớn

- Yes ! (Đúng) - Anh ta mỉm cười, chẳng hiểu chuyện gì

- Ôi mẹ ơi.....- Mie thở dài

- Mẹ cô không ở đây đâu ! - Abi mỉm cười

- Anh biết nói tiếng Việt à ?

- Ủ.Mẹ tôi là người Việt - Abi thản nhiên trả lời

- Ồ,vậy anh là con lai giống tôi rồi. À,nhà này cho thuê phòng không ?- Mie ngó ngó vào bên trong nhà

- Có.sao vậy ?

Cô cười không nói gì.Anh cũng chẳng hiểu gì

- Nhà này đẹp ghê nhỉ - Mie vừa nhìn khắp nhà vừa nói

- Tất nhiên rồi,nhà tôi mà - Abi cười mãn nguyện

- Được rồi.Tôi quyết định thuê ! Nhưng sẽ có một số luật do tôi đặt ra,và anh phải chấp hành. Được chứ?

- Nói thử đi - Anh dựa người vào ghế

- 1,Anh không được sang phòng tôi

2,Quần áo,dày dép,... của tôi và anh sẽ k để cùng nhau hay giặt cùng nhau.

3,Đồ gì của tôi anh sẽ không được động vào.Nhưng nếu là đồ của anh thì tôi có quyền được dùng.

4,Anh không được dẫn bạn gái đến khi tôi đang ở nhà

5,Anh phải chấp hành và nghe theo những gì tôi nói

- Ô,nhưng...

- Không nhưng nhì gì hết.Nếu không được thì tôi có thể đi nơi khác thuê - Mie chen vào ngay

- Thôi được rồi == - Anh nhìn cô thở dài

Trong khi đó,Mie ngồi khoanh tay vênh mặt vẻ mãn nguyện lắm

5. Chương 5 : Nụ Hôn Vô Tình

- Ê ! - Mie ngó đầu vào bếp khi Abi đang nấu mì

- Chuyện gì ? - Anh nhìn cô

- Ồ thì...Muốn hỏi tiền thuê nhà bao nhiêu một tháng thôi mà - Cô nhìn sang phía khác

- Miễn đấy - Anh trả lời gọn gọn rồi tiếp tục công việc

- Hả?? Nói lại xem nào ??? - Mie tiến tới phía anh
 - Tôi không nhắc lại đâu - Abi không thèm nhìn cô
 - Anh bảo miễn phí phải không ? tại sao lại thế ? - Cô thắc mắc
 - Hối nhiều thế ?? Tôi thay đổi ý định bây giờ.
 - Thôi được rồi đừng cẩu - Mie chữa cháy - Nhưng mà ...
 - Tôi không cho không ai cái gì bao giờ đâu. Từ mai cô phải nấu cơm cho tôi ăn - Abi chen vào
 - Tôi đâu phải người giúp việc ??
 - Vậy à,vậy để xem tiền phòng bao nhiêu thì được nhỉ ? Ừmmm...- Anh vuốt vuốt cằm,đưa mắt nhìn thái độ của cô.

Mie không nói được gì.Đại khái lúc ấy mặt cô như này này = > __-

- Tôi trêu vậy thôi.Giúp đi nhé,tôi không biết nấu cơm....- Anh nói,chấp hai tay lại vẻ thật thà lắm
 - Vậy cũng được ^^ - Cô bỏ ra ngoài xem tiếp bộ phim.Trí ít thì cô cũng đã thấy vui hơn kể từ lúc rời xa anh....

~~SÁNG HÔM SAU

"You are my sunshine

My only sunshine

You make me happy

When skies are grey

You never know dear

How much I love you

Please don't take my sunshine away..."

Abi vừa hát vừa bấm bấm điện thoại

- NÀYYYYY,Anh không ngủ được thì cũng phải để tôi ngủ chứ ><" -=" mie=" từ=" trong=" phòng=" chạy=" ra=">

- O..Tôi đâu có làm gì ?? - Abi làm mặt ngơ ngác đến tội nghiệp

- Anh đang phá giấc ngủ của tôi đấy ! Thích hát thì ra quán hát mà hát.Đàn ông con trai gì đâu mới sáng ra đã hát với hò !!! ĐỪNG HÁT NỮA,TÔI CẢNH CÁO ANH ĐẤY !! - Mie nói một tràng rồi bỏ vào phòng,đóng sầm cánh cửa lại

Anh nhìn theo,nhún vai bĩu môi rồi lại tiếp tục hát

" I'm still there every where

I'm the dust in the wind

I'm the star in the northern sky

I never stayed anywhere

I'm the wind in the trees

Would you wait for me forever

Will you wait for me forever "

"Cạnh"

Cánh cửa phòng lại mở,Mie bước ra,cúi đầu đi tới phía anh

- Tôi nói vậy mà anh không nghe sao? - Cô nói, lời nhẹ như gió

- Ờ thì...có, nhưng tôi thích hát thì hát, cô không thể cấm tôi được, hê hê - Anh nhe răng cười

-

- Cô khóc sao? - Anh cố nhìn vào khuôn mặt đang cúi gầm của cô

- Anh là đồ xấu tính !!!!! - Cô nhảy vồ tới phía anh, đưa hai tay cù khắp người anh

- Chết đi. HAHA AAAA - Mie cười lớn

- Cô làm gì vậy??? Hic ... haha tha cho tôi...haha - Anh không nhịn được cười nói ngắt quãng.

- Cho chừa - Mie vẫn không tha dù nước mắt anh sắp chảy ra vì ... nhột !!

- Này, ngã...ngã... - Anh hét lên, nhưng không kịp nữa. Cô ngã đè lên người anh, rồi cả hai cùng ngã xuống nền nhà. Môi anh chạm vào môi cô....

Cô đứng phắt dậy, chạy vội vào phòng vì ngại. Abi nhìn theo cô mỉm cười. Đưa tay lên sờ môi....

6. Chương 6 : Lạc Đường

” Cốc Cốc ”

Cô gõ cửa phòng Abi

- Vào đi

Cô đẩy cửa bước vào, anh đang ngồi gõ lạch cạch bàn phím máy tính

- Cafe anh yêu cầu đây . - Mie đặt tách cafe còn bốc hương thơm xuống bàn

- Cảm ơn nhé “ bậy bì ” ^^ - Anh cầm tách cafe lên nhâm nhi - À, chuyện sáng nay....

- Ồmm....giờ tôi có việc phải đi, anh ở nhà nhé - Mie đánh trống lảng rồi bước nhanh ra khỏi phòng

Cô đóng sầm cửa phòng anh lại, thở ” Phù ” một tiếng dài. Cứ nhắc đến chuyện sáng nay, Mie lại thấy ngại.....

Bác sĩ Hatro vừa thông báo bây giờ là lúc nên bắt đầu điều trị. Nói cô theo địa chỉ mà Hatro cho đến phòng khám riêng của anh ta. Trời mùa đông bắt đầu rơi tuyết, cô do dự không biết có thể đi không nữa.

- À mà này, cô định đi đâu thế ? Tôi có thể đi cùng không ? - Abi mở cửa ra nói làm cô giật thót tim

- Anh dọa ma tôi đấy à? Giật cả mình. Anh chỉ cần biết rằng tôi ra ngoài có việc. Nếu tôi không về kịp anh cứ ra quán ăn tạm một hôm cũng được. Tôi đi đây - Mie bỏ đi

- Ừm... - Abi quay người vào phòng nói. Nhớ ra một chuyện, anh định gọi cô lại nhưng cô đi mất rồi

Khoảng tiếng sau

- Lẽ ra phải ở đây chứ nhỉ ? Sao không thấy đâu cả >< - “mie=“ “cầm=“ “tờ=“ “giấy=“ “nhìn=“ “ngó=“ “xung=“ “quanh=“ “lầm=“ “bầm=“ “-=“ “thử=“ “xem=“ “bản=“ “đồ=“ “trên=“ “điện=“ “thoại=“ “xem=“>

Nói là làm, cô rút điện thoại từ túi áo ra. Nhưng điện thoại hết sạch pin và sập nguồn từ bao giờ rồi

- Chết rồi.... - Cô hốt hoảng

Tuyết rơi càng lúc càng dày hơn, xung quanh lại không có đến một bóng người khiến cô sợ hãi

Không những thế, đôi giày cao gót ôm sát chân khiến chân Mie đau rát. Cô ngồi bệt xuống lề đường, xoa xoa gót chân

- Hicc, lạc rồi.... làm sao bây giờ - Cô gục mặt xuống than vãn

Chợt một thứ gì đó rất ấm chạm vào má cô. Mùi cafe thơm ngon bay qua mũi cô. Mie ngẩng mặt lên, thấy Abi đang chìa cốc cafe ra cho cô mỉm cười.

- Tuyệt rồi đây rồi đây, vào đây che ô với tôi này - Anh nói

Mie nhận lấy cốc cafe từ anh rồi đứng vào ô cùng

- Bị lạc hả ?

- Ừ....m.....- Cô ấp úng

- Tôi biết ngay mà. Bảo cho tôi đi cùng thì không nghe. Cô có thuộc đường ở đây đâu mà ra ngoài một mình như thế

- Thì tôi.....

- Ngốc thật ! - Abi gõ nhẹ vào đầu cô - Giờ muốn đi đâu ? Tôi dẫn đi.

- Thì đi theo địa chỉ này này - Cô chìa tờ giấy ra

- Ừm. Đi theo tôi - Anh kéo tay cô đi

* Văn phòng khám của bác sĩ Hatro *

- Đến rồi kìa - Abi chỉ về phía căn nhà to đùng màu vàng nhạt

- Ồ Anh về trước đi, cảm ơn nhé ^^ - Nó vẫy chào rồi đi vào trong ngôi nhà ấy

- Cô không sợ bị lạc nữa à ? - Anh hét lên

- Đừng lo, tôi nhớ đường rồi

- Ừm. Mà Mie đến đây làm gì nhỉ ? Cô ấy bị bệnh sao ? - Abi lẩm bẩm rồi cũng mặc kệ, đi về trước.

- Tôi đã tìm hiểu kỹ về bệnh tình của cô, theo dự đoán của tôi thì chỉ cần 5 tháng sẽ có thể xong. Thời gian cũng hơi dài, cô có muốn tiếp tục không - Hatro khoanh tay nói

- Dù bao lâu tôi cũng sẽ không từ bỏ đâu ! - Cô cương quyết

- Vậy được. Giờ nói tôi nghe một số câu hỏi này...

(Đoạn này hơi vô duyên nên mình sẽ không viết nữa để tránh việc bị cho là truyện không hợp với lứa tuổi các bạn)

7. Chương 7 : Những Tháng Ngày Làm ... Osin !

1 tuần trôi qua, mọi việc vẫn diễn ra khá bình thường. Chỉ trừ việc Mie và Abi hay cãi nhau vào mỗi sáng hay những lúc tranh thủ vẽ bậy lên mặt khi đối phương ngủ

Tối hôm nay, cô với Abi rủ nhau đi “ hét hò ” mặc dù chẳng có ai ngoài hai người :3

Cả hai uống rượu cho thật say rồi mới bắt đầu bật nhạc lên hát :

” Là lá là laaaaaaaaaa

Đừng rời xa tôi vì tôi lỡ yêu người mất rồi. Và con tim tôi, từ ngày ấy khi bước vào cuộc đời,

<>- Nếu cứ như này,thời gian sẽ được rút lại khoảng 1 đến 2 tháng.Đây là đơn thuốc cho tuần này. - Bác sĩ đưa cho cô một túi đầy thuốc là thuốc

<>- Vâng.Vậy tôi về trước đây.Tạm biệt - Mie nhận túi thuốc rồi chào tạm biệt ra về

<>- Tuần sau nhớ đến đúng giờ hơn đây ! - Hatro nhắc lớn

<>- Tôi biết rồi

<>Trên đường về,cô rẽ vào một quán ăn mua chút đồ về cho Abi (Căn bản do cô không muốn nấu lên mới mua đồ ăn ngoài)

<>” Cách ”

<>Cửa mở ra,Mie thấy Abi đang ngồi thẩn thờ xem Tivi trên ghế sofa

<>- Cô muốn tôi chết đói hay sao mà giờ mới về ><>

<>- Tôi xin lỗi ! Đồ ăn đây anh vào ăn đi - Cô cầm túi đồ ăn vào bếp

<>- Lại ăn đồ ăn ngoài nữa.Osin gì đâu toàn mua đồ ăn cho ông chủ nhỉ - Anh lầm bầm

<>- Anh nói gì hả ?

<>- Tôi đâu có nói gì - Anh nhún vai

<>- Hừ ! - Cô lườm anh rồi về phòng

<>Anh nhìn theo thở dài

<>- Phù ! may mà không sao,người đâu ghê gớm thật.Ai lấy về chắc khổ cả đời mất

<>- ANH NÓI CÁI GÌ HẢ ? ĐỪNG TƯỞNG TÔI ĐIẾC MÀ KHÔNG NGHE THẤY ĐÂY ! - Cô mở rầm cửa ra quát

<>Abi sợ cúi gầm mặt xuống ăn cơm

<>

8. Chương 8 : Tia Nắng Của Lòng Tôi

_____ Tối _____

Mie đang “ trở tài ” nấu nướng,Abi ngồi ở bàn ăn nhìn cô vụng về đánh rơi hết thìa lại đến dao . Anh thở dài mấy tiếng

Chợt bát nước sốt nóng hổi đổ vào áo cô.Mie hét lên vì nóng :

- Biii....Áo tôi dính đầy nước sốt rồi T.T

- Thôi nào,cô hậu đậu cứ như trẻ con vậy,haizzz.Đứng yên đây tôi lấy hộ cho áo khác - Anh quay đi vào phòng cô

- Tại tôi không quen nấu bếp nhà anh chứ bộ.... - Mie chữa cháy

Abi cười cười.Mở trong vali cô tìm chiếc áo khoác nào đó cho cô

- Quần áo xếp lộn xộn thế này biết ở đâu đây ? - Anh lầm bầm

- Anh làm gì lâu thế ? - Mie từ bên ngoài phòng bếp hét lên

- Đây đây chờ tôi chút - Abi trả lời

- À thấy rồi ! Áo này chắc được đây - Anh khề nói

Đưa tay định đóng vali lại thì một bức ảnh nhỏ bằng bàn tay rơi xuống phía chân anh,Abi cúi khom người xuống nhặt bức ảnh lên

” Ảnh cười này” - Anh thắc mắc trong đầu,cổ nheo mắt lại nhìn kĩ mặt cô dâu chú rể

- Mie ? - Anh thốt lên khi nhận ra khuôn mặt quen thuộc đó.Trong lòng anh bỗng có chút gì đó thật hụt hẫng,thất vọng.Cô đã có chồng rồi sao ?

- ABIII !! - Cô gọi lớn

- Đây ! -Anh cất vội tấm ảnh lại,rồi cầm theo chiếc áo ra ngoài cho Mie

- Rõ là lâu.Dù sao cũng cảm ơn - Mie nhận lấy chiếc áo từ tay anh

- Cơm được rồi đây,anh ăn trước đi tôi tôi đi tắm đã - Mie bỏ vào phòng ngay

- -_-

~

Tối ăn xong , chả hiểu nghĩ gì mà cô lại nằng nặc đòi ra ngoài chơi.

Lúc đầu,Abi nhất quyết không rời khỏi ‘ ‘ tổ ấm ’ ’ của mình.Nhưng sau đó do cô dọa sẽ cù cho anh nhột đến khi phải đi mới thôi nên sợ đến run người mà đồng ý ngay .

Nào là công viên giả trí,quán hàng ăn nhẹ ở gần đó,rồi cửa hàng kẹo ROCKCANDY nổi tiếng ,.... nói chung toàn những nơi mà chỉ bố mẹ dẫn trẻ con đi chơi mới tới :3

- Sao,giờ muốn đi đâu ? - Abi lạnh run người,hai tay đút túi áo nhìn cô đang ăn cây kẹo bông ngon lành

- Ừm...Đi chụp ảnh funny lưu niệm với tôi nhé

- Ảnh funny ?????? - Anh ngạc nhiên

- Ừ ^^ - Mie mỉm cười

__Tại phòng chụp ảnh funny __

Cô kéo Abi bước vào,ấn chọn khung hình,chữ,... rồi chụp

- Cười lên này - Cô huých vào tay Abi rồi mỉm cười trước ống kính

Cứ thế,cả hai liên tục tạo ra những dáng chụp ảnh có một không hai trên thế giới

” Rẻ...rẻ...”

Máy in ra mấy bức ảnh funny,Mie cầm lên rồi bật cười

- Haha,nhìn mặt anh này,thộn thật,haha

Có lẽ chụp nhanh quá nên Abi không biết làm gì,nhìn trong hình mặt anh lúc thì nhăn nhó lúc lại ngơ ngác.Chẳng có cái nào là cười đẹp được cả.Nhưng dù sao cũng nhờ có đôi mắt xanh nổi bật lên trông Abi cũng không quá ‘ ‘ tồ ’ ’.

- Xì,giờ về được chưa ? I WANT TO GO TO SLEEP !!! (TÔI MUỐN ĐI NGỦ) - Abi tỏ ra không vui vì bức ảnh

- Được rồi,haha ... - Cô cố nhìn cười,đưa tay bịt miệng cố không bật cười

Anh lườm cô một cái rồi bỏ một mạch đi

- Ô...khoan đợi tôi nữa - Mie đuổi theo rồi khoác tay mình vào tay Abi

Thế là cả hai có thêm một kỉ niệm nữa.Và cũng từ đó,cứ lúc nào anh trọc giận cô là cô lại lôi bức ảnh funny ra trêu trọc rồi phá lên cười -_- .

Một tháng trôi qua nhanh chóng.Mọi thứ đều diễn ra rất tốt đẹp.Abi cũng dần sợ Mie hơn nên không còn dám hát vào sáng sớm để phá giấc ngủ của cô nữa.

Hôm nay là chủ nhật.Vậy mà trời mưa tầm tã từ sáng đến tận tối.Cô chán nản đứng nhìn trời mưa mà buồn chán vì phải hoãn lại buổi đi nhậu với Abi

-Thôi được rồi ,mai đi cũng không sao mà,lại đây đi - Abi nhìn cô cứ đứng ngắm bầu trời đang mưa tầm tã bên ngoài cửa sổ nói

Mie ủ rũ người đến chỗ Abi. Căn bản là hôm nay có quán ăn JL rất ngon mới mở,cô muốn dẫn anh đi,ai dè mưa mãi không ấy....

- Nghe nhạc không ? - Anh gặng hỏi

- Có

Abi tháo một bên headphones ra đeo vào tai cô

” You are my sunshine My only sunshine

You make me happy

When skies are grey

You'll never know dear

How much I love you

Please don't take my sunshine away ”

Tiếng nhạc vang lên,bài hát hơi chút buồn,hơi chút lãng mạng khiến cô thả hồn theo.Đầu Mie tựa vào vai Abi làm anh giật mình,anh quay sang nhìn cô

- Đã ngủ rồi à -_- người đầu ngủ nhanh thế không biết ? - Abi lăm lăm ngắm nhìn Mie đã say giấc ngủ ngon

Anh bất chợt đưa tay lên vén tóc cô,mỉm cười rồi nhẹ nhàng đứng dậy bế cô vào phòng.Hôn nhẹ lên trán Mie rồi cũng về phòng ngủ luôn.

9. Chương 9 : Ngày Cuối

Hơn 1 tháng trôi qua nhanh chóng.Hôm nay đã là ngày cuối chữa bệnh rồi

.....

- Cảm ơn anh trong suốt thời gian qua ! Tiền chữa bệnh tôi đã chuyển vào tài khoản của anh rồi. - Mie cười dịu hiền

- Ừ ! Ngày mai cô về Việt Nam rồi hả ? - Hatro nâng nâng gọng kính

- Ừm..

- Đi đường bình an nhé ! - Hatro mỉm cười

- Cảm ơn anh ^^ Thôi tôi về đây.Tạm biệt ! - Mie cúi chào lễ phép rồi tạm biệt ra về.

~Ngày mai,Mie sẽ về Việt Nam.Abi cũng vì chuyện này mà chán nản suốt mấy hôm nay.Anh không muốn cô đi.Nhưng cô còn nhiều chuyện bỏ dở bên Việt Nam nên anh đành chấp nhận xa cô

- Liệu sau này,chúng ta có gặp lại nhau không? - Anh ngồi chống cằm ở bàn,nhìn ra phía ngoài trời qua khung cửa sổ

- Chắc chắn là có ! Tôi sẽ còn quay lại thăm anh mà ^^ - Mie cố mỉm cười

Anh nhìn cô,định nói gì đó nhưng lại đổi sang chủ đề khác

-Hôm nay ra ngoài “ nhậu ” không ? - Abi vỗ vào vai Mie khi cô đang vén ống tay chuẩn bị làm bữa tối cuối cùng cho anh

- Sao tự đứng lại ra ngoài ăn ? - Cô mở to đôi mắt tròn xoe đôi mắt vẻ ngạc nhiên
- Thì cô về Việt Nam rồi.Rủ ra ngoài nhậu cho có chút kỉ niệm ấy mà - Anh nói trêu - Giờ có đi không ?
- Có.Đợi tôi thay đồ đã - Cô tháo chiếc tạp dề ra chạy lên phòng.Chọn một bộ váy hồng nhạt trẻ trung kết hợp với mái tóc dài gọn sóng.Mie bước xuống,xỏ vào chân một đôi cao gót cùng màu với chiếc váy
- Đi thôi ^^ - Cô mỉm cười nói dịu dàng

Trong khi ấy,Abi còn đang chết lặng Mie.Dù không trang điểm nhưng anh vẫn thấy cô xinh một nét tự nhiên.Anh chợt giật mình khi thấy Mie gọi tên mình

- À ... ừm ... Đi thôi....

- 2...3... ZÔÔÔÔÔÔÔÔ... - Mie và Abi hò hét lớn rồi cách 2 cốc bia lại với nhau khiến cho ai ở trong quán cũng hướng mắt về phía hai người mà thở dài.

Uống xong,Mie lại gấp một đồng những miếng thịt đang nướng trên bếp vào bát mình.Còn Abi thì liên tục uống hết mấy cốc bia

- Này - Mie đưa tay ngăn cốc bia lại khi nó đã kề trên môi Abi - Anh đừng có uống nữa chứ.Ăn đi
- Kệ tôi... - Abi hai má đã đỏ ửng,hất tay Mie ra tiếp tục uống cốc bia

Mie nhìn anh chẳng nói được gì,chep miệng mấy cái rồi mặc kệ.Kết quả là

_ 20p sau _

- Dậy đi còn về chứ !! Anh rủ tôi đi mà giờ anh lăn ra ngủ thế này sao ToT - Mie kéo kéo tay Abi.Anh ta uống say nhèm rồi.Gọi mãi cũng chẳng dậy
- Ừ...m...mm..... - Abi định nói gì đó nhưng lại lăn ra ngủ
- Thật là cái đồ xấu tính ... - Mie lẩm bẩm.Cô ra thanh toán rồi quay lại,choàng tay anh quia cổ cô rồi cổ dịu Abi về.
- Nào...Đi về >”

Trong khi ấy,anh chỉ kêu ca được mấy câu rồi cũng chấp chững theo cô về.

“ Cách ”

Mie đặt anh xuống giường.Thở dài nhìn anh đang ‘’ ngon giấc ngủ say ”

- Lần sau có mời tôi cũng không thềm đi nữa !

Cô lẩm bẩm rồi quay người định bỏ đi thì thấy Abi bỗng run cầm cập lên.Mie vội quay lại sờ lên chán anh.Nó nóng hệt như một ...đồng lửa.Mồ hôi chảy nhễ nhãi,khuôn mặt anh bắt đầu nhả nhó

- Chết rồi,hình như anh bị cảm gió...-Mie nhìn anh vẻ lo lắng - Cố chịu nhé,tôi ra ngoài mua thuốc cho anh.
- Anh chợt nắm lấy cổ tay cô,nắm rất chặt

- Đừng đi.....-Abi nói trong cơn say
 - Tôi đi rồi về ngay mà - Mie cảm thấy đau ở phía cổ tay vì anh nắm chặt quá.Cô cố gỡ tay anh ra
 - Anh yêu em ...m...- Nói xong,Abi thả dần tay cô ta rồi không nói thêm gì.Chìm sâu vào giấc ngủ
- Mie chết sững người.Mắt tròn xoe nhìn anh không nói nên lời nào...Miệng cô ấp úng...
- A..nh..h.....Em..tệ lắm !

Mặt cô trĩu xuống,nhìn anh buồn rầu.Thật lòng mà nói,nhìn anh như vậy lòng cô thấy thương lắm.Chắc vì hơn 1 tháng qua , anh đối xử tốt với cô quá...Cô quay người bỏ đi,khẽ đóng cửa vì sợ làm anh tỉnh

Nước mắt tự dưng chảy xuống trên gò má cô. Chính cô cũng chẳng hiểu vì sao mình khóc nữa. Chỉ là mắt thấy cay cay. Mie nhớ đến người thân của mình bên Việt Nam. Và nhớ đến cả Quốc Anh... Tự hỏi liệu anh đang sống thế nào ? Có khỏe không ? Còn nhớ đến cô ? Rồi cô mỉm cười, cười trong giọt nước mắt. Ngày mai cô sẽ về Việt Nam ...

10. Chương 10 : Ngày Tạm Biệt

Sáng hôm sau, Abi thức dậy. Anh sờ lên phía đầu còn đang đau nhức nhối. Nhưng rồi anh quên ngay cái đau ấy, im bất lắng nghe âm thanh xung quanh.

Chỉ có tiếng của gió, của lá cây xì xào...

- Em đi rồi sao ? Mie ...- Anh khẽ nói, mắt cay cay rồi nhòe đi

Anh không muốn xa cô. Vậy mà cô vẫn rời bỏ anh để về Việt Nam. Anh đứng dậy, bước vào phòng tắm xả nước ồ ạt ... Một lúc sau, anh vào bếp tìm chút gì đó ăn sáng, chợt thấy Mie ngồi đấy. Cô đang đọc một cuốn sách giấy cộp, tay không ngừng cầm chiếc bách quy lên ăn nhồm nhoàm

- Chưa đi sao ? - Abi lên tiếng khiến cô giật mình, ngước lên nhìn anh nói một tràng

- Tôi có thể đi khi anh đang sốt sao ? Dù gì anh cũng là “chủ nhà” của tôi mà. Anh dậy rồi thì ngồi xuống ăn chút đi, đồ tôi vừa nấu đấy. Thấy đỡ hơn tí nào chưa ?

- Ờ ..ừ ừm...- Abi ấp úng rồi cũng ngồi xuống bàn chờ đồ ăn

Ngồi nhìn Abi ăn một cách ngoan lành, Mie lại nhớ dần đến chuyện của tối hôm trước

- Abi này, anh nhớ tối hôm qua anh nói gì với tôi không ? - Cô lên tiếng hỏi

- Hử ? - Anh ngạc nhiên ngẩng lên nhìn cô - Nói gì ???

- Không nhớ thật à ? - Cô trở mắt nhìn anh

Abi lắc lắc đầu. Mie ngậy người ra, nhìn về phía cửa sổ

” Đứng đi...Anh yêu em..m..”

Câu nói ấy lại hiện lên trong đầu cô

- Liệu có phải khi người ta say người ta sẽ nói thật lòng những gì mình suy nghĩ không ? - Mie bắt chợt hỏi một cách vô hồn mà không hề biết rằng Abi đã nghe thấy

- Ừm..Mà hôm qua...tôi nói gì linh tinh hả ? - Abi nheo đôi mắt xanh khỏi lại

- Hả ... À ... Ừm, anh thì có bao giờ không nói linh tinh - Mie mỉm cười gạt đi dòng suy nghĩ.

- Mà này ^^ - Abi nhồm người dậy ghé sát vào mặt cô khiến cô giật mình thu người lại

- Làm... làm gì thế ???

- Đứng có xưng tôi nữa ! Dù sao cũng kém tôi 2 tuổi đấy

- Xì - Mie đẩy mắt anh ra - Muốn gọi anh ấy hả - giọng cô ngọt ngào đến chảy nước

- Ờ ờ

- Mơ đi ! - Cô nói xong thì ôm bụng cười haha khiến cho Abi đàn mặt ra không nói nổi lời nào.

- Mà này, sao “ em ” phải hủy chuyến bay vì “ anh ” chứ ?

- Anh với chẳng em, haha, sến quá đi mất - Cô lại tiếp tục ôm bụng cười

-

Mie bắt gặp đôi mắt loáng thoáng buồn của Abi,vội dừng lại

- Thì...em nói rồi,anh là “chủ nhà ” của em,e quan tâm chút cũng không được hả ? - Mie muốn cười lớn vì câu nói sến kinh người của mình,nhưng lại cố nhịn vì sợ anh giận

- À,cái hôm em bị đổ nước sốt vào áo ấy,anh vào tìm áo cho em,anh thấy ... - Abi ập úng

- Thấy gì ? Đừng nói anh thấy đồ lót của em nhé ? - Mie sốt sùng,má hơi đỏ lên

- Không ! Anh thấy một tấm ảnh cưới nhỏ bằng này này - Anh dơ bàn tay lên - Đó là ảnh cưới của em và chồng hả ?

- Ủ...ừm... - Mie né tránh ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm

” Em có chồng rồi sao ? ” - Abi nghĩ.Anh không thể tưởng tượng người trẻ con như Mie đã có gia đình.Anh thấy tiếc nuối một thứ gì đó.Tại sao anh không gặp cô sớm hơn ? Tại sao anh không phải người Việt Nam ? Tại sao cô không phải người Mỹ ? Tại sao ông trời không gắn ghép anh với cô ? Và tại sao...cô không yêu anh ...?

__8h tối tại sân bay Washington__

- Híc...Good bye my friend.... - Abi mếu máo nhìn nó

- Được rồi,đừng khóc chứ ^^

- Híc,anh buồn mà - Abi ôm chầm lấy cô - Nhớ phải giữ lời hứa đấy ! Phải quay lại thăm tôi !

- Biết rồi biết rồi ! Tôi còn quay lại đây để bắt anh đưa đến xem những cảnh đẹp nhất của Mỹ chứ ^^ - Mie trêu

- Nhất định khi em quay lại,tôi sẽ dẫn cô đi bất cứ nơi đâu em muốn - Abi nói giọng đầy trân thành

- Được rồi,tạm biệt ! - Cô quay người kéo vali đi,không quên ngoái lại cười tươi với anh.

Máy bay bắt đầu cất cánh.Mie đã yên vị trên máy bay.Cô nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay,nơi những đám mây trắng ở khắp bầu trời.Vậy là cô sắp về Việt Nam rồi ! Sắp gặp lại gia đình,bạn bè,và cả anh !

11. Chương 11 : Trở Về Nơi Bắt Đầu

__ Việt Nam __

Sau bao nhiêu tiếng ngồi “ê mông” trên máy bay,cuối cùng Mie cũng đã đứng trên đất Việt Nam rồi !!

- Ừm...về đến Việt Nam rồi ! - Mie hít một hơi dài khẽ nói vui vẻ,đưa tay lên xem giờ ở chiếc đồng hồ.

Bây giờ đã là gần 9h sáng rồi. Cô đón một chiếc taxi để trở về nhà mẹ ruột. Trên đường về,cô nhận được điện thoại từ mẹ chồng,mà không,là mẹ chồng cũ. - Alo ?

- Mie,mẹ nghe nói con về Việt Nam rồi.Gặp mẹ một chút đi.Đến quán cafe M*** đi - Bà nói một tràng dài với cái giọng ngọt sớt.Chẳng chờ Mie nói thêm câu nào,bà tắt ngay điện thoại

Quán cafe, Mie thấy bà Lâm (Mẹ Quốc Anh) đã gầy hơn trước khá nhiều.Trông bà tiều tụy hơn hẳn

- Con có thể về với Quốc Anh không ? - Bà Lâm nói khiến Mie ngạc nhiên,cô quay lên nhìn bà

- Tại sao ...- Mie mắt tròn xoe nhìn bà Lâm khó hiểu.Chẳng phải trước đây,người luôn muốn cô “cút” ra khỏi nhà chính là bà sao?Giờ lại yêu cầu cô quay về??

- Mẹ xin con - Bà Lâm nài nỉ - Từ ngày con đi,Quốc Anh lúc nào cũng vùi đầu vào công việc mà không quan tâm gì tới sức khỏe.Đi sớm về khuya.Chỉ có mấy tháng thôi nhưng người nó gầy rộc đi rồi.Trước đây,nó

sống hạnh phúc với con,mẹ lại tìm cách phá hạnh phúc của con trai mình...Mẹ xin lỗi con.Mẹ rất hối hận khi bắt con rời xa Quốc Anh.Bây giờ,nó không nghe mẹ nữa.Nhất quyết làm theo ý riêng của mình như thể muốn trả thù mẹ vậy.Mẹ không thể nhìn thẳng con trai duy nhất của mình sống như vậy.Mẹ xin con. - Bà nói trong nghẹn ngào

Trong khi ấy,Mie không dám nhìn bà.Nghe bà nói về Quốc Anh như vậy,cô cũng đau lắm chứ !

- Mẹ xin con đây ! Nếu Quốc Anh có mệnh hệ gì mẹ biết sống thế nào ? Mẹ xin con... - Lần đầu tiên cô thấy bà trong cái vẻ khổ sở ấy đi cầu xin người khác.Chẳng phải bà Lâm vốn là người cao quý,không chịu khuất phục ai sao ?

- Thôi được rồi mẹ à - Cô chặn lời bà

- Con không đồng ý,mẹ sẽ nài nỉ con đến cùng !

- Được rồi,con đồng ý. - Mie buột miệng Bà Lâm lập tức thay đổi nét mặt,nở nụ cười trên môi.Đôi mắt bà như biết cười theo.Nói cảm ơn với cô. Mie chỉ biết nhìn bà mà gượng cười.

Cô trở về căn biệt thự quen thuộc ấy.Căn nhà đã có chút thay đổi về bề ngoài.Những dàn hoa Kim Ngân quen thuộc đã không còn trên cánh cổng trắng và lớn ấy nữa. Cô bước lên căn phòng đầy những kí ức giữa cô với Quốc Anh sau khi chào hỏi bố chồng.Đồ đạc trong phòng vứt bừa bãi.Sổ sách rơi đầy sàn nhà,quần áo mỗi nơi một cái.Mie nhìn rồi thở dài,lặng lẽ thu dọn căn phòng rồi sắp quần áo mình vào tủ.

Mie sang phòng sách tìm anh.Mở cửa phòng ra,bên trong nồng nặc mùi thuốc lá.Cô nhẹ nhàng bước vào.Nhìn xa nhưng cũng đủ thấy anh đã gầy hơn rất nhiều,đúng với lời mẹ anh nói.Quần áo anh xộc xệch,nhàu nát.Đầu tóc thì xù lên.Cầm anh đã lởm trộm những sợi râu nhỏ,nhưng có vẻ anh chẳng thèm cạo.Anh cứ cúi mặt viết lách gì đó

- Quốc Anh...- Mie khẽ gọi

Nghe thấy giọng nói ấm áp quen thuộc mà anh vẫn luôn ngóng chờ suốt mấy tháng nay,Quốc Anh ngẩng đầu lên.Đôi mắt anh thâm quầng vì bao đêm không ngủ.

- Mi...Mi...e...? - Anh nói lắp bắp không thành lời.Vội đứng dậy tiến lại gần cô.Đôi mắt nhòe dần đi.

Anh đưa tay sờ lên đôi má căng hồng của Mie,rồi lại vuốt mái tóc nâu quen thuộc

- Là em thật rồi ! - Anh ôm trằm cô vào lòng,siết chặt tay như sợ cô sẽ lại đi mất - Tại sao bây giờ em mới về ? Em có biết anh đã chờ em rất lâu rồi không ? Đùng rồi xa anh nữa nhé...- Quốc Anh nói,nước mắt ứa ra

Mie không nói gì,cô mặc kệ những lời bên tai mình.

Phòng sách lúc này chỉ còn tiếng nấc của anh.Anh đã muốn gục ngã,từ bỏ tất cả để đến một thế giới khác khi cô nói sẽ rời xa anh.Nhưng rồi anh nghĩ đến mẹ mình,người đã vất vả mang nặng đẻ đau ra anh,rồi lại nuôi anh đến ngày trưởng thành.Quốc Anh đã nghĩ thoáng hơn,anh sẽ sống vì công việc,và sống để đợi ngày cô quay về bên anh...

12. Chương 12 : Đó Chưa Phải Là Điểm Dừng !

Ngày hôm sau,vẫn như trước đây,Mie dậy từ sớm để làm bữa ăn sáng mặc cho dì giúp việc cứ luôn miệt mài bên tai :

- Cô chủ vừa về hôm qua cứ lên phòng ngủ đi,việc này để tôi làm cho....cô chủ...

- Không sao đâu mà dì.Cũng sắp xong rồi,dì lên gọi mọi người xuống ăn đi ạ.Cháu nấu nốt cho - Mie gượng cười với dì giúp việc

Một lúc sau,mọi người có đủ mặt bên bàn ăn với cả đồng thức ăn đã được dọn sẵn.

- Con vẫn luôn nấu ăn ngon nhỉ - Ông Lâm mở lời

- Chỉ có một khoảng thời gian ngắn như vậy,tay nghề con sao có thể thay đổi được - Mie vỗ ngực đầy tự tin.Cả hai nhìn nhau rồi cười sảng khoái.

- Haha,thôi cả nhà ăn sáng đi nào.

Bố anh vẫn vậy đó,vẫn luôn là người hay làm mọi người phải cười và hay quan tâm đến cô.

Còn về phần mẹ anh,từ nãy tới giờ bà chỉ lặng lẽ ngồi im,giữ nguyên khuôn mặt lạnh nhạt,không nói cũng không rằng.Mie cũng một phần hiểu thái độ ấy của bà : nếu cứ tiếp tục ghen ghét cô thì cuối cùng chỉ khổ cho anh mà thôi.

Quốc Anh hạnh phúc mỉm cười nhìn bữa ăn sáng mà anh đã mơ suốt bao ngày qua.Anh nhẹ nhàng nếm từng món ăn cô làm.Mie trở về bên anh cũng như một báu vật trở về với chủ.Dù chỉ mới một ngày thôi,nhưng trông anh bây giờ đã có sức sống hơn trước nhiều,không còn vẻ mệt mỏi buồn phiền của ngày hôm qua nữa.

- Con muốn ra ở riêng - Giọng anh nhẹ nhàng vang lên cắt ngang mọi thứ.

Tiếng nói cười giữa mọi người ngay lập tức bị dập tắt.Bao nhiêu con mắt đều đổ hết về phía anh.Đến ngay cả Mie cũng vậy.Cô còn ngạc nhiên hơn cả mẹ anh.Cô đâu có nói là muốn ra ngoài ở riêng với anh ?

- Tại sao ? Nhà này thiếu cái gì mà con phải ra ngoài ở ? - Bà Lâm lập tức quát

Bố anh ngồi cạnh bà liền lấy tay mình đập đập vào tay bà Lâm ra ý bảo bà không nói nữa

- Kệ nó đi! Con nó cũng cần một cuộc sống tự do hơn mà - Ông Lâm quay sang nhìn Quốc Anh - Con đã tìm được nhà chưa ? Có cần bố...

- Ông nói gì thế hả ? Đâu phải chuyện đùa ? Nhà này chỉ có một thằng con trai duy nhất là Quốc Anh,nó ra ngoài ở nếu có mệnh hệ gì thì sao ? - Bà Lâm đứng dậy đập bàn quát

- Tại sao con không thể ra ngoài ở chứ ? Con đâu còn bé mà không biết chăm sóc mình ? Với lại còn có vợ con nữa cơ mà.Con đã quyết định rồi,lát con sẽ đi xem nhà với Mie - Anh đứng dậy

- Con..... - Bà Lâm tức không thể nói nổi gì

Trong khi Mie còn đang ngơ ngác không biết nói gì thì Quốc Anh nhanh chóng kéo tay cô dậy

- Đi thôi không muộn. - Anh vừa nói vừa kéo cô đi trước mặt mọi người

- Ô ơ ...em còn chưa ăn xong mà

- Lát anh sẽ mua đồ cho em ăn,đi thôi

- Nhưng ...

- Không nhưng nhị gì hết,mau thay quần áo đi,anh sẽ chờ ngoài xe - Anh nói nhanh. Mẹ anh cũng chẳng kịp cản nữa

Anh và cô đi chọn nhà cũng mất gần 3 tiếng đồng hồ mới chọn được căn nhà ăn ý.Đứng trước căn nhà khá "bình thường ",gam màu xanh lam thân quen bỗng làm cô nhớ đến Abi.Cô đi rồi không biết ai sẽ nấu cơm cho Abi ăn nhỉ ?...

Trong vòng 1 ngày,mọi thứ đã xong xuôi.Giờ,cô có thể làm mọi việc mà không sợ mẹ anh can thiệp vào nữa rồi.Có lẽ đây là điểm dừng của tình yêu rồi chẳng ? ^^

7 rưỡi tối

Mie và anh trở về nhà trên con hẻm bé và tối.Cả hai vừa đi mua chút đồ về nấu ăn.Chợt phía trước,mấy bóng người thấp thoáng nói cái to nhỏ :

- Cùng à,tối rồi còn ra ngoài một mình,không sợ gặp cướp sao hả? - Một tên đầu đỏ lên tiếng với cái giọng mỉa mai

- Haha.Kim,mày đừng có dọa em nó như vậy chứ hả ? - Lại một tên khác - Nghe anh này,đi chơi với bọn anh đi.Tối rồi đi một mình nguy hiểm lắm.haha - Hấn chế giễu

- Các anh muốn gì ? - Cô gái đỏ gắt lên

- Mày nói giọng gì thế hả ? Mày biết đây là ai không ? - Một tên thuộc hạ trợn mắt với cô gái ấy

- Ai chứ ? Tôi không sợ các người đâu ! Bọn mày cũng chỉ là cái loại đàn ông hèn đi gạ gẫm phụ nữ thôi !- Cô gái vẫn cương quyết mạnh mẽ

” BỐP ”

Một cái tát đau đớn giáng xuống mặt cô gái kia.Cô ta nhăn mặt lùi lại vài bước,hét lên :

- Mấy thằng khốn ! Tránh xa tao ra !- Cô gái nhỏ bé kia như một con cừu đang vùng vẫy trước đám sói.Mấy tên kia lại càng tiến về phía cô ta hơn,miệng không ngừng chế diễu.

- Anh mau ra đó xem sao đi.Hình như cô ấy bị ức hiếp ? - Mie giục

Quốc Anh nhanh chóng chạy ra ngăn mấy tên kia lại.

- Dừng lại ngay ! Bọn mày đi ức hiếp phụ nữ không biết nhục mặt đàn ông à ? - Anh quát,đẩy cho cô gái kia ra sau lưng mình

- Lại muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân hả ? Haha - Tên được gọi là Kim lên tiếng

- Mày có tin là tao sẽ cho chúng mày ăn cơm tù không ? - Quốc Anh dọa lớn,tay móc điện thoại từ trong túi quần ra giả vờ bấm số gọi cảnh sát - Alo,cảnh sát à

- Ô...ơ khoan...khoan nào....Tôi chỉ đùa chút thôi mà....Xin lỗi... - Tên cầm đầu sợ hãi,vội chữa cháy rồi kéo cả lũ chạy đi mất.

13. Chương 13 : Bạn Cũ

Con hẻm tối giờ chỉ còn lại ba bóng người.Mie chạy tới phía cô gái kia xem sao

- Bạn không sao chứ ?

- Không sao.... - Cô gái giọng run run.Ngẩng khuôn mặt lên nhìn hai người.Dòng nước mắt lăn dài trên má.

- O ? Anh Thư ? - Mie ngạc nhiên

- Mie ??? - Thư nhìn cô,về ngạc nhiên không kém.Cả hai nhìn nhau rồi gượng cười.

Phạm Anh Thư,cô bạn học cùng Mie từ hồi cấp hai đến hết cả đại học.Tuy vậy nhưng cô và Thư cũng chẳng quý nhau là mấy.Vì ở trường,cả hai đều luôn đố kị nhau,cố gắng để mình tốt hơn người kia.Mà Mie lại luôn hơn Thư,chính điều này khiến Thư đã luôn tỏ ra rất ghét Mie dù Mie có làm gì đi chăng nữa.

- Cảm...cảm...ơn Mie !! - Giọng Thư run run

- Không có gì đâu,mà sao tối rồi cậu còn ra đây ? Còn mang theo vali nữa ? - Mie để ý thấy chiếc vali to mà Thư đang nắm chặt

- Tôi không biết mình đi đâu nữa Tôi không còn nơi nào để đi...- Anh Thư vừa nói vừa xuyết xoa lau nước mắt

- Chuyện gì thế ? Bộ cậu cãi nhau với chồng à ?

- Không ...tớ có muốn cãi nhau với anh ấy cũng không được nữa rồi...Mà này,tớ có thể tới nhà cậu ở tạm vài ngày không ? - Thư ngước lên,đôi mắt đỏ hoe ngập tràn nước trông thật đáng thương.

“ Mới chỉ mấy năm trước,Thư còn vẻ tiểu thư giàu có cao sang lắm mà ? Sao giờ đây đã thảm hại thế này cơ chứ ? ” - Mie nghĩ thầm,dù hồi còn đi học,đúng là cô và Thư có không thích nhau thật.Nhưng dù sao cũng là bạn mà,khó khăn cũng nên giúp đỡ nhau chứ ! Mie nhanh chóng đồng ý rồi dẫn Thư về nhà cùng.

” Cách ”

- Vào đi,đây là nhà tớ.- Mie mở cửa rồi mới Thư vào

Anh Thư bước vào,nhìn quanh nhà.Từ cách trang trí đến màu sơn...tất cả đúng là rất đẹp.Thậm chí còn hơn cả căn nhà cũ của Thư

- Ngồi xuống đây nói tớ nghe nào,cậu có chuyện gì vậy hả ? - Mie đẩy Thư ngồi xuống ghế sofa

- Khỏi đi công tác bên Anh,nhưng chiếc máy bay ấy không may gặp nạn...Anh ấy cùng chiếc máy bay đã mất tích hơn hai tuần nay rồi.Ngày nào tớ cũng chờ tin của chồng,vậy mà...chẳng có tin tức gì..-Thư khóc,hai bàn tay cô đan chặt lấy nhau - Sáng nay,một đám người nói rằng chồng tớ bị phá sản rồi,phải bán cả công ty và nhà đang ở mới có thể trả nợ...Và họ đuổi tớ ra ngoài như thể tớ là người ở đợ....

- Vậy...sao cậu không về nhà bố mẹ ruột ? - Mie nhăn đôi mày buồn nhìn Thư

- Tớ không dám về nữa...Ngày trước,tớ bỏ bố mẹ đi theo Khải....giờ tớ đâu còn mặt mũi nào mà về ?

-

Quốc Anh từ bếp đi ra,đặt cốc trà ấm nóng xuống trước mặt Thư

- Em uống đi,chuyện của chồng em...đừng buồn quá.Chắc chồng em sẽ không sao đâu !

- Vâng ... - Thư đưa cốc trà nóng lên húp một ngụm,vị ngọt ngọt và hơi chát cũng khiến Thư nhớ đến Khải

- Cậu cứ ở nhà tớ bao lâu cũng được.Không quan trọng đâu ! Dù sao tớ và cậu cũng là bạn- Mie nói,miệng khẽ mỉm cười

” BẠN ? ”

- Ủ..ừm.cảm ơn cậu...Mà đây là...? - Thư nhìn sang phía Quốc Anh

- À,quên không giới thiệu,đây là Quốc Anh,chồng tớ ! - Cô lại quay sang nói với anh - Còn đây là Anh Thư,bạn học cũ của em!

Thư nhìn anh,anh cũng nhìn Thư.Cả hai mỉm cười gật đầu thay lời chào hỏi

- À,vào đây với tớ - Mie nói,đứng dậy cầm chiếc vali của Thư đi

- ?????

- Đây sẽ là phòng của cậu,được chứ ? - Mie đặt chiếc vali của Thư vào phía cuối chân giường

- Cậu cho tớ ở nhờ là phúc rồi ^^

- Ủ. Vậy cậu sắp xếp đồ đạc đi,tớ ra ngoài nấu cơm.Lát cơm chín tớ sẽ gọi cậu. - Nói xong,Mie bỏ luôn ra ngoài

Anh Thư nhìn theo,ánh mắt buồn rượi.Không ngờ,lại có một ngày cô phải nhờ đến chữ ” Bạn ” đây giả tạo này để có nơi ở,nơi ăn... Thư chột cười buồn....

14. Chương 14 :

Thư mở vòi nước tắm,những giọt nước mát liên tục đập vào da thịt cô khiến cô thấy hơi rát.Thư nhắm đôi mắt lại,lòng lại nghĩ đến người chồng tội nghiệp của mình.

Mở cách cửa tắm bước ra phòng ngủ của Thư.Trên người cô lúc này chỉ có một tấm khăn tắm quấn quanh.Làn da trắng mịn với bầu ngực căng tròn khiến Thư trở lên thật quyến rũ.Thư rũ rũ mái tóc hơi vàng thả dài ngang vai còn ướt.Miệng hơi lớn :

- Mie...

Nhưng vừa mới lên tiếng,cô đã nghe thấy một âm thanh khác từ trong bếp

- Anh ngốc thật ! Rửa như thế thì nát hết rau rồi ! - Mie gạt gồng rồi đập vào tay anh

- Hi...anh xin lỗi...- Quốc Anh tỏ vẻ hối lỗi lắm,đưa tay lên nhéo mũi cô cười

Thư nhìn họ hạnh phúc,không tìm được lòng mà bật khóc.Tại sao cái gì cô cũng không bằng được Mie như thế ? Trong khi Thư mất tất cả,thì Mie lại có một cuộc sống êm ả,hạnh phúc với chồng...

- Cậu tắm xong chưa Thư ? - Mie hỏi lớn,nhưng không nhận ra Thư đang đứng gần đó,chỉ cách cô một bức tường.

- À...ừ..ừ...xong rồi đây ! Mà máy sấy cậu để đâu thế ? Tớ mượn chút...- Thư giật mình bàng hoàng,vội trở người quay vào phòng

Trong bếp,Mie huých huých vào cánh tay Quốc Anh,thì thầm :

- Anh mau vào lấy máy sấy cho Thư hộ em,em đang dở việc

- Vâng ! Thư ..bà xã ! - Nói xong Quốc Anh bỏ đi luôn.

Mie ngơ ngác,rồi cười khúc khích

- Đúng là hấp ^^...

- Máy sấy này em - Anh đưa chiếc máy sấy cho Thư,định quay lại bếp xem còn việc gì để giúp Mie không thì..Anh lại chết cứng ra đó

Nhìn thân hình mảnh mai của Thư quyến rũ quá,nhất là lúc này.Cô ấy đang đứng trước gương,tay sấy tóc mượt mà,miệng mỉm cười.

Nhận ra rằng mình đang bị ‘ chú ý ’,Thư khẽ liếc mắt nhìn anh.Quả thực,từ trước tới nay có rất nhiều người phải chết ngất ngây với sự quyến rũ của Thư.Điều này khiến cô thấy thú vị

- Anh làm gì mà...nhìn em ghê vậy ? - Thư quay ra nhìn anh,làm bộ mặt ngây ngô

- À...- Quốc Anh giật mình,lẩn tránh ánh mắt truy dò của Thư - em nhanh lên rồi ra ăn cơm nhé,anh ra trước đây . - Anh nhanh chóng quay người đi mà không dám nhìn lại

Thư khẽ nhếch môi lên cười.Quốc Anh cũng là một người đàn ông tốt đấy chứ,việc làm ổn định lại có gương mặt bảnh trai.Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Thư.Có vẻ như cô muốn có Quốc Anh bên cạnh...?

Hôm sau,Anh Thư nói sẽ đi xin việc lên ra khỏi nhà từ sáng sớm.Chỉ còn Mie và anh ở nhà.

- Anh ăn chậm thôi không nghẹn,vẫn sớm mà- Mie không khỏi lo lắng khi nhìn anh ăn một cách vội vàng

- Gần bảy rưỡi rồi chứ sớm gì nữa.Tám rưỡi anh có một cuộc họp rất quan trọng.Nên đến sớm để xem xét kĩ lại tài liệu.- Quốc Anh viện cớ

- Vâng vâng em biết rồi ^^ - Mie chống cằm,ngắm nhìn chồng.Chợt cô lại nhớ đến một việc mà quên chưa hỏi anh

- À này.Trước khi em sang Mĩ,anh có ...‘ hẹn hò ’ một người phụ nữ nào ngoài em không?

Quốc Anh ngạc nhiên,đôi long mày nhíu lại

- Em nghĩ gì thế ? Anh chỉ có em thôi mà,đâu thể hẹn hò với ai ?

- Vào cái ngày em đi nhận với mấy con bạn ấy,anh nhớ kĩ lại xem.

Quốc Anh cố nhớ lại,tay vuốt vuốt cằm.Giống hệt như Abi vẫn hay làm...

- À - Anh lên tiếng sau một hồi suy nghĩ - Anh đi gặp bác sĩ tâm lí

- Bác sĩ .. tâm lí ? - Cô tròn xoe đôi mắt

- Ủi.Hồi ấy anh gặp quá nhiều áp lực còn gì.Anh phải đi gặp bác sĩ tâm lí để nhờ tư vấn xả stress đấy ! Mà công nhận cô bác sĩ ấy giỏi thật,anh đã cảm thấy khá hơn nhiều sau khi gặp cô ấy.Mà em hỏi có chuyện gì không ?

- À ..không...nhưng mà...sao anh lại gặp bác sĩ tâm lí ở quán cafe cơ chứ ? - Mie vẫn nửa tin nửa không

- Thì văn phòng của cô ấy đang xây lại,đến đó khá bụi bặm...cũng không thể về khách sạn cô ấy ở để nhờ tư vấn được. - Quốc Anh nhún vai nói

“ Vậy tất cả là mình nhầm lẫn ư ? ” - Mie đưa tay lên đập vào đầu - ” chắc,ngốc thật,chưa tìm hiểu ra mà đã ...”

- Thôi,nếu không còn chuyện gì nữa thì anh đi làm đây - Quốc Anh đứng dậy,cầm lấy chiếc cặp xách của mình và khoác chiếc áo -lê vào,khẽ hôn lên trán vợ

- Bye ! - Anh mở cánh cửa đi

- Ủm.mm....bye - Cô vẫy vẫy tay gương cười.

15. Chương 15 : Sóng Gió Ấp Đến Lần Nữa

-[Meo : xin lỗi bạn đọc vì cả tuần qua vẫn chưa đăng thêm chap nào nha :3 tuần vừa rồi mình đi học kín lịch nên không có thời gian rảnh,tuần này đc nghỉ rồi ở nhà t sẽ cố gắng up nhiều chap mới ^^]-

Sau mấy lần xin việc thất bại,cuối cùng Anh Thư cũng được nhận vào nhân viên văn phòng trực điện thoại ột công ty.Nhân viên văn phòng nghe trực điện thoại tư vấn khách hàng giải đáp thông tin cho khách nên cần phải nhớ rất nhiều những câu trả lời tốt cho khách hàng.Vì thế Thư được nghỉ 2 ngày ở nhà để đọc qua những tài liệu mà sếp đưa cho.Thời gian tan sở cũng sớm lên Thư nhận hết trách nhiệm cơm nước.

Hôm nay là chủ nhật rồi,cả ba người đều có mặt ở nhà.Nhưng mỗi người một công việc riêng,chẳng ai nói chuyện với ai cả.Mie đang làm bánh trong bếp,Thư thì ngồi đọc quyển tài liệu dày cộp ngoài phòng khách.Còn Quốc Anh,anh vẫn thế,vẫn tranh thủ vào phòng sách cho yên tĩnh rồi làm việc.

Mie bước vào phòng sách,trông thấy bờ vai có vẻ rất nặng nề mệt mỏi của anh,lòng cô nhói lên đau xót.Dạo này có vẻ anh gặp chuyện gì đó trong công việc.Cô thấy anh phải làm tăng ca rất nhiều,có hôm đi làm về khuya rồi mà vẫn mở máy tính lên làm việc nữa.Hôm nay là ngày nghỉ rồi mà anh cũng không có thời gian rảnh,luôn cắm cúi vào bàn làm việc.Thấy anh làm việc cật lực như thế,cứ tí lại đưa tay lên vò đầu.Cô ân cần quan tâm :

- Anh à,trông anh có vẻ mệt mỏi lắm đấy.Anh nên nghỉ chút đi,hay để em pha sữa cho anh nhé ?

- Anh không sao đâu mà ! Em đừng lo,anh sắp xong rồi - Quốc Anh cố gương cười nói với cô

Mie biết,tuy anh nói sắp xong nhưng có khi anh còn ngồi làm việc đến tối ấy,đây không phải là lần đầu tiên anh nói với cô như vậy.Cô trở ra bếp.nhanh chóng rót một cốc sữa mát lạnh để đem vào cho anh.

Trong phòng sách,Quốc Anh muốn phát điên với cái dự án mới của công ty,tất cả trách nhiệm anh đều phải gánh lấy.Anh đẩy tập giấy trước mặt ra,nhẹ nhàng đứng dậy đi ra ban công hóng gió.

Mie đặt cốc sữa xuống bàn làm việc,nhìn quanh không thấy chồng mình đâu.Nghĩ chắc là anh đi vệ sinh nên cũng không bận tâm lắm,đi nấu đồ ăn trưa.

” Cốc cốc ”

Anh Thư gõ cửa tìm Quốc Anh, cô không hiểu cho lắm về một số vấn đề trong công việc, đoán rằng anh là giám đốc công ty chắc cũng có nhiều kinh nghiệm mà tư vấn giúp cô. Nhưng mãi mà chẳng thấy tiếng Quốc Anh trả lời, Thư do dự rồi cũng đẩy cửa đi vào

Gió từ quạt thổi tới nhưng căn phòng vẫn khá nóng bức. Mấy tờ giấy trên bàn anh bay phất phơ rồi rơi xuống đất. Thư mím môi, rồi cũng cúi người nhặt mấy tờ giấy ấy lên cho anh.

” Bàn làm việc mà bừa bộn quá ! ” - Thư nghĩ

Anh Thư xếp đồng tài liệu của anh cho ngăn nắp hơn. Vừa làm vừa nghĩ lát anh thấy chắc hẳn sẽ nghĩ tốt về cô lắm đây, biết đâu cô lại ghi điểm tốt trong mắt anh ? Thư đưa một tay lên che miệng cười khúc khích. Nhưng cô lỡ vô tình, một cánh tay của Thư va vào cốc sữa. Sữa đổ ra ướt hết đồng tài liệu. Dây lên cả bàn phím máy tính.

” Chết rồi...Quốc Anh sẽ ghét mình mất ! ” - Thư lo lắng, vội dựng cốc sữa bị đổ gần hết lên, bỏ nhanh ra ngoài.

Mãi một lúc sau, anh mới từ ngoài vào, vừa mới lấy lại tâm trạng tốt, anh định bỏ lại công việc ra ngoài quan tâm vợ hơn thì thấy bản thảo bị ướt. Quốc Anh vội chạy đến cầm bản thảo lên xem. Đây toàn là những thông tin báo rất quan trọng mà anh vừa làm ra, vậy mà giờ ướt hết rồi, chữ nhòe cả đi.

- MIE !!! - Anh gọi lớn

Nghe thấy chồng gọi, Mie vui vẻ bước vào. Cứ nghĩ là anh gọi cô vào để cảm ơn về cốc sữa kia. Vậy mà...

- EM LÀM CÁI GÌ THẾ NÀY ??? - Anh quát lên

Mie lập tức tắt ngấm nụ cười

- Em...làm gì ??

Thư đứng ngoài cửa, nghe từng lời mắng của Quốc Anh mà sợ hãi, nhưng cũng mừng thầm vì đã có người gánh vác thay mình.

- Anh đã nói không cần rồi, tại sao em còn mang sữa vào đây làm gì ? Bây giờ đổ hết ra bàn rồi. Em có biết anh làm việc mấy ngày nay chỉ vì vài ba tờ giấy quan trọng này không ? Em hại anh rồi em biết không ?

- Anh bình tĩnh đi ! Em...em đâu có làm gì sai, em chỉ mang sữa tới cho anh thôi mà ? Em đâu có làm đổ sữa ? - Mie cố giải thích

- THÔI ĐI !! Đừng giải thích nữa ! - Quốc Anh mệt mỏi, quay người về phía cô. Mắt nhắm lại, một tay chống hông một tay đưa tay lên trán rồi thở dài.

- Anh... - Mie nhìn theo anh, buồn bã. Dốt cuộc cô làm gì chứ ? Cốc sữa bị đổ đâu phải do cô ? Tại sao anh chưa tìm hiểu đã đổ cho ??...

16. Chương 16 : Cãi Vã

Từng lời của anh như những nhát dao đâm vào tim cô. Anh không tin cả vợ mình sao ?

- Em...không ...l..làm...- Mie cúi mặt, giọt nước mắt lăn xuống. Anh quá đáng với cô lắm !

- Gì chứ ? không phải em làm thì ai làm ? Ma à ? Hay em định đổ cho Thư ? Cô ấy đâu thừa thời gian mà vào đây phá việc làm của anh ? Là em đúng không, em thấy anh thờ ơ với em nên làm ướt đồng tài liệu này để anh khỏi phải làm việc nữa đúng không ? - Quốc Anh vẫn ngoan cố nói

Anh Thư ở bên ngoài, nghe rõ mồn một lời của anh, run lên sợ hãi. Không ngờ anh lại nóng tính như vậy. Chỉ vì mấy bản tài liệu mà tức giận đến thế. Tuy là Quốc Anh mắng Mie nhưng cứ như đang mắng chính Thư vậy...

Mie ngược đôi mắt ướt đầm lên nhìn anh, không ngờ rằng công việc của anh lại quan trọng hơn cô !

- Ủ... là em làm ! Được chưa ?

Nói xong,Mie mở cửa bước nhanh ra ngoài.Cánh cửa phòng bị cô đóng “ sầm ” một tiếng lớn.Cô bỏ mặc cho anh tức giận thế nào,đi ra ngoài.

__ Công viên __

Mie thần thờ ngồi bơ vơ trên chiếc ghế đá lạnh toát.Cô đã thôi không còn khóc nữa.Nhưng không thể thôi buồn.Tiếng ồn ào của mọi người ở công viên cứ vang lên bên tai cô.Mie ngược mắt nhìn họ,ai cũng có đôi có cặp...chỉ có cô là một mình.Chợt cô nhớ đến một nụ cười quen thuộc,nhớ cái tính hài hước ngày nào..Nhớ Abi luôn làm cô vui vẻ khi buồn.Giá như...Abi ở bên cạnh cô lúc này,chắc hẳn anh ta sẽ lại tìm cách làm cô vui hơn.Một thời gian ngắn ở với Abi,nhưng chưa bao giờ anh ta khiến cô buồn như Quốc Anh.Abi lúc nào cũng sẵn lòng tâm sự và chia sẻ về mình với cô.Còn Quốc Anh thì sao ? Anh chỉ toàn khiến cô đau khổ,tại sao không không chịu mở lòng nghe cô nói như Abi ?

- Giá mà anh ở đây - Cô bất chợt lên tiếng.Rồi lại không hiểu mình vừa nói gì.

Mie vô thức mở điện thoại lên,vào danh bạ tìm số của Abi,làm theo hướng dẫn mà ngày trước Abi chỉ để gọi cho anh rồi ấn gọi

” Tút...tút..”

- Alo? - Giọng nói quen thuộc vang lên

- Ủm..Abi ... - Cô ấp úng không biết nói gì

- Ohhh,my friend ? - Nghe thấy giọng cô,Abi vang lên sung sướng,hệt như trẻ con - À không,tiếng việt tiếng việt ! E hèm.. Mie hả?

Mie không thể ngờ anh vẫn tính trẻ con như vậy

- Xì.Sao nào? Gọi anh có gì không ? - Abi nhanh chóng chuyển chủ đề

- Không có gì quan trọng lắm.Chỉ muốn hỏi xem anh thế nào rồi thôi

- À,anh vẫn sống mà - Abi nói

- Em đâu có hỏi anh còn sống hay không ? Thật là - Giọng cô vờ dối.Nhưng trong lòng lại thấy khá thú vị vì chỉ ít cô cũng đỡ buồn hơn rồi

- Hi.Anh vẫn ổn,còn em ? Có chuyện gì hay không?

- Có ! Em đang buồn - Giọng Mie trùng xuống

- Buồn ? Vì sao chứ ? Nói anh nghe nào - Abi bỏ rỏ luôn việc mình đang làm,chú tâm vào chuyện của cô hơn.Dù sao cũng làbạn,khi bạn buồn cũng nên quan tâm một chút

Mie kể về chuyện chồng mình hiểu nhầm,lúc đầu Abi có hơi bất ngờ nhưng sau cùng vẫn tâm sự và an ủi cô.Khuyên cô nên về và giải thích rõ với Quốc Anh.Mie cũng ậm ừ nhưng cô cũng không chắc mình sẽ đi giải hòa trước.Là Quốc Anh sai,to tiếng với cô trước,sao cô phải đi làm hòa ?

Mie trở về nhà,thấy chồng đang ngồi ở phòng khách,với Thư.Cô chẳng thềm bận tâm nữa,đi thẳng vào phòng rồi khóa cửa lại.

Suốt cả một tuần,cô giận anh.Vậy mà ah cũng chẳng xin lỗi cô một tiếng.Ngược lại,anh ôm gối chần sang phòng sách ngủ.Ngồi chung một bàn ăn nhưng mỗi người một phía.Những lúc có mặt cả ba người,đa số chỉ có Anh Thư nói,còn cô và anh chỉ “ ừ ” xuống theo.Cứ thế,cả hai người xảy ra chiến tranh lạnh.Vậy mà Thư lại thấy vui,không hề muốn họ nói lại tình cảm.Anh Thư chỉ mong họ giận nhau thật lâu rồi bỏ nhau.Khi đó,cô sẽ chiếm Quốc Anh về bên mình...

-[Meo : Buổi tối vui về nhà

17. Chương 17 : Bầu Trời Đen...nỗi Đau Dài

Hơn 1 tuần trôi qua,Mie và Quốc Anh vẫn chưa làm lành.Chẳng ai chịu mở lời trước cả.Cũng mấy lần Quốc Anh định xin lỗi cô,nhưng lại chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

Đêm...cũng gần 1 giờ sáng rồi mà Mie chẳng thể chợp mắt.Đầu cô cứ nghĩ mãi về chuyện cãi vã với chồng.Chẳng lẽ lại vì một cái chuyện con con này mà phá đi hạnh phúc sao ?Cô bật dậy,vò vò đầu khó chịu.Nhìn đồng hồ cứ chạy “ tích tắc,tích tắc ” mà lòng náo nê.Mie vào bếp,mở tủ lạnh cầm mấy lon bia đi lên sân thượng hóng mát.

Bật lon bia ” cạch ” một tiếng,cô đưa lên môi uống liền một hớp dài.Mặc dù không quen uống,nhưng có lẽ bây giờ phải uống mới thấy khá hơn được.

- Quốc Anh...Anh là đồ tồi ! Anh quá đáng lắm - Miệng cô lẩm bẩm theo gió.Nước mắt trào trực lẫn xuống ướt đầm gò má hơi ửng hồng.Mie đưa lon bia lên uống tiếp,mắt nhắm lại theo dòng nước mặn.

Chợt một bàn tay kéo lon bia ra ra khỏi miệng khiến Mie giật mình.Cô mở vội đôi mắt long lanh ra,bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị đáng sợ của anh.Quốc Anh đang đứng bên cạnh cô,hai tay đút túi quần.

- Trả đây ! - Mie đứng dậy,cổ vươn tay với lấy lon bia anh đang cầm

Anh vung tay đập mạnh lon bia đi,chỉ còn nghe tiếng “ keng ...keng ”

- Anh đang làm gì thế hả ? - Cô nói với cái giọng mạnh mẽ khó chịu

- Chồng ngăn không cho vợ uống bia cũng là sai à ?

Mie giật mình,anh đang định làm hòa với cô sao ? Nhưng chắc không phải,anh có lòng tự trọng cao lắm mà ? Cô quay phắt người định bỏ đi thì bàn tay lạnh kia nắm chặt lấy cổ tay cô

- Em định bỏ đi thêm lần nữa sao ? - Anh nhẹ nhàng nói,ánh mắt không hề rời khỏi cô.Mie không trả lời,cũng không thèm quay mặt lại nhìn anh.Không hề biết anh đang khóc thêm lần nữa vì cô.

- Anh xin lỗi ...

- Anh có lỗi gì mà xin ? - Mie giọng cương quyết không tha lỗi cho anh

Lập tức,anh xoay người cô lại và hôn lên môi cô.Mọi thứ quá nhanh khiến cô cũng không kịp phản ứng gì.Mặn quá ! Nước mắt của anh...Đã bao lâu rồi,hai người mới hôn ?

Mie đẩy anh ra,cũng chẳng hiểu tại sao mình làm thế.Hay vì nụ hôn này khiến cô nhớ đến cái chạm môi vô tình với Abi ?

Anh nhíu đôi lông mày lại vẻ khó hiểu.

- Em ... ghét anh rồi sao ?

- Không phải ... chỉ...chỉ là... - Mie ấp úng không biết nên nói sao

- Anh đã xin lỗi rồi cơ mà...

- Em... em không giận anh nữa rồi...tại em...Mà thôi,muộn rồi...anh về phòng ngủ đi mai còn dậy sớm đi làm

- Cô bỏ anh lại phía sau,nhanh chóng trở về phòng rồi khóa cửa lại,không muốn cho anh vào

Quốc Anh nhìn theo bóng cô buồn bã.Có phải ngoài anh,Mie đã có một bóng hình khác ?

Đầu anh bỗng đau nhức kinh khủng.Anh đưa tay lên phía đầu,tay kia bấu vào tường vì mất cân bằng.Nhưng sau cùng,anh vẫn gục người xuống,không thể đứng vững..Lúc này,anh chỉ muốn gọi thật lớn tên cô.Nhưng lại không thể vì bị cơn đau kia hành hạ.Rốt cuộc anh đang bị làm sao chứ ?

Sáng hôm sau,anh ra khỏi nhà từ sớm.Không phải để đi làm hay gì mà để đến bệnh viện khám.

- Chào bác sĩ,sao rồi ? Tôi có kết quả rồi chứ ? - Quốc Anh nói ngay khi bác sĩ vừa bước ra khỏi phòng khám

- Ủm... - ông bác sĩ đưa cho anh một tờ giấy báo tình hình sức khỏe

Anh mỉm cười gật đầu nhận lấy tờ giấy,đưa mắt đọc từng dòng chữ.Nụ cười lập tức bị dập tắt.Như thể một ngọn lửa đang bùng cháy bị hắt một xô nước lạnh vào mà không thương tiếc

- Đừng quá lo lắng ! Tôi khuyên cậu bây giờ hãy nhập viện ngay thì có thể sẽ chữa được.Khả năng là 50/50.Mà thêm nữa,nếu có triệu chứng gì bất thường,cậu hãy đến gặp tôi.

Quốc Anh không nói nổi lời nào nữa,quay người bỏ đi trong sự tuyệt vọng lớn.Chẳng lẽ bây giờ anh nhập viện và nằm im suốt ngay trong phòng bệnh ư ? Không được ! Anh còn rất nhiều chuyện cần làm,đầu thể chỉ nằm im một chỗ qua ngày ? Thậm chí anh còn chưa được làm bố cơ mà ? Anh còn chưa thể bù đắp tình cảm cho Mie và trả ơn mẹ anh ?

-[Meo : bệnh của Quốc Anh t sẽ chỉ nói sơ qua,về mấy chap sau t sẽ nói kĩ hơn nhé ^^]-

18. Chương 18 : Sinh Nhật Của Nỗi Buồn

Mie và Quốc Anh vẫn chưa chính thức giải hòa với nhau,nhưng dù sao họ cũng đã bớt lạnh nhạt với nhau hơn.Nhưng giữa anh và cô không còn những lời nói và cử chỉ thân mật như trước kia nữa.Mỗi người làm một việc,chẳng ai bận tâm hay làm phiền đối phương.

Hôm nay đã là sinh nhật cô rồi.Vậy mà đến chính bản thân Mie còn chẳng nhớ,nếu không phải vì Quốc Anh đưa món quà sinh nhật cho cô thì có lẽ cô cũng quên bẵng mất rồi.Chỉ ít thì Quốc Anh vẫn còn nhớ sinh nhật cô là hôm nay ...

- Sinh nhật mà ... Mie không tổ chức hả ? - Thư nhìn Mie làm việc chăm chú có chút tò mò.Thư khom người đứng cạnh cô hỏi

- Chỉ là sinh nhật thôi,không tổ chức cũng không sao ! - Mie lạnh nhạt.Thứ cô đang quan tâm hơn hết là công việc.

- Nhưng mà .. - Anh Thư cắn môi - Dù sao cũng nên tổ chức vẫn hơn ! Hay tối cậu tổ chức rủ bạn bè đi hát hay ăn uống gì đó cũng được?

Mie ngạc nhiên,ngước lên nhìn Anh Thư.Sao cô ấy phải quan tâm đến sinh nhật của cô như vậy chứ ??

- Ủ .. ừm,tối mình sẽ sắp xếp thời gian

- Sao lại tối chứ ? Cậu nên lên kế hoạch luôn đi,thông báo trước cho bạn bè để họ sắp xếp đến dự mới phải ! - Thư không chờ cô nói hết câu đã nóng lòng chen vào - Tối biết có quán karaoke phục vụ rất tốt,đồ ở đó cũng rất ngon!

- Vậy cậu đặt phòng hộ tố,giờ tố báo ọi người đến. - Mie cầm điện thoại lên định gọi cho những người bạn cũ.Cứ coi như hôm nay tổ chức họp lớp luôn cũng được

- Được rồi,tớ về phòng đây - Anh Thư tùm tùm quay đi.Bỏ lại sau lưng một ánh mắt nghi ngờ.

“ Có phải...Thư đang định làm gì đó không ?..” - Mie nghĩ,nhưng rồi cô đoán mình đang nghĩ linh tinh,lại gạt bỏ đi dòng suy nghĩ ấy

....

Tối,đúng giờ hẹn tại quán Ca-raa,bạn bè Mie đến đông đủ tham gia.Mie nói là họp lớp nên chẳng ai nhớ hôm nay là sinh nhật cô.

Tiếng nhạc vang lên nhưng chẳng ai hát cả,có lẽ bây giờ khác rồi nên mọi người không còn thỏa mái ca hát được như trước.Chỉ ngồi nói chuyện,ôn lại chuyện xưa thôi.Nhưng như vậy cũng đủ làm Mie thấy vui cho cái ngày gọi là sinh nhật.

Khác hẳn với Mie,Anh Thư đang ngồi ở một góc căn phòng ấy,tự chuốc ình biêt bao cốc rượu đỏ.Bên cạnh Thư còn có cả Quốc Anh.

- Chồng em...có lẽ anh ấy rồi cũng nên ?!! - Thư nói ngắt quãng bằng cái giọng của một kẻ đã say

- ... - Quốc Anh im lặng nhìn Thư nốc hết từng cốc rượu.Anh không muốn ngăn cản cô ấy.Vì anh biết chỉ có rượu mới làm người ta bớt buồn.Nếu như anh không thể an ủi Thư được thì cứ để rượu làm.

- Hức hức ... - Anh Thư chợt bật khóc - Em đau quá !! Đau ở đây này !! - Cô đưa tay lên vỗ bồm bộp vào phía ngực trái.

- Được rồi,anh hiểu mà - Anh đưa tay ngăn hành động của Thư lại,cùng chia sẻ nỗi buồn với Thư.

Được nước,Thư ngã luôn người dựa vào bờ ngực rắn chắc của anh.Anh định đẩy Thư ra thì cô nói :

- Em chỉ dựa một chút thôi....

Rồi Thư lại tiếp tục khóc không thôi khiến Quốc Anh cảm thấy như thể mình đang làm người phụ nữ này khóc.Anh đành đưa một tay ra phía sau ôm lấy bờ vai Thư,một tay lau nước mắt cho cô.Anh nghĩ,những cử chỉ này là để an ủi bạn bè,không quá gì là ghê gớm cả.

Những việc anh và Thư làm này giờ đều lọt vào mắt Mie,dù vẫn đang ngồi nói chuyện với bạn bè nhưng cô không thể rời tâm vào hai người họ.Cô không hề nghĩ giống anh,không cho rằng những cử chỉ ấy là bình thường.Tự đứng trong đầu cô nghi ngờ về mối quan hệ giữa Thư và Quốc Anh...

- Ừm....- Thư đang yên lặng bỗng kêu lên một tiếng,vội đưa tay lên bịt miệng chạy nhanh ra ngoài nôn.Chắc tại men rượu đã ngấm sâu vào dạ dày cô nên cô mới buồn nôn vậy.

Quốc Anh nhìn Thư như vậy,không yên tâm sợ cô ấy gặp vấn đề nên cũng theo Thư ra ngoài.

- Thư có lẽ say rồi,anh ra xem cô ấy ra sao rồi đưa Thư về nhà luôn nhé - Quốc Anh chỉ kịp nói với Mie câu ấy rồi đi luôn

Nếu Thư là đàn ông thì còn được,nhưng đằng này lại là phụ nữ...Nam nữ thụ thụ bất thân nhân.Mie sao có thể yên tâm được.Cô đành ra ngoài theo.

Nhà vệ sinh công cộng

- Ọe ...ọe.... - Thư nôn mặc dù trong dạ dày cô cũng chẳng có gì.Nhưng men rượu cứ làm cho ruột cô xoắn lại khiến mọi thứ còn xót lại trong bụng đều ra ngoài hết.

Quốc Anh vỗ vỗ vào vai Thư,lấy trong túi quần ra chiếc khăn tay đưa cho cô

Thư nhẹ nhàng nhận lấy,lau miệng rồi cảm ơn anh

- Không có gì đâu em,để anh đưa em về luôn nhé?

- V..vâng...- Thư đáp ứng

Anh quay người định ra xe trước thì từ phía sau hai cánh tay ôm chầm lấy người anh

- Em...làm gì vậy ? - Quốc Anh ngạc nhiên

- Em...em...- Thư không biết lên nói ra sao

Cả hai không hề biết rằng Mie đang đứng cách đó một đoạn không xa,cô đang chết cứng người nhìn Thư và Quốc Anh...

19. Chương 19 : Tình Tay Ba?

- Em...em...- Thư không biết lên nói ra sao

Cả hai không hề biết rằng Mie đang đứng cách đó một đoạn không xa, cô đang chết cứng người nhìn Thư và Quốc Anh.

Mie không thể chịu đựng thêm nữa rồi, cô cố bước tới gần họ

- Ô, Mie..em ra đây làm gì ? - Quốc Anh nhìn vẻ mắt hồn của cô ngạc nhiên

- Cậu đang làm gì thế ?...- Giọng Mie nhẹ nhàng vang lên nhìn hai người họ đang ôm ấp nhau

- Tớ... - Thư vội giật mình, bỏ ngay tay ra khỏi người Quốc Anh

- Em...em đừng hiểu nhầm - Quốc Anh sợ vợ mình hiểu nhầm anh, liền nắm lấy tay cô

- Hiểu nhầm ? hiểu nhầm cái gì ? - Mie gương đôi mắt lạnh nhạt lên nhìn anh. Có phải cô đang phá đám anh và Thư không ? - Thư, cậu say rồi, đi với tớ về - Mie kéo lấy tay Thư, nhưng Thư lại hất tay cô ra vẻ sợ hãi lắm

- Để anh đưa Thư về cũng được, em vào Ca-raa với bạn đi - Quốc Anh chen vào

- Em đi cùng anh...

- Không cần đâu, hôm nay là sinh nhật em mà, anh không muốn em buồn phiền vì Thư. Em cứ ở lại với bạn bè em đi, anh sẽ đưa Thư về.

Mie nhìn theo bóng anh khuất dần cùng một người phụ nữ khác, cô thấy nhót lòng quá... Cái cảm giác như thể đang bị phản bội vậy. Tại sao anh cứ một mực đòi đưa Thư về ? Tại sao không cho cô đi cùng ?? Chợt Mie nhớ đến chuyện chiều nay. Thì ra Thư muốn cô tổ chức sinh nhật là thế này à ? Thư đã sắp xếp hết rồi đúng không ?

Mie bật cười đau khổ. Người bạn này của cô vẫn chưa bao giờ hết ghét cô sao ?

Căn nhà quen thuộc lại sáng đèn, Quốc Anh cẩn thận dìu Thư về phòng rồi đắp lên cô một chiếc chăn mỏng mới có thể yên tâm.

Đang định về phòng mình thì một bàn tay bám lấy tay anh, kéo anh quay lại.

- Anh đừng đi.... - Giọng Thư yếu ớt vang lên

- Được rồi, anh không đi, em ngủ đi - Quốc Anh đành ngồi xuống giường Thư, chờ cô ngủ say rồi đi cũng không sao.

Nhưng Thư không ngủ. Cô lật chiếc chăn mỏng ra rồi bước ra khỏi giường

- Em đi đâu thế ?

Anh Thư không trả lời, đôi chân nghiêng ngả như người say rượu sắp ngã. Quốc Anh sợ cô ngã nên đứng ngay dậy đỡ lấy Thư.

- Cẩn thận !

Thư bám vịn vào bờ vai anh. Nhìn anh với đôi mắt u sầu buồn bã.

- Quốc Anh

Giọng Thư nhẹ nhàng, nhẹ đến mức cơn gió mạnh cũng có thể thổi bay từng lời cô nói

- Anh đây, sao vậy ? - Quốc Anh lo lắng

Thư luôn một tay ra phía sau gáy anh khiến anh giật mình. Còn đang không biết Thư định làm gì thì môi anh đã bị một bờ môi khác hôn lấy. Quốc Anh ngạc nhiên không nói nổi lời nào. Anh không thể làm thế này được ! Anh sẽ có lỗi với Mie !

Anh đẩy mạnh Thư ra.

- Dừng lại ! Em đi quá xa rồi ! - Anh không thèm nhìn Thư đến một cái. Giọng nói lạnh lùng đầy tức giận

Anh Thư nhìn anh không nói nổi một lời, đôi mắt tròn tròn nước. Từ trước tới nay, chưa ai có thể cưỡng lại nụ hôn quyến rũ của cô cả. Tại sao anh lại làm thế chứ?

Nước mắt lăn dài trên gò má còn ửng hồng, Thư vẫn nhìn anh.

- Em nên biết, ngoài Mie ra anh không thể có tình cảm với một người phụ nữ nào khác ! - Giọng anh chắc chắn mạnh mẽ vang lên. Đúng vậy, ngoài Mie anh không cảm thấy có hứng thú với ai cả. Từ trước tới nay anh cũng chỉ coi Thư là bạn, không ngờ tình bạn ấy lại bị Thư nhầm lẫn với tình yêu

- Nhưng... - Thư còn chưa biết nên nói gì thì anh đã bỏ ngày đi, cánh cửa xong bị anh đóng “ Sầm ” một tiếng lớn.

Thư đưa tay lên lau giọt nước mắt còn đọng. Cô nhếch mép lên cười

- Sớm muộn gì anh cũng sẽ khác thôi, em không tin anh có thể mãi mãi yêu vợ được !

Tối hôm ấy, Mie cũng về khá muộn. Và tất nhiên là trong bộ dạng say khướt. Về nhà cô cũng vào ngay giường ngủ không bận tâm đến chuyện của Thư với Quốc Anh. Cũng không biết chuyện xảy ra lúc cô không có nhà.

20. Chương 20 : Hồ Ly Cuối Cùng Cũng Sẽ Lộ Đuôi.con Người Cũng Sẽ Phải Tháo Mặt Nạ !

Sáng hôm sau, vì còn thấy mệt do hôm trước uống quá nhiều rượu nên Mie xin nghỉ một hôm. Cả Thư và Quốc Anh đều đã ra ngoài từ sớm trong khi cô còn chưa ra khỏi giường.

9 rưỡi, những tia nắng ấm áp len qua khung cửa kính chiếu sáng căn phòng như không muốn cho Mie ngủ thêm một giây phút nào nữa. Cô đành miễn cưỡng thức dậy.

- Haizzzz...- Mie ngáp dài, một tay bịt miệng một tay vươn vai. Cô vén tấm rèm cửa sang hẳn một bên, ngấm nhìn mọi thứ bên ngoài. Mọi thứ đều rất im ắng...

Sau khi xong xuôi hết chuyện ăn uống, cô quay lại phòng làm nốt công việc. Làm xong cũng đã là hơn 1h trưa rồi nhưng vì sáng ăn muộn nên Mie vẫn chưa thấy đói. Cô lại tranh thủ làm việc nhà. Mie định sang phòng tắm của Thư lấy quần áo của cô ấy đi giặt một thể. Nhưng vừa bước vào phòng cô đã thấy quần áo của Thư vứt bừa khắp nơi, dù sao cũng đang rảnh nên Mie dọn luôn phòng hộ Thư cũng được.

Cô nhẹ nhàng kéo chiếc áo khoác ở trên tủ ra thì thấy một chiếc máy ảnh Fotos Wat (máy ảnh chụp tự động) ngay dưới chiếc áo. Mie mỉm cười nghĩ :

” Chắc có nhiều ảnh của Thư lắm nhỉ ^^ Xem vài bức cũng không sao ...”

Nghĩ là làm, cô bật máy lên xem ảnh. Có hơn 100 bức ảnh lưu trong máy. Xem mấy bức đầu, Mie phải bật cười vì kiểu chụp ảnh dễ thương của Thư. Không ngờ Thư chụp ảnh trong cứ như học sinh vậy ấy.

Đang vui vẻ ngắm nhìn ảnh của Thư thì nụ cười trên môi cô lập tức bị dập tắt. Khuôn mặt cô lập tức đổi cảm xúc. Bức ảnh chụp hai người đang ôm hôn nhau, một nam một nữ. Cảnh xung quanh lại chính ở căn phòng này. Mie có thể dễ dàng nhận ra hai nhân vật chính trong bức ảnh. Là bạn và chồng của cô mà?

Xem thời gian là có thể biết ngay bức ảnh mới chụp tối hôm qua.

- Sinh nhật của mình... tại sao hai người có thể- Mie lắp bắp từng chữ. Hóa ra cô nghi ngờ họ là không sai. Anh và Thư đều có ý với nhau mà. Anh nhất quyết bắt cô ở lại để đưa Thư về vì lí do này ư?

- Hahahaha.....- Ngược lại với khóc lóc thì Mie lại bật cười lớn. Thì ra cô đã nuôi " hồ ly " trong nhà rồi ! Liệu có phải hai người họ vượt cả mức ôm hôn không ?

.....

Chiều, nắng buông tỏa. Mặt trời dần ẩn sau những căn nhà cao lớn.

" Cách "

Thư mở cửa, ngồi xuống sàn tháo đôi giày cao gót khó chịu ra.

- Mie ? Tối về rồi - Thư ngó vào bếp thấy Mie đang nấu ăn liền đặt túi xách xuống ghế - Để tối làm cho.

- Không sao đâu, cậu đi làm về mệt cứ vào tắm trước đi. Tối nấu được rồi - Mie cười, nụ cười có chút gì đó rất giả tạo.

- Vậy tối đi tắm đây, phiền cậu rồi ^^ - Thư cười híp mắt trở về phòng.

Mie bất chợt dừng tay, nhìn theo bóng Thư, lòng lặng chiu. Chuyện tối hôm qua ở Ca-raa cô đã buông xuôi không muốn bận tâm nữa, vậy mà hai người họ vẫn lén lút sau lưng cô như vậy ?

Hôm nay chỉ có Thư và Mie ăn cơm. Quốc Anh nói phải tăng ca nên tầm 10h mới về được. Ăn cơm xong cả hai người ngồi xem phim ở phòng khách. Chẳng ai thèm nói với ai câu nào cả.

Gần 10 giờ rồi. Thư cứ đứng ngồi không yên, liên tục liếc nhìn đồng hồ.

- Mi.e... - Thư đáp ứng

- Ủ, sao ? - Mie tỏ vẻ thờ ơ không mấy quan tâm

- Tối thấy dạo này cậu và Quốc Anh ít quan tâm nhau. Có phải hai người xảy ra chuyện gì rồi không ? - Thư quay sang nhìn cô chờ đáp án

" Nhờ phước của cậu cả mà ! " - Mie rất muốn nói ra lời này. Câu nói vừa rồi của Thư khác gì trên tức cô chứ? Nhưng cô lại kiềm lòng, vẫn bình tĩnh đối đáp

- Không có gì đâu.

- Cậu...yêu Quốc Anh chứ?... - Thư lại lên tiếng

Mie quay sang nhìn cô bạn ngạc nhiên.

- Cậu hỏi làm gì chứ ? Mà thôi, gần 10 giờ rồi cậu về phòng ngủ sớm đi - Mie nói, cô quay lưng bỏ đi.

Thư ngồi thẩn thờ một mình suy nghĩ gì đó. Không lâu sau thì Thư gọi Mie rồi đi theo Mie lên gần hết các bậc cầu thang.

- Sao ? - Mie vẫn lạnh lùng

- Tối...Cậu hãy bình tĩnh nghe tối nói nhé...thật ra...tối...tối...thích...Quốc Anh ! - Thư đáp ứng không dám nhìn cô.

Mie cũng không quá bất ngờ. Cô chỉ nhếch mép mỉm cười vì mình đã đúng. Cô đã nhận ra ánh mắt Thư nhìn Quốc Anh lạ như thế nào. Đó không phải là ánh mắt ột tình bạn, mà là cho sự mờ ám, sự tham lam muốn chiếm đồ của người khác về tay mình.

- Rồi sao ? - Mie thản nhiên nói, nghiêng đầu nhìn Thư.

- Tối biết cậu không yêu Quốc Anh nữa đúng không? Hai người cũng đã ra tòa...giờ chẳng qua là sống chung như những cặp tình nhân cũ...cậu...có thể...nhường anh ấy ỉnh không...

Mie không tin nổi vào tai mình. Tại sao người bạn của cô có thể trơ trẽn nói ra những lời này cơ chứ ?

.....

- ĐỒ ĐÀN BÀ TRỞ TRÊN !!!!!

21. Chương 21 : Sự Cô Đơn Của Mưa...

Mie thực sự sốc trước những lời nói của Thư.

- Cậu!!! - Cô nói không nên lời

- Mình xin lỗi..Nhưng ... mình yêu Quốc Anh thật lòng ! - Thư chợt nắm lấy tay cô - Xin cậu hãy rời xa anh ấy được không.Cậu cũng không xứng đáng với tình yêu của anh ấy mà...

- Cậu làm cái gì thế hả ? Bỏ ra ! - Mie quát lớn.Cô thực sự không thể nhẫn nhịn thêm nữa rồi

- Mie,nghe tớ đi..từ ngày còn học cùng nhau cái gì cậu cũng được hơn tớ.Cậu không thể nhường tớ một lần sao ? Cậu hãy nể tình bạn bè của chúng ta đi mà ...- Thư vẫn kiên quyết nắm chặt lấy tay cô

- Bỏ tay ra ! Tôi nói mà cậu không nghe à ? - Mie giận lắm rồi,cô hất mạnh tay Thư ra.

- Anh về rồi đây - Đúng lúc ấy Quốc Anh đi làm về,mở cửa bước vào.

Thư chợt nảy ra ý định khác,liền ngã người ra phía sau giả vờ như bị Mie đẩy xuống.Mie vội đưa tay kéo Thư lại nhưng không kịp nữa.Thư lăn không biết bao nhiêu vòng xuống tận chân cầu thang.Đầu bị đập vào bậc đá nên đã chảy ra những dòng máu đỏ tươi.Mie đứng như bị trôn chân nhìn Thư,mặt cô không còn một chút cảm xúc nào.

- Mie,em làm cái gì thế hả ? Tại sao lại đẩy Thư xuống cầu thang như vậy ? - Quốc Anh quát lớn,vội chạy tới đỡ lấy Thư.

- Thư ! Thư ! - Anh lay lay người Thư.

Cô ta từ từ mở mắt,dòng máu đỏ từ trên chân chảy xuống tận cằm,dây ra cả cổ áo Thư

- Quốc Anh...em...chỉ ... chỉ ...muốn nói chuyện với Mie....không ngờ...cô ấy tức giận mà...đẩy em ngã xuống đây ... hic..hic...- Nước mắt cá sấu của Thư đã ứa ra.Vậy mà Quốc Anh còn tin cô ta.

- ĐỒ ĐÀN BÀ TRO TRÊN !!!! - Mie hét lớn.Thư đi quá xa rồi.Cô không ngờ Thư lại có thể đối xử với cô như thế.

- Em thôi đi ! - Quốc Anh nói với cô đôi mắt anh cũng đã tức giận đến nẩy lửa rồi - Anh sẽ đưa em vào viện,em đừng lo. - Anh nhẹ nhàng bế xốc Thư lên bỏ đi,không quên bỏ lại cho Mie một câu

- Anh sẽ nói chuyện với em sau.

Mie thần thờ.Chuyện gì đang xảy ra vậy chứ ? Cô dơ đôi bàn tay lên tự hỏi:

” Là mày đẩy Thư ngã xuống sao Mie ??”

” Không đúng ! Là cô ta tự nghiêng người ngã xuống mà ? Mày đâu có làm gì sai ? ...”

Cô ngã khụy xuống,đưa bàn tay lên ôm mặt khóc nức nở.

Cô chợt nhớ đến một chuyện,trước đây có lần cô bị ngộ độc thực phẩm,anh đâu có quan tâm cô như vậy ? Tại sao với Thư anh lại phải tỏ ra lo lắng ,quan tâm cô ta đến thế mặc dù hai người họ cũng chỉ là ... bạn ?

Cả đêm,Mie không tài nào chợp mắt được.Nghe nói Thư bất tỉnh vẫn ở trong viện.Quốc Anh cũng ở lại chăm sóc rồi.Rốt cuộc cũng chỉ còn lại một mình cô bơ vơ giữa căn nhà lạnh lẽo này.Trời chợt đổ mưa bất chừng,mưa lớn và dày.Mie bước đến gần cửa sổ ngấm nhìn bầu trời đen khịt đang mưa xối xả qua cửa kính mà lòng đau nhói.

Cô nhớ đến ngày còn ở cùng với Abi.Anh ấy đã cùng cô ngắm mưa vào ngày thứ bảy khi hai người phải hủy buổi đi chơi vui vẻ.

” Abi...” - Cô chợt nhắc tên anh trong mưa

Nước mắt lại lần xuống trên khuôn mặt bơ phờ không còn màu sắc.Cô thực sự rất sợ sự cô đơn này,sự cô đơn lạnh lẽo đến đáng sợ !!!

22. Chương 22 : Tình Bạn Bị Phản Bội,tình Yêu Chỉ Toàn Dối Trá.

Nắng,nắng ảm sau một đêm mưa dầm dãi ! Mie vẫn còn đang ngủ,đêm qua cô đã khóc nhiều quá rồi.Khóc đến mức tưởng chừng như cô không còn có thể khóc thêm nữa.Tối gần sáng cô mới có thể chợp mắt được một lúc,vậy mà nắng lại đánh thức cô dậy.

Mie từ từ mở mắt,nhòm người dậy lặng nhìn xung quanh như thể tìm một bóng hình nào đó.Tiếng cãi vã của ngày hôm qua vẫn còn vang vọng bên tai khiến cô chợt nhớ lại hình ảnh Quốc Anh gắt lớn với cô chỉ vì Thư...

Cô mở tủ ra lấy vali,tìm tấm ảnh Funny mà trước đây cô từng chụp với Abi ở bên Mĩ.Tại sao cô lại thấy nhớ anh ta nhiều đến thế chứ?Lúc này cô chỉ ước có Abi bên cạnh mình để cùng chia sẻ về chuyện của Mie.

- Giờ này anh đang làm gì hả ? - Miệng cô vang lên câu hỏi,Mie đưa tay sờ lấy khuôn mặt ngơ ngác của Abi qua tấm hình

- Giá mà anh ở đây...- Mie ôm bức ảnh vào lồng ngực.Cô mệt mỏi quá !

.....

Dù cho Thư đã đối xử không tốt với cô nhưng nghĩ cho cùng Thư bị ngã cầu thang một phần cũng là do cô.Dù sao cũng nên đến thăm Thư thì tốt hơn.

Thế là,4 rưỡi chiều cô đến bệnh viện thăm Thư.Không quên mua chút đồ ăn,hoa quả như đúng nghĩ đi thăm một người ...”bạn”.

Phải khó khăn lắm cô mới tìm được phòng bệnh của Thư khi mà không biết một chút thông tin gì về Thư cả.Cô đứng trước cửa phòng,phân vân không biết liệu mình làm như vậy có đúng hay không.Nhưng dù sao cũng đã đến tận đây rồi,chẳng lẽ lại về?

” Cạch ”

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra,Mie bước vào phòng.Đập vào mắt cô là hình ảnh chồng cô đang ân cần bón cháo cho Thư.Trên đầu Thư quấn một dải băng trắng lớn bị loang một gốc màu máu.Nhưng Mie cho qua,cô không muốn tiếp tục cãi nhau vì chuyện của bọn họ nữa.Dù sao mọi chuyện cũng quá rõ ràng rồi

- Em đến đây làm gì ? - Quốc Anh lên tiếng ngay khi vừa thấy cô.

- Em không được phép đến đây sao ? - Cô lạnh lùng trả lời anh.Mắt chân chân nhìn về phía anh khiến anh không nói thêm được lời nào.

- Thư,tớ mua chút đồ cho cậu đây ... - Mie đặt túi hoa quả lên bàn.Cô liếc nhìn Thư.Cô ta trong vẻ tội nghiệp đến đáng sợ,thấy Mie nhìn vội co rúm người bám vào Quốc Anh.

- Em về đi,Thư đang bị chấn động tinh thần.Bây giờ rất sợ những người như em ! - Quốc Anh nhấn mạnh câu cuối.Anh nói như thể cô là người độc ác lắm không bằng ?

Mie nhếch mép cười nhìn bộ dạng của Thư.Học với nhau suốt từ năm cấp hai mà bây giờ nói sợ cô ư? Tại sao không sợ anh trong khi anh mới chỉ quen cô ta có vài tháng ?

- Nếu hai người muốn,tôi sẽ đi. - Mie quay người lặng bỏ đi.Ra đến cửa,cô chợt nói :

- Tôi đã luôn tin tưởng anh,và thứ tôi nhận được từ hai người chỉ toàn dối trá và phản bội !! - Nói xong,cô bỏ đi luôn,thậm chí không quay lại nhìn bộ dạng của hai người họ

Quốc Anh cũng đâu phải muốn thế này.Nhưng vì lí do riêng của anh mà Mie sẽ chẳng hiểu được.Anh đang làm tất cả những chuyện này cũng vì muốn tốt cho cô.Đầu anh lại tiếp tục đau,anh nhăn mặt có kìm cơn đau đó nhưng không thể kìm nổi.Quốc Anh vội đưa tay lên ôm đầu,không ngờ hành động ấy lại lọt vào mắt của Thư

- Anh ...anh sao thế ??? - Cô ta lo lắng

- Anh không sao !! - Quốc Anh loạng choạng đứng dậy,chạy nhanh ra ngoài để Thư không phát hiện được gì.

Gió thổi mái tóc của Mie bay bay.Cô ngồi thần thờ nghĩ về chuyện của mình.Tình bạn bị phản bội,tình yêu chỉ toàn dối trá ! Vậy mà chẳng có đến một người bên cạnh cô lúc này...

Kể cả đến khi thứ tình cảm lạnh lẽo ấy đã vụt mất,vậy mà cô cũng chẳng cảm thấy chút gì là hối tiếc cả.

Hai hôm sau Thư đã xuất viện và trở về nhà trong bộ dạng của " Một chú cún đến nhà chủ mới " .Nhìn như về tội nghiệp lắm không bằng.Cứ bám chặt lấy tay Quốc Anh mãi.

- Về rồi à ? - Mie khoanh tay dựa người vào tường đứng nhìn hai người họ,gìong cô mĩa mai kèm theo một nụ cười giả tạo

- Tớ...hic...tớ.... - Anh Thútấp ứng không nói thành lời

- Thôi đủ rồi ! - Quốc Anh nói với Thư,rồi lại quay sang nhìn Mie gắt lên - Em đừng có như thế nữa.Tại sao em không hiểu cho anh ?

- Anh có bao giờ hiểu cho tôi chứ ? - Mie trả lời ngay.Cô không thể đứng im nhìn Quốc Anh với Thư như thế nữa.Thậm chí ngày sinh nhật của cô mà hai người còn có thể ôm ấp trước mặt cô thì làm sao cô có thể nhẫn nhịn ?

- Anh

- Tôi chỉ đang sống theo đúng cách của cô ta mà thôi.Anh còn trách gì chứ ? - Mie chen vào lời nói của anh.Rồi cô bỏ đi luôn mặc cho hai người họ có nghĩ cô thế nào đi nữa.

23. Chương 23 : Kẻ Thua Cuộc ?

Từ sau chuyện Thư ngã cầu thang,Mie đã nhận ra tình bạn giữa cô và Thư đã hết.Có lẽ cả tình yêu của cô cũng kết thúc rồi.Mie không nói chuyện với cả Thư và Quốc Anh,cô cũng không ăn cơm cùng họ,không còn làm bất cứ một việc gì chung với họ.Với cô bây giờ chỉ có công việc và công việc.Mie đi làm cả ngày,ăn cũng là ăn ngoài quán.Cô chỉ về nhà khi tất cả đã đi ngủ rồi sáng ra lại đi làm từ sớm.Cô định vài ngày nữa sẽ rời khỏi đây...

Hôm nay cô tan ca sớm.Cô định về nhà tắm qua rồi đi đâu đó với bạn bè một bữa.

Vừa về đến nhà,Mie thấy cá cửa mở toang không đóng.Cô lên thẳng phòng mình,nhưng lúc đi qua phòng Thư,cô chợt khựng người lại.Giày dép của Thư và Quốc Anh đều vứt bừa bãi trước cửa,cánh cửa cũng chỉ khép hờ chỉ không khóa.Cô không định can thiệp vào nhưng một câu nói vang lên khiến cô không bước thêm được nữa.

- Em...em thực sự rất thích anh ! Quốc Anh...- Tiếng Thư nhẹ nhàng vang lên.Đủ để cô nghe rõ từng chữ

Mie nghiêng người,đẩy nhẹ cánh cửa ra.Thấy Thư đang ôm Quốc Anh.Anh quay mặt vào trong nên không thể thấy cô.Còn Thư,vừa thấy Mie đã có chút ngạc nhiên,nhưng rồi lại nhếch miệng cười,ôm chặt Quốc Anh hơn.Mie có thể hiểu hành động và cái nụ cười đêu của Thư đang nói lên câu " Mày thua rồi Mie ạ !!"

Mie lặng người,cô cố gắng mạnh mẽ thêm một chút,vẫn đứng nhìn họ.

- Quốc Anh à,thời gian em nằm viện,cảm ơn anh đã luôn ở bên cạnh em ! Em nhớ lại tất cả chuyện tối hôm đó rồi.Lúc đó,em chỉ nói Mie dạo nào có vẻ hơi béo một chút,khuyên cô ấy nên chỉnh lại thực đơn ăn uống của cô ấy,ai ngờ Mie tức giận,đẩy em ngã xuống cầu thang...híc híc...- Thư nói với cái giọng đầy đáng thương và tội nghiệp

- Được rồi,em đừng buồn,qua cả rồi mà - Quốc Anh vỗ vỗ vào vai Thư.

Trong khi ấy,Mie đã không còn chút biểu cảm nào.Họ đang ôm ấp vỗ về để thể hiện tình cảm sâu đậm trước mặt cô ư ? Thật nực cười !! Mie không thể cứ mãi như thế này được,cô quay người bỏ đi.

- Nhưng anh xin lỗi,anh không thể chấp nhận tình cảm của em được - Quốc Anh thấy Thư đã có vẻ bình tĩnh hơn liền đẩy cô ra - Anh thực sự rất yêu Mie,trong lòng anh không thể có người phụ nữ thứ hai.Anh chăm sóc em cũng chỉ vì muốn thay Mie chuộc lỗi với em,em đừng hiểu nhầm.Dù Mie làm gì hay như thế nào thì người anh yêu vẫn là cô ấy - Quốc Anh dịu dàng nói

- Cái gì? - Thư trở mắt ngạc nhiên.Cô cứ nghĩ mình đã lấy được trái tim Quốc Anh,vậy mà?

Quốc Anh cảm thấy không còn chuyện gì nữa,mỉm cười rồi bỏ ra ngoài.

* Trước đó 1 lúc *

Quốc Anh và Thư hôm nay đều đi làm về sớm.Anh đói quá nên vào bếp nấu tạm mì gói,còn Thư chui tọt vào phòng

- Quốc Anh ơi!! Vào em nhờ chút với - Thư từ trong phòng gọi lớn,Quốc Anh đành bỏ dở tô mì vào xem Thư có việc gì

Anh cởi vội đôi giày rồi vào phòng vì sợ Thư chờ lâu.Vừa vào đã thấy Thư ngồi khóc sụt sùi

- Ô..Thư...em...làm sao thế này ? - Anh lo lắng

Thư ngược đôi mắt tràn ngập nước lên nhìn anh.Vội đứng dậy ôm chặt lấy anh.

- Em?

Quốc Anh ngạc nhiên,định đẩy Thư ra thì cô nói :

- Em xin lỗi,cho em ôm anh một lát thôi...Em chợt nhớ chồng em...

Quốc Anh không nói gì nữa,đành để yêu cho Thư ôm.Nhưng Thư lại không chỉ ôm,cô còn nhẹ nhàng ngỏ lời :

- Em...em thực sự rất thích anh ! Quốc Anh...

Đúng lúc ấy,Mie đứng ngoài nghe thấy,liền đẩy nhẹ cửa nhìn vào

.....

Tối...

Mie hẹn riêng Quốc Anh ra một quán cafe nói chuyện.Cô đã suy nghĩ rất kĩ rồi.Cô sẽ chấm dứt hoàn toàn mọi chuyện.

Vừa thấy Mie,Quốc Anh cứ ngỡ cô định giải hòa,vui vẻ tới chỗ rồi cô ngồi xuống.

- Em có chuyện gì thế ? Nói ở nhà cũng được mà ?

Mie vẫn cầm cốc cafe hớp một ngụm.Vì ngọt ngọt đắng đắng chạm vào đầu lưỡi cô khiến cô càng thấy ... thú vị !

- Em nói thẳng nhé.Thời gian qua em nhận ra mình không còn tình cảm với anh nữa rồi.Em muốn chấm dứt mối quan hệ này ! - Mie nói,gọng lạnh ngắt

Từng lời của cô đều rất nhẹ nhàng.Nhưng đó là hàng ngàn mũi tên nhọn cắm vào tim anh.Nụ cười tắt dần trên khuôn mặt Quốc Anh.

- Cái gì ?? Tại sao ?? ... Anh làm gì sai chứ ?? - Quốc Anh bàng hoàng.Giọng anh hết như một kẻ say đang mất bình tĩnh.

24. Chương 24 : Cắt Đứt Mối Quan Hệ

- Cái gì ?? Tại sao ?? ... Anh làm gì sai chứ ?? - Quốc Anh bàng hoàng.Giọng anh hết như một kẻ say đang mất bình tĩnh.Anh gất lên với Mie

Mie im lặng nhìn anh,không nói gì.

- Chẳng lẽ vì Thư ? Anh...anh đã nói anh không yêu cô ấy !

Mie vẫn nhìn anh trân trân.Cô nghiêng người lấy từ trong túi sách ra vài tấm ảnh.Vứt thẳng xuống bàn

- Cái nhìn đây ? - Quốc Anh ngạc nhiên

- Anh xem đi rồi biết ! - Cô nhẹ nhàng nâng cốc cafe lên uống

Quốc Anh cầm mấy tấm ảnh lên,toàn là ảnh chụp anh và Thư đang ôm hôn nhau.Anh nhận ra ngay là hôm sinh nhật cô.

Tay anh run run xuýt làm rơi mấy tấm ảnh.

- Em...em lấy đồng ảnh này ở đâu ?

- Anh không cần biết ! - Cô vẫn bình thản

Quốc Anh tức giận đứng bật dậy.Cầm mấy bức ảnh lên xé ” xạc ” một tiếng.Từng bức ảnh vụn ra thành nhiều mảnh nhỏ

Mie ngẩng mặt lên nhìn anh,nhoẻn miệng cười.Cô cũng đứng dậy.

- Tiền cafe em trả rồi,anh cứ bình tĩnh ngồi đây thưởng thức nhé ! Tạm biệt. - Mie cầm túi xách bỏ đi.Cô thấy đau nhói ở phía trước ngực.Thực sự rất đau,còn chen vào là cảm giác khó chịu như một chú chim bị mất đi sự tự do.

Em xin lỗi...Nhưng điều này sẽ tốt cho cả ba chúng ta !

Nước mắt cô lăn dài trên đôi má hồng hào.Đây sẽ là lần cuối cùng cô khóc vì anh ! Cô sẽ không bao giờ để mình phải tổn thương vì anh nữa.

~Mie về thẳng nhà,gỡ tất cả những bức ảnh chụp cô và anh xuống,kể cả ảnh cưới rồi mang đi đốt.Cô sẽ xóa hết tất cả mọi thứ về cô và anh.Mie thu dọn quần áo và đồ đạc của mình vào vali rồi bước ra khỏi căn phòng đầy ắp kỉ niệm của cô và Quốc Anh.

Vừa thấy Mie trong tai là chiếc vali lớn,Quốc Anh vội nói

- Em đi đâu ??

- Đi đến nơi không có anh ! - Mie nhìn anh nói lạnh nhạt.

- Ố..Miecậu ?? - Thư ấp úng nhìn cô.Tay nắm chặt lấy tay Quốc Anh

Một lần nữa,Mie nhoẻn miệng cười nhìn Thư.

- Nhìn bạn kìa ! Thấy khiến tôi thấy thương hại.Nếu như cậu thích Quốc Anh đến thế,tôi sẽ nhường cho cậu.Đừng tổn sức nghĩ kế nhiều quá !

Quốc Anh liền quay sang nhìn Thư,hất mạnh tay cô ta ra khỏi tay mình.Thư không nói được gì,chỉ lẳng lặng nhìn anh.

- Sao cậu lại nói thế ? Từ đâu có...

- Dừng lại đi,đến lúc hạ kịch rồi. - Mie chen vào,cô quá đau đầu vì mấy câu nói giả tạo của Thư rồi.

- Tớ xin lỗi ... - Thư nắm lấy tay cô tỏ vẻ biết lỗi,đôi mắt đã ngập tràn nước.

” BỐP ”

Một cái tát mạnh giáng xuống mặt Thư.Thư nhắm mắt sợ hãi,đưa tay lên sờ phía má phải nóng ran.

- Tại...tại sao..cậu.. - Anh Thư nói không lên lời,quay sang nhìn Quốc Anh - Anh,nó đánh em....

Nhưng Quốc Anh vẫn tỏ ra thờ ơ,anh thấy cái tát này dành cho Mie cũng không sai.

- Dừng bao giờ dùng bàn tay bẩn thỉu của cô chạm vào tôi.Cái tát này vẫn chưa thể so sánh với những thứ tôi mất do cô đâu ! - Mie giọng tức giận đầy mạnh mẽ.

” BỐP ”

Lại tiếp tục một cái tát nữa vào phía bên má trái của Thư.Lần này Thư loạng choạng lùi lại vài bước rồi ngã quỵ xuống.

- Mi...e ... -Thư khóc,những giọt nước mắt trơ trên .

- Còn cái tát này là thay cho những gì cô đã đối xử với tôi .

Nói xong,Mie kéo vali bỏ thẳng đi.Cô cũng chẳng biết mình sẽ đi đâu,nhưng là một nơi nào đó tốt hơn nơi này.

Quốc Anh vẫn đứng đó,khuôn mặt không còn chút biểu cảm nào nữa.Mắt anh mờ đi,không phải do nước mắt,mà là....

” Phịch ”

Anh ngã người xuống nền nhà,ngất lịm đi,Thư thấy vậy liền chạy tới chỗ anh

- Quốc Anh ,Quốc Anh.....Anh làm sao thế này ? Quốc Anh !!!! - Thư hét lên

Đó cũng là những lời cuối cùng mà anh nghe được trước khi bất tỉnh hoàn toàn.

25. Chương 25 : Cuộc Sống Mới

Quốc Anh từ từ mở mắt,lập tức những mùi khó chịu đã xộc lên mũi anh.Là bệnh viện sao?Anh nhìn sang bên cạnh,thấy bố mẹ anh,và cả Thư

- Anh tỉnh rồi à - Thư nhẹ nhàng lên tiếng

- Mie....-Miệng anh lẩm bẩm tên cô

- Bây giờ mà con còn nhớ được đến nó à ? Nó bỏ con đi rồi,quên nó đi !!! - Bà Lâm gất lên.

- Con ngủ bao lâu rồi ?

- 2 ngày.

Thư lên tiếng.

- 2 ngày

Quốc Anh nhớ đến căn bệnh của mình.Anh không muốn ọi người biết,muốn giấu đến tận lúc nhắm mắt.Nhưng giờ chắc tất cả đều biết hết rồi...

Nước mắt bà Lâm bắt đầu chảy xuống,bà ôm chầm lấy Quốc Anh,nghẹn ngào nói :

- Tại sao con không nói với mẹ ? Tại sao con phải giấu mọi người ? Tại sao con không chịu nhập viện chữa trị chứ ?

- Con xin lỗi. - Quốc Anh chợt thấy mình thật bất lực.Lúc phát hiện,bệnh của anh đang chuyển biến xấu rồi,nếu nhập viện có thể có cơ hội.Nhưng lúc đó anh còn chuyện chưa giải quyết với vợ và Thư,không thể ung dung nằm trên giường mãi được.

- Con không cần xin lỗi.Mai con sẽ tiến hành phẫu thuật ngay.Đừng lo....-Bà Lâm ôm con trai mình vào lòng,nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt

Không ai nói thêm gì nữa.Mọi người chỉ ngậm ngùi im lặng,nước mắt khẽ chảy dài xuống.

- Mĩ -

Mie vừa xuống máy bay.Cô chẳng hiểu vì sao mình cảm thấy nóng lòng muốn trở lại đây như vậy.Vì nhớ Abi chẳng ? Xùy xùy,chắc không phải đâu.

Hôm nay Mie diện một chiếc quần bò rất cá tính.Kết hợp với chiếc áo da đỏ.Mái tóc hơi xoăn xõa dài ngang lưng.Thêm một chiếc kính đen che mắt.Cộng với nước da trắng ngần của mình khiến rất nhiều người phải khựng lại nhìn cô.Có lẽ sẽ chẳng ai biết cô đã có chồng nếu Mie không nói.

Vừa thấy Mie ,Abi gọi lớn :

- Mie , Mie !!! - Anh đưa hai cánh tay lên vẫy vẫy.

Mie nghe thấy tiếng Abi,đi thẳng tới chỗ anh mỉm cười

- Hello ! Bi - Mie chống một tay xuống hông,tay kia dơ lên chào tạo dáng vẻ rất đáng yêu.

- Hi,I miss you so much !! - Anh ta ôm chầm lấy Mie,cô cũng không phản kháng gì.Người Mĩ là vậy,khi gặp lại nhau ,một cái ôm chỉ như bắt tay.

- Me too.Hì... - Mie đưa tay lên vỗ vỗ vai anh.

Abi chợt bỏ Mie ra,kéo thẳng Mie đi

- Ta về thôi !

Abi mở cửa ô tô cho Mie,đặt cô vào rồi mới trở ra cửa kia vào theo.Anh nhún ga vút đi một mạch

- Mà đi đâu thế ? - Mie nhìn sang phía Abi gặng hỏi

- Đi rồi sẽ biết !

Xe dừng lại trước một căn nhà thân quen.Mie nhận ra ngay căn nhà ấy,là căn nhà mà cô và Abi đã có những tháng vui vẻ ở cạnh nhau.

Mie đẩy cửa bước vào,bên trong nhà,mọi thứ vẫn như vậy.Nhưng có điều,tất cả mọi thứ đều bị bám một lớp bụi bẩn.Mie đưa tay xua xua phía trước mặt mà ho lên sặc sụa

- Sao bụi thế này ? Anh không ở đây à ?

- Từ sau khi em đi một thời gian,bố anh bắt anh vào làm chủ tịch tập đoàn SUVE,anh phải chuyển cả nơi ở theo yêu cầu của bố anh.

Công ty SUVE vốn có tiếng trong nước là một công ty cổ phần giàu nhất nhì.Muốn vào làm cũng khó.Vậy mà Abi lại là người đứng đầu của tập đoàn này khi còn trẻ như vậy.Chắc hẳn anh phải tài giỏi lắm.

- À,anh gọi người đến dọn rồi,họ sẽ đến ngay thôi.Sau này em cứ ở đây nhé,căn nhà này coi như của em ! - Anh lôi ra từ trong túi một chùm chìa khóa đặt vào lòng bàn tay Mie.

- Em ...em không nhận được.... - Cô cuống quýt

Anh nắm tay Mie lại,mỉm cười

- Coi như là quà mừng em quay lại Mĩ.

Nói đoạn, anh ôm trầm Mie vào lòng.

- Em.....- Mie ấp úng

- Suyt ! - Abi đưa ngón tay đặt vào môi cô

” Dìng dưng...”

Đúng lúc ấy tiếng chuông cửa vang lên

- Có lẽ người quét dọn đến, anh ra mở cửa

Mie nhìn ra phía cửa. Có ba người đàn ông trong bộ đồ của công ty dọn dẹp và một số dụng cụ gì đó. Chỉ trong vòng 40p, ba người kia đã làm cho căn nhà sáng bóng lên. Mie phải thực sự khâm phục họ. Chưa đến một tiếng mà đã dọn xong căn nhà lớn như vậy.

Abi khoác lấy vai Mie, nở nụ cười tươi với đôi mắt xanh khói bí ẩn.

- Trưa rồi, em muốn ăn gì anh đưa đi ăn ?

- Em muốn ăn...- Mie chống cằm suy nghĩ - À, ănthịt anh ! HAHA

Vừa nói cô vừa đưa tay cù khắp người Abi khiến anh không nhịn được mà cười lên những tiếng ròn rã. Abi không ngừng chấp tay xin Mie dừng lại, nhưng cô lại cảm thấy thích thú. Anh càng xin cô cô lại càng cù nhiều hơn. Cô như muốn Abi hoàn toàn chịu thua trước mặt mình.

” Reng....reng...”

Tiếng điện thoại của Abi vang lên khiến cả hai người giật mình. Mie đành miễn cưỡng dừng trò đùa của mình lại. Còn Abi cầm điện thoại ra ngoài nghe.

26. Chương 26 : Cuộc Hẹn

Abi trở vào với chiếc điện thoại trên tay. Mie thấy vẻ lo lắng trong đôi mắt xanh xám khói ấy. Cô gặng hỏi

- Có chuyện gì thế ? Ai điện cho anh vậy ?

- Trợ lí của anh. Cậu ấy nói có người chụp được cảnh anh ôm em lúc ở sân bay. Nếu hắn ta bán nó cho đám phóng viên, anh chắc chắn sẽ bị tai tiếng !

Mie im lặng, cô không ngờ hành động bình thường như vậy cũng bị người ta lôi ra soi mói như vậy. Đúng là người thừa kế tập đoàn SUVE có khác, chỉ cần một lỗi nhỏ cũng sẽ gây tiếng xấu.

- Anh đã bảo trợ lí bịt miệng hắn ta bằng tiền, nhưng không biết có tác dụng không nữa - Abi tiếp tục nói. Mie cũng chẳng biết nói sao về vấn đề này, cô đành lảng đi

- Thôi, em đói rồi, mình đi ăn đi !

Trưa ăn xong, Abi nói có cuộc họp quan trọng ở công ty nên chỉ kịp đưa Mie về rồi đến thẳng công ty. Chỉ có Mie ở nhà một mình. Cô trang thủ lướt web đọc tin tức. Lên trang báo của Mĩ, cô thấy toàn những scandal về Abi. Nào là anh đang hẹn hò với thư kí của mình, rồi Abi hay bỏ cuộc họp cổ đông vì bạn gái, v...v...

- Haizzzzz....

Mie thở dài. Chắc anh gặp nhiều áp lực lắm đây. Vậy mà cô cũng chẳng thể giúp gì cho anh ...

** 2 ngày sau **

” dìng dưng...dìng dưng.”

- Mie ! Mie ! Em có nhà không ? Mie ! - Abi gọi một cách gấp gáp,tay không ngừng đập cửa.

Chợt cánh cửa hé ra,Abi vội nhìn vào bên trong.Căn nhà tối om,u ám.Anh bước vào,gọi lớn tên cô.Nhưng không có đến một tiếng trả lời.Anh liền lao nhanh vào bếp,không có Mie.Abi lại tìm trong phòng ngủ,phòng tắm,nhà kho...nhưng vẫn không thấy bóng dáng Mie đâu.Anh mệt mỏi,ngồi bệt xuống bậc cầu thang.

- Em đi đâu rồi hả ? - Miệng anh khê cong lên

” Cạnh ”

- Phù !!! - Tiếng Mie thở dài,hôm nay trời bắt đầu có tuyết rồi.Vừa mới đi một lát ngoài đường mà áo đã trắng bệch màu tuyết.Cô đưa tay phất chiếc áo khoác của mình.Từng bông tuyết trắng còn vương trên áo dần dần rơi xuống đất.

Abi ngược mặt lên nhìn cô.Chạy đến ôm chầm lấy Mie,ôm chặt như sợ cô tuột khỏi vòng tay mình như những bông tuyết.

- Anh làm sao vậy ??? - Mie ngạc nhiên

- Em đi đâu thế ? Em không thuộc đường ở đây mà,nhỡ lại lạc nữa thì sao? - Anh nhìn cô lo lắng

- Em...em đi mua chút đồ.Chỉ gần đây mà.Em không lạc lần nữa đâu

Cô cười,nụ cười tự nhiên rất đẹp.Làm cho Abi ngỡ người đi

- Mà có chuyện gì vậy ? Sao giờ anh đi làm mà lại ở đây ?

- Anh lo cho em !

- Em thì có chuyện gì mà phải lo ? - Mie nghiêng nghiêng đầu nhìn anh.

- Báo chí có được bức ảnh anh ôm em ở sân bay rồi.Anh sợ em bị làm phiền nên đến đây.

Abi giải thích.Mie chỉ gật gật đầu và nói ” à...”

- Nghe anh này,nếu có ai đến đừng mở cửa.Em chỉ được mở cửa cho anh thôi ! Được chứ?

- Ủ...ừm...anh làm gì mà nghiêm trọng vậy? - Cô gượng cười

Abi ôm lấy cô.

- Em cứ biết vậy đi.Chỉ cần làm theo lời anh nói là đủ rồi !

-....

- À,tối nay em dành chút thời gian cho anh được chứ ? Anh có chuyện cần nói với em.

Giọng Abi vang lên đầy bí ẩn.Sau đó ,Mie thấy anh cứ tùm tùm cười mãi.chẳng hiểu anh định làm gì nữa.Cô cố gắng hỏi thế nào anh cũng không chịu nói.

Tối,

Mie diện một bộ váy đỏ sẫm mà cô mới mua.Thêm một lớp trang điểm nhẹ,tóc thả ngang vai.Trông Mie hết như một nửa hoàng.Dù vậy nhưng trông cô vẫn thoáng vẻ buồn qua đôi mắt đen láy.Có lẽ cô vẫn chưa thể vui sau chuyện với Quốc Anh....

7h,một chiếc ô tô đến đón cô như đúng những gì Abi nói.Chiếc xe đi thẳng đến một nhà hàng sang trọng.Nhưng bên trong nhà hàng ấy lại rất vắng người.Đúng hơn là chỉ có một người khách,là Abi.

Thấy Mie bước vào một mình,một người đàn ông trong bộ -le tóc đỏ choét, được vuốt keo dựng đứng lên tiến tới phía Mie.Hình như anh ta là quản lí.

- Hello,girl ! You e here with anybody that? You look so beautiful!

(xin chào,cô gái ! cô đến đây với ai vậy ? trông cô thật xinh đẹp !)

Giọng tên quản lí đều đều

- Thanks ! I go to meet a friend

(cảm ơn ! tôi đến gặp một người bạn)

Mie nói nhanh cho có rồi định bỏ đi.Nhưng tên kia lập tức níu cô lại

- Hey ! What do you want ?

(này ! anh muốn gì ?) - Mie đã có chút bực bội.Cô thẳng thắn hỏi

- ừm...Can you give me your phone number?

(ừm...bạn có thể cho tôi số điện thoại của bạn ?)

Nói rồi,tên quản lí chìa điện thoại của mình ra cho Mie bấm số.Mie do dự một ời rồi cũng bấm bừa ra một dãy số cho tên kia.Cô trả điện thoại lại cho hắn rồi nhanh chóng bỏ đi.Trước đi đi cô còn nghe rõ tiếng của tên quản lí tóc đỏ bên tai :

- Bye bye !! Baby

.....

27. Chương 27 : Nếu Người Đó Không Thể Làm Em Hạnh Phúc Thì Anh Sẽ Làm !

Mie thở phào,cuối cùng cũng thoát khỏi cái tên tóc đỏ ấy.Cô tiến thẳng tới chỗ Abi.Nhẹ nhàng kéo ghế rồi ngồi xuống

- Abi,em đến rồi !

- Ừ,tên đó là người quen của em à ? Anh thấy em với hắn đứng nói chuyện với nhau khá lâu đấy ! - Abi có chút bực tức.Ánh mắt nhìn ra phía tên quản lí.Trong khi anh ngồi đây dài cổ thì cô lại thản nhiên đứng nói chuyện với hắn ta.

- Không quen,chỉ là mấy chuyện linh tinh ấy mà,anh đừng bận tâm. - Mie xua xua tay cười híp mắt

- Được thôi.Đồ ăn anh gọi rồi.Lát sẽ mang ra ngay. - Anh nói,dựa người vào ghế

Mie không nói thêm gì,cô nhìn quanh một lúc rồi hỏi Abi

- Mà sao nhà hàng này vắng vậy ? Có độc chúng ta

- Tất nhiên rồi,anh đã thuê cả tối nay của nhà hàng này mà - Abi nhún vai cười.

Mie định hỏi tại sao.Nhưng rồi cô nhớ đến danh phận của Abi.Cô chỉ biết cười nhạt.Anh làm như vậy cũng tốt.Nếu không có người nào khác ở đây bắt gặp Abi đi với cô thì lại khổ cho Abi.

Một lát sau,mấy cô phục vụ bê thức ăn tới để kín cả bàn.Mie nhìn đồng thức ăn mà nhăn nhó.

- Anh vẫn vậy nhỉ ? Vẫn cái tính ăn không hết nhưng cứ gọi rất nhiều món

- Hi - Abi nhe răng cười - Thôi em ăn đi.

Abi gấp đầy thức ăn vào đĩa Mie.Cô cũng cầm đĩa lên,từ từ thưởng thức.Nhưng thức ăn vừa đến miệng cô,mùi của thịt bò làm cô cảm thấy ngấy đến tận não.Mọi thứ trong bụng Mie cuộn lên muốn ra khỏi bụng.Mie vội bịt miệng đứng dậy.

- Em...đi vệ sinh...- Mie chỉ nói ngấp ngừng rồi bỏ đi.

Abi nhìn theo,vẻ khó hiểu.

__Trong nhà vệ sinh __

Mie chụm hai tay lại hứng nước rồi đưa lên mặt. Cô ngước nhìn mình trong gương.

- Mình bị sao vậy chứ ? - Miệng cô lẩm bẩm.

Mãi một lúc sau, Mie mới quay trở lại bàn ăn. Cô thấy Abi đang chán nản ngồi chống tay.

- Xin lỗi, để anh phải chờ lâu ... - Cô cuống quýt

- À...không sao. Mà em bị gì vậy ?

- Em cũng chẳng biết, nhưng cũng không có gì nghiêm trọng đâu .

- Em không sao là tốt rồi ... - Abi đưa ly rượu vang lên uống

Mie cầm dao và đĩa lên, cắt miếng bò bít tết ra rồi cố ăn một cách ngon lành dù cô chẳng thấy có vị gì.

- À...Mie này...- Abi nhỏ nhẹ lên tiếng

Cô ngước lên nhìn anh. Thấy đôi mắt xanh khói ấy lúng túng đảo quanh.

- Thật ra hôm nay anh hẹn em ra đây là có chuyện muốn nói... - Abi nắm lấy tay Mie - Em có tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên không ?

- Yêu từ cái nhìn đầu tiên ? Có ! Mặc dù em cũng chưa gặp bao giờ - Mie mỉm cười

- Vậy, để anh nói cho em nghe một bí mật, anh đã yêu em từ lần đầu tiên anh gặp em ! Nhưng lúc ấy anh chẳng nhận ra tình cảm của mình. Cho đến khi em đã rời xa anh... Anh mới hiểu một điều, từ lâu trong anh đã in sâu hình bóng của em ! Anh làm gì, ở đâu... cũng đều có hình bóng em ở đó. - Giọng Abi đều đều vang lên - Cuộc đời anh là một giấc mộng kéo dài. Nó trôi qua rất êm đềm và tĩnh lặng. Anh chìm đắm trong cơn mơ tưởng như không bao giờ tỉnh giấc. Nhưng rồi vào một ngày đẹp trời, anh đã choàng tỉnh cơn mơ đó vì có một người con gái đến đánh thức con tim tình yêu đang ngủ say của anh dậy... Người con gái ấy chính là ... Em đó!!

Abi nhẹ nhàng lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ nhỏ màu đen, anh mở hộp ra. Bên trong là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh theo sắc màu xung quanh. Anh lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp rồi đưa ra trước mặt Mie

- Em với anh... từ hôm nay chính thức hẹn hò nhé ? - Đôi mắt xanh khói ngọt ngào híp lại vì cười.

Mie chẳng thể nói được gì, đôi mắt tròn xoe. Cổ họng cô như bị chặn lại vì một cái gì đó vô hình. Vài giọt nước mắt lấm tấm trên khuôn mặt Mie. Đúng! Cô đang khóc vì cảm động.

- Em...em không xứng với anh !!! Em đã từng có một người chồng ... - Mie ngoảnh mặt đi, khẽ rứt tay mình lại.

- Đừng khóc như vậy ! Dù quá khứ của em ra sao anh cũng không quan tâm. Thứ anh quan tâm là hiện tại. Ngay lúc này, em là người duy nhất mà anh gửi gắm trái tim mình. Nếu như chồng cũ của em đã không làm em được hạnh phúc, thì anh sẽ thay anh ta làm em cười ! Nhất định là như vậy !

Không chờ Mie nói thêm gì, Abi kéo lấy bàn tay Mie, đeo chiếc nhẫn kim cương kia vào ngón tay tay thon dài của cô. Chiếc nhẫn này như thể sinh ra là dành cho Mie vậy. Nó vừa và hợp đến 100%.

- Anh yêu em ! - Abi mỉm cười, ánh mắt không hề rời khỏi Mie.

Cô từ từ ngoảnh mặt lại nhìn anh. Một nụ cười ngập ngừng nở trên khuôn mặt bầu bĩnh xinh đẹp của Mie. Nụ cười đẹp và ấm đến mê lòng người.

- Cảm ơn anh !!

Abi không nói gì, chỉ cười. Ánh mắt anh trìu mến. Anh từ từ ra khỏi vị trí và tiến đến chỗ Mie. Abi khom người xuống, khuôn mặt anh sát lấy khuôn mặt Mie. Hai người thậm chí còn nghe thấy hơi thở của đối phương bên tai. Khuôn mặt anh cúi xuống từ từ, và.... một nụ hôn anh dành tặng cho Mie. Xung quanh cũng vắng nên chẳng ai bận tâm đến cô và Abi cả.

Nụ hôn ngọt ngào sâu đắm.Cô không biết hôn thế nào cho đúng cách,chỉ biết làm theo hành động của Abi.Hai đôi môi hòa quyện lấy nhau.Mie cảm nhận rõ hai má mình đang nóng lên ngai ngùng.Cô không còn biết mình nên làm gì nữa,thực sự không biết,như thể bị chìm vào giấc ngủ vậy...

Chẳng biết bao lâu sau đôi môi hai người mới rời khỏi nhau.Mie chỉ biết rằng,khi đó cô và Abi đều rất hạnh phúc,vì trai tìm hai người đều đã hướng về nhau

28. Chương 28 : Shock...

Nửa tháng sau,Mie sống vẫn với Abi ở căn nhà quen thuộc của anh như cặp vợ chồng.Chỉ có điều Mie vẫn luôn giữ khoảng cách không ngủ cùng với Abi.Cô cũng không muốn ăn bám mãi vào anh nên đi làm nhân viên tại một nhà hàng gần đó.Abi lúc đầu nhất quyết không cho cô đi,nhưng Mie nói đó là điều cô muốn làm nên anh cũng chẳng ngăn cản được.

__ Bệnh viện trung ương Mỹ __

Bác sĩ với chiếc áo khoác trắng dài tới tận đầu gối đi ra khỏi phòng khám.Trên tay là một bản kết quả kiểm tra.Dạo này cô hay buồn nôn và chóng mặt.Chẳng hiểu bị làm sao nữa nên hôm nay đi khám.

- Doctor, the results yet? (bác sĩ,có kết quả chưa ?)

Mie tò mò nhìn ông bác sĩ tầm tuổi trung niên

- Already,congratulations you are pregnant !!! (rồi,chúc mừng bạn đã mang thai !!!) - Bác sĩ cười nói

- What?? I'm pregnant it? (cái gì ? tôi mang thai ư ?)

Bác sĩ không nói gì,chỉ nhẹ nhàng gật đầu.Mie như không tin nổi vào tai mình.Cô làm sao có thể mang thai khi mà chính cô còn chẳng ngủ với Abi ?

- How long have I pregnant? (tôi mang thai bao lâu rồi ?)

- Umm...- Bác sĩ vẻ trầm ngâm,lật lật mấy tờ giấy tìm thông tin - Nearly two months (gần hai tháng)

Gần hai tháng ? Chẳng lẽ là Quốc Anh ??Mie chẳng biết mình nên vui hay buồn nữa.Cuối cùng thì cô cũng có thể mang thai như những người phụ nữ khác.Nhưng cô không hề muốn mang thai vào lúc này,hơn nữa đứa con trong bụng lại là giọt máu của Quốc Anh.Nếu như đứa bé này ra đời chắc chắn sẽ không có được tình cảm của bố...

Mie vội chào bác sĩ rồi bỏ đi.Cô thực sự chưa thể tin vào thiên thần nhỏ bé trong bụng mình.Bây giờ,cô mới chỉ vừa có được hạnh phúc với Abi.Chẳng lẽ sẽ lại vì cái thai mà đánh mất hạnh phúc lần nữa ??

” Renggg...renggg...”

Điện thoại của Mie reo lên.Là một cuộc gọi từ Việt Nam.

- Alo?

- Mie...là bố đây...- Giọng nói từ đầu dây bên kia thều thào về một mối.Mie nhận ra ngay là bố Quốc Anh

- Bố ...tìm con có chuyện gì sao ? - Mie lễ phép.Cô với Quốc Anh dù thế nào thì cô vẫn luôn rất quý và tôn trọng bố chồng.

- Quốc Anh...hức hức...nó...mất rồi - Ông nói ngắt quãng,hình như vừa nói vừa khóc

- Bố nói gì ? Quốc Anh bị làm sao ? - Mie sửng sốt

- Nó vừa mất đêm qua,bố đang ở bệnh viện...Quốc Anh bị bệnh,nó không điều trị sớm,lúc phát hiện đã muộn rồi nhưng nó cũng không thềm phẫu thuật...Ngày kia con có thể về thăm nó lần cuối không ? ...

- Con sẽ về....con nhất định sẽ về ! - Mie cố giữ bình tĩnh nói.Nước mắt trào trức tuôn rơi.

Dù sao anh cũng là chồng cũ của cô,cũng cùng chung sống với nhau một thời gian dài,cùng ăn cơm..cùng làm việc...cùng dành cho nhau những tình cảm...Cho dù anh đã phản bội cô,yêu chính người bạn thân của cô nhưng cô vẫn cảm thấy đau nhói ở phía trước ngực khi biết tin này.

- Bố cũng mong vậy... - Ông nói câu cuối rồi tắt máy luôn,Mie chỉ còn nghe được tiếng tút dài.

Mie sờ bụng,ngĩ tới đứa con của cô và Quốc Anh.Đứa bé này mất bố rồi...

Cô sải bước đi chậm dần...Rồi mệt mỏi và chỉ muốn gục xuống.Bây giờ,cô chỉ muốn ngủ thôi.Mất Mie mờ đi,rồi...cô ngất lịm xuống.Ngay trong bệnh viện.Mấy cô y tá vội chạy đến hết hoảng.

- Quickly take her to the clinic!!!! (mau đưa cô ấy đến phòng khám) - Cô y tá hét lớn,lập tức mấy y tá bác sĩ đứng gần đó chạy tới.

Mie chẳng còn biết gì hơn nữa.Hai mắt cô nhắm chặt vào nhau...

29. Chương 29 : Những Thiên Thần Tội Nghiệp

Mie từ từ mở mắt.Người cô nhìn thấy đầu tiên là Abi.

- Em tỉnh rồi à,em thấy trong người sao rồi ?

- Em không sao,mà sao anh lại ở đây ?

- Anh đang làm việc thì nhận được điện thoại từ bệnh viện báo em bị ngất nên anh đến đây ngay.

Mie không nói gì,đôi mắt cô thoáng buồn.Cô cũng biết lí do mình ngất nên chẳng hỏi thêm gì nữa.

- Em...có thai...! - Giọng Abi nhỏ nhẹ vang lên

Dù anh nói rất nhỏ.Nhưng cũng đủ làm Mie nghe rõ từng chữ.Cô sững người,nhìn anh đầy kinh ngạc

- Anh biết rồi ư?

- Ừ.Lúc vào đây với em bác sĩ nói cho anh.Bác sĩ còn vui vẻ chúc mừng vì anh làm bố chứ ? - Abi cười nhạt

Mie không nói được gì.Lặng lẽ nhìn anh.Cô biết cảm giác của anh lúc này,chắc anh đau khổ lắm !

- Là con của em với chồng cũ sao ?

Abi cố ngăn nước mắt hỏi cô.Giọng anh nghẹn ngào.

- Em xin lỗi...Em muốn yên tĩnh một lát ! - Mie quay người vào trong.

Abi lặng lẽ nhìn cô,rồi anh cũng miễn cưỡng ra ngoài.

Nước mắt lại chảy xuống trên gò má của Mie.Cô khóc một cách im lặng.Ngay từ buổi tối ấy,tại nhà hàng ấy..cô đã thấy mình không xứng với anh.Nhưng con tim cô không làm theo những gì cô nói.Vẫn một mực nhận lời anh.Bây giờ cô lại có thai,mà lại là của chồng cũ...Mie thấy mình thật đúng là một người phụ nữ xấu xa ! Cô muốn phá bỏ cái thai này vì nó là con của chồng cũ,nhưng lại không nỡ giết hại một thiên thần nhỏ bé.Nhưng nếu không phá thai thì cô sẽ phải rời xa Abi !

Mie chống tay ngồi dậy,rút mũi kim truyền nước ra khỏi tay mình.Với tay lấy chiếc điện thoại trên bàn rồi ra khỏi phòng.

_1 tiếng sau _

Abi đứng ngồi không yên tại công viên bệnh viện.Anh lúc này thực sự không biết làm sao nữa.Người anh yêu đang mang giọt máu của một người đàn ông khác,điều này quá sốc và ác đối với Abi.Anh không muốn chấp nhận đứa bé ấy,nhưng anh lại không muốn mất Mie...

Abi quay lại phòng bệnh của Mie.Nhưng căn phòng trống trơn.Abi vội chạy quanh đó tìm nhưng cũng chẳng thấy Mie đâu.Mấy cô y tá nói Mie đã xuất viện được một lúc lâu rồi.

.....

Tối, trên bờ sông Hudson, Mie tự chuốc ừng những lon bia mạn chất vị nước mắt.

Điện thoại lại reo lên, trên màn hình hiển thị số điện thoại của Abi. Mie liếc nhìn chiếc điện thoại rồi cũng mặc kệ. Đây cũng là cuộc gọi nhớ thứ 54 của Abi từ chiều đến giờ rồi.

Abi đã đi tìm cô suốt từ chiều tới giờ. Lòng anh dạo dục không yên, anh rất sợ sẽ có chuyện không tốt xảy đến với Mie. Hơn nữa cô còn đang mang thai, dù không phải con của anh nhưng anh vẫn lo lắng.

— Gần 11h, Abi đã mệt mỏi lắm rồi, bây giờ anh đang ở khuôn viên cây xanh gần sông Hudson. Chợt, anh bắt gặp hình bóng quen thuộc, hình như cô có vẻ đang cô đơn lắm? Abi vội chạy đến chỗ Mie, cưỡi áo khoác mình ra khoác lên người Mie.

Mie giật mình, quay người lại. Cô nhìn thấy đôi mắt xanh khói quen thuộc ấy, lập tức Mie hỏi :

- Anh...anh...làm gì ở đây ? - Mie đứng luôn người dậy

- Ngốc ! - Anh ôm chầm lấy Mie - Anh hỏi em câu ấy mới đúng đấy. Em biết mấy giờ rồi không mà còn ở đây ? Có biết anh lo lắng cho em như thế nào không ?

Mie lại muốn khóc, nhưng cô lại nén nước mắt lại, cố đẩy anh ra. Cô thậm chí chẳng còn dám nhìn anh, chẳng dám đối diện với đôi mắt xanh khói ấy...

Abi nhìn cô có chút ngạc nhiên, nhưng rồi anh lại mỉm cười, cốc nhẹ lên trán Mie.

- Em đừng suy nghĩ với vẩn. Anh sẽ không vì đứa bé mà mất em đâu ! Anh có thể làm bố đứa bé !

Mie sững người ngạc nhiên. Anh vừa nói gì chứ ? Anh muốn làm bố đứa bé ư?? Cô ngược nhìn Abi, miệng ập úng.

- N...Nhưng...a...nh...

- Anh làm sao ? Đây là anh tình nguyện vì em mà ! Đừng lo.

Mie lại mềm lòng. Cô lại không thể hành động theo ý mình nữa rồi, đôi tay cô ôm chầm lấy anh.

- Em xin lỗi...Thiệt thòi cho anh rồi ...

- Ngốc !

....

- Mai em sẽ về Việt Nam !

Abi ngạc nhiên quay sang nhìn cô

- Em về Việt Nam làm gì chứ ? Anh đi cùng em !

- Không cần đâu. Em về thăm một người bạn của em lần cuối. Bạn ấy mới mất vì một căn bệnh....- Mie nói dối. Cô không muốn nói cho Abi biết về đám tang của Quốc Anh

- Em đặt vé chưa ?

- Lúc chiều em đặt rồi. Sáng mai em sẽ bay chuyến sớm nhất.

Abi vẫn nhìn cô, mỉm cười không nói gì. Anh lại ôm cô, và hôn lên môi cô....

Những ngôi sao trên trời tỏa sáng lấp lánh cũng đang mỉm cười ngấm nhìn họ. Từng ngôi sao khẽ thì thầm với nhau chúc cho họ có thể sống thật hạnh phúc bên nhau.

— Hôm sau (5 rưỡi chiều tại Việt Nam) —

- Vâng con vừa xuống máy bay.- Mie với cặp kính đậm thời trang, áo sơ mi đen và quần bò đen. Mái tóc dài vẫn được buông xõa xuống. Một tay cô nghe điện thoại tay kia khẽ vẫy vẫy taxi.

Ngay lập tức một chiếc taxi dừng lại. Mie bước vào trong xe, nói địa điểm cần đến rồi lại tiếp tục nghe điện thoại.

- Mẹ đừng lo ! Con đang đi taxi rồi.Con cúp máy đây ! - Nói xong,Mie tắt luôn điện thoại.Vừa rồi là mẹ nuôi của cô.

30. Chương 30 : (Chương Đặc Biệt) Ngoại Truyện

Mie Anderan...Cô là con lai.Mẹ cô là người Việt,bố cô là người Mĩ.Cả gia đình cô sinh sống bên Mĩ đến năm 4 tuổi thì quay lại Việt Nam do công việc của bố Mie.

Năm cô tròn 19 tuổi.Cái tuổi được coi là khoảng thời gian đẹp nhất của người con gái.Vào ngày sinh nhật thứ 18,cả gia đình cô đi chơi mừng sinh nhật Mie.Nhưng không may chiếc xe bị thủng một bên lốp và chệch hướng lái.Chiếc xe lao thẳng xuống vực.Và Mie là người duy nhất sau tai nạn đáng sợ ấy.Cô đã hôn mẹ suốt một tháng trời,khi tỉnh dậy Mie đã rất sốc,thậm chí cô đã mất đi nụ cười một thời gian dài.Cô luôn đổ lỗi ình,rằng bố mẹ cô mất đều là vì cô.Đó có lẽ chính là lúc mà Mie đau khổ nhất trong cuộc đời,cô thậm chí bị mắc bệnh trầm cảm.Bạn bè,người thân đều xót thương cho Mie,nhưng họ chẳng thể làm gì ngoài việc an ủi cô.Có những lúc,Mie muốn bỏ cái cuộc sống nhàm chán và vô vị này để đi theo bố mẹ,nhưng chẳng hiểu vì lí do nào mà cô đã sống sót sau 3 lần tự tử.Cuối cùng,cô nghĩ mình nên sống,đúng hơn là phải sống.Phải sống thay cả bố mẹ cô.Mie đã phải vừa học vừa đi làm thêm ngoài giờ.Cô tận lực tự sống độc thân một cách khốn khổ.

Nửa năm sau...Mie may mắn gặp được một người phụ nữ góa chồng tên Hoàng Mai.Bà ấy rất giàu,nhưng lại không có con cái.Bà Mai đã rất thương cho số phận của Mie và quyết định nhận cô về làm con nuôi.

Dù cuộc sống mới tốt hơn rất nhiều,Mie không cần phải lo nghĩ ối bữa ăn,được ăn sung mặc sướng,nhận được tình yêu thương rộng lớn từ người mẹ nuôi nhưng cô vẫn không thể cười một cách thỏa mái được.Chúng trầm cảm cũng không chịu tách ra khỏi Mie.Nỗi ám ảnh kinh hoàng về cái chết của bố mẹ ngay trong ngày sinh nhật của cô cứ hiện về mỗi đêm.Mie cũng chỉ có thể ôm nỗi đau một mình sống qua ngày.

Rồi,cô gặp Quốc Anh...Một cuộc gặp tình cờ nhưng đủ làm Mie nhớ mãi.Anh rất tốt với cô,anh luôn làm cô cười.Anh giúp cô lấy lại nụ cười và tính hòa đồng mà Mie đã lãng quên suốt cả một thời gian dài.Sau đó,cô chẳng hiểu mình đã thích anh từ bao giờ.Anh như một thiên thần trong mắt Mie .Sau tai nạn của bố mẹ,Mie cứ nghĩ mình sẽ chỉ sống vì bố mẹ ruột và bà Mai,trong thâm tâm cô không muốn tồn tại thứ gọi là "tình yêu".Nhưng với Quốc Anh,cô đã khác.Mie nghĩ cũng nên tìm ình một chút tình yêu.

Nhưng khi ra mắt " bố mẹ chồng ",chẳng hiểu cô làm gì sai mà mẹ Quốc Anh từ chối cô một cách kịch liệt.Dù Quốc Anh đã một mực bênh vực và nói cưới Mie với mẹ,nhưng cô vẫn buồn...

Không ngờ,sau khi cưới vẫn còn những áp lực đến với cô...

- Cuộc sống này...Thực sự mệt mỏi!!Mọi thứ đều không như mơ!

31. Chương 31 : Đám Tang

*** Tại VŨ GIA ***

Ngoài trời mưa phớt rơi.Cơn mưa của nỗi buồn.Một đám tang của chàng trai trẻ tại Vũ Gia.Mọi người buồn bã nhìn về phía quan kính - nơi Quốc Anh đang nằm yên nghỉ.Mẹ và bố anh,hai người đứng ngay trước mặt anh.Bà Lâm gục ngã,quỳ cuống khóc nức nở.Giọng bà có vẻ khàn lẩm rồi.Bố anh cũng chỉ lặng lẽ sụt sùi,ôm vợ mà khóc theo.

- Quốc Anh...con đã hứa sẽ chăm sóc mẹ đến già,sao giờ con có thể bỏ đi như vậy?Quốc Anh ơi....- Mẹ anh nói ngắt quãng với hai hàng nước mắt.

Chỉ tiếng nhạc thôi có lẽ cũng đủ làm người ta thấy trạnh lòng rồi,giờ lại thêm cả tiếng nói,tiếng khóc của người thân...đám tang lại càng thêm đau buồn hơn.

Mie bước vào,từng bước nặng nề.Cô không thể tin anh có thể dễ dàng gục ngã đến vậy.Thậm trí trước đây,khi cô đang trong khoảng thời gian đau khổ nhất,chính anh đã cười và nói với cô rằng " Bố mẹ sinh chúng ta ra,chúng ta phải biết trân trọng mạng sống ấy.Nếu là bệnh tật chắc chắn phải kiên cường vượt

qua. Dù gặp trắc trở vướng mắc gì cũng không được tìm đến cái chết. Làm vậy sẽ là thất đức với công ơn của bố mẹ ! ”. Vậy mà tại sao anh có thể dễ dàng từ bỏ tất cả để tìm đến thần chết?

Vừa thấy Mie bước đến cửa, Thư lập tức đứng dậy, kéo cô đi một mạch.

- Đi với tớ, tớ có chuyện cần nói với cậu!

.....

- Được rồi, bỏ tay tôi ra. - Mie đứng lại, hất tay Thư ra. Cô không quen với việc bị người khác kéo đi xềnh như vậy.

Anh Thư nhìn Mie, vài giọt nước mắt lăn xuống.

- Tớ xin lỗi... tớ biết cậu bây giờ đã rất ghét tớ, tớ cũng biết chắc chắn cậu sẽ không tha thứ cho tớ. Nhưng tớ chỉ muốn nói với cậu... tớ và Quốc Anh không có gì. Tất cả đều do tớ làm...

- Thôi đi. Tôi về đây không phải để nghe cậu minh oan !!! - Mie gắt lên. Cô quay lưng định bỏ đi thì Thư kéo cô lại.

- Anh ấy bị u não !!!!!!!

Anh Thư nói trong nước mắt. Mie khựng lại, cô quay đầu lại nhìn Thư

- U...U não....?

- Ừ... một cục u rất nguy hiểm, lúc phát hiện ra anh ấy đã giấu mọi người. Âm thầm chịu đựng một mình. Ngày cậu bỏ đi, tớ mới biết anh ấy đang mang bệnh trong người. Bác sĩ nói thời gian còn lại của Quốc Anh không còn nhiều, nếu phẫu thuật ngay thì có thể thành công, nhưng cũng có thể Quốc Anh sẽ bị mù. Nhưng nếu không cắt, cục u sẽ lớn dần, rồi đến một ngày cục u sẽ đè vào các dây thần kinh não. Quốc Anh sẽ chết vì đau đớn !! Nhưng lúc ấy Quốc Anh lại chọn cái chết, anh ấy nhất quyết không phẫu thuật. Và... và... hức hức.... - Thư đưa tay lên lau nước mắt.

Mie không nói nổi lời nào. Đầu cô trống rỗng, đôi chân nặng trĩu như sắp gục ngã. Còn đứa con trong bụng cô thì sao? Đứa con tội nghiệp của cô...

- Quốc... Anh... e..em... - Mie lẩm bẩm. Mắt vô nhòe đi, vài giọt nước mắt mặn đắng lăn xuống.

Không biết bao lâu sau, cô mới có thể bình tĩnh và quay lại đám tang. Mie thấy tay chân mình bủn rủn, cứ run lên cầm cập. Thấy Mie, bà Lâm quát lớn khiến mọi người đều nhìn về phía Mie.

- Cô đến đây làm gì? Gia đình tôi không tiếp cô. Mời cô về cho !!

- Bà thôi đi. Bây giờ là lúc nào rồi mà bà con gây chuyện được ? Nếu không phải bà luôn gắt gỏng khó chịu với Mie thì chúng nó cũng chia tay. Quốc Anh cũng không đến mức này! - Bố anh quát lớn. Bà Lâm lập tức im thinh không nói nổi lời nào.

- Con chào bố mẹ !

Mie cúi đầu lên tiếng. Cô lặng lẽ lấy nén hương thắp lên rồi cắm vào bát hương. Mie đứng nhìn anh qua quan kính. Tại sao anh không chịu mở mắt ra nhìn cô? Tại sao anh cứ nằm im vậy?

” Anh à... em về rồi đây... em xin lỗi anh !!! Anh ở bên ấy trách em lắm phải không? Em xin lỗi ...”

32. Chương 32 : Tìm Chút Bình Yên

Những giọt nước mắt mặn đắng vẫn tiếp tục lăn trên khuôn mặt Mie. Cô như người mất hồn đứng nhìn anh. Cánh tay cô bắt giắc đưa xuống phía bụng.

” Anh,ở ngay đây này,giọt máu của anh đang lớn lên từng ngày trong em.Em sẽ coi đứa bé này là thiên thần anh gửi tặng cho em trước khi đi.Em chắc chắn sẽ sinh nó ra và nuôi dạy nó trở thành một người có ích cho cuộc sống!! ” - Mie cúi mặt,đưa ngón tay lên lau nước mắt. - ” Anh cũng đừng quá lo cho em,bây giờ em đã có Abi ở bên cạnh.Anh ấy là một người đàn ông tốt,em tin chắc anh ấy sẽ không phụ lòng em.Ở bên kia,anh hãy yên nghỉ nhé ! Em sẽ tới thăm anh thường xuyên.Tạm biệt anh ! ”

Mie cúi mặt trước anh lần nữa,nước mắt chảy đầm khuôn mặt.Không phải cô quá yêu đuối,nhưng việc anh ra đi một cách bất ngờ như vậy khiến cô khó có thể chấp nhận.

Mie quay đầu lại,nhìn bố mẹ anh.

- Bố mẹ...con xin lỗi vì đã không làm tròn chữ hiếu với hai người...Con....

- Không sao đâu! Bối không trách con.Có trách cũng trách bố mẹ không tốt với con suốt thời gian qua...- Ông Lâm thay mặt vợ cố điềm tĩnh nói

- Từ nay con hãy sống một cuộc sống mới nhé,phải sống thật hạnh phúc và không gò bó bản thân! Mọi chuyện đã qua con hãy trôn hết vào quá khứ !! - Bố anh tiếp tục nói.

Mie xúc động chẳng lên lời.Cô bất chợt ôm chầm lấy ông.Từ lúc cô vào làm dâu nhà họ Vũ,luôn luôn chỉ có ông là đối tốt với cô.Mie lúc nào cũng luôn coi ông như bố ruột của mình vậy.

- Con xin lỗi !!!

Mie lễ phép cúi đầu xin lỗi bố mẹ anh rồi rời đi ngay để không khóc thêm nữa.Đến tận lúc cô đã đi khuất,bà Lâm mới quay lại nhìn cô.Thật ra từ lâu bà đã không còn ghét Mie,chỉ qua là bà luôn tỏ ra nghiêm khắc với cô.Lòng tự trọng của bà cũng rất cao nên không thể quá mềm yếu trước cô được...

~Mie đón một chiếc taxi đến nghĩa trang.Trên tay là một bó hoa cúc trắng.Đã lâu lắm rồi cô mới có dịp quay lại đây để thăm bố mẹ...

Mie tìm đến một ngôi mộ đôi được xây rất cẩn thận và trang trọng.Trên bia mộ có in ảnh của một cặp vợ chồng.Người vợ với mái tóc dài đen truyền thống.Môi bà đang mỉm cười rất hiền hậu.Trông bà ấy toát lên những vẻ tao nhã.Nhìn qua cũng thấy Mie rất giống người phụ nữ ấy.Còn người chồng,người chồng có vẻ là một người ngoại quốc.Nhìn ông ấy đậm chất người Mỹ trên khuôn mặt.Ông trong bộ vest đen lịch lãm,tay đang khoác vai vợ.Nhìn hai người họ rất xứng đôi.Và hai người cũng rất trẻ.Có lẽ chỉ khoảng ba tám hay ba chín tuổi.

Mie khẽ cúi người đặt bó hoa cúc xuống ngôi mộ.Từng giọt nước mắt lại thi nhau lăn dài trên gò má của Mie.

- Bố!Mẹ! Con về thăm hai người đây!Con thực sự rất nhớ hai người...- Mie nghẹn ngào nói lên từng chữ.

- Hôm nay là ngày tồi tệ đối với con! Quốc Anh đã mất...Anh ấy đã rời bỏ con mà đi giống như hai người!...Mà không,lỗi là do con trước...Rốt cuộc thì anh ấg mất cũng là do con.Hình như con chỉ là gánh nặng đối với mọi người? Con vô dụng lắm phải không? - Mie đau đớn nói.Tay cô không ngừng đập bồm bộp vào phía ngực trái rồi trách bản thân. - Lẽ ra năm đó,con nên là người chết mới đúng! Lẽ ra con không nên để hai người vì bảo vệ con mà chết...Lẽ ra con cũng không nên vội hiểu nhầm Quốc Anh rồi bỏ anh ấy đi như vậy,nếu con kiên nhẫn ở lại bên cạnh anh ấy có lẽ anh ấy đã chịu phẫu thuật chữa bệnh! Lẽ ra...con.....

Mie nghẹn cứng cổ họng.Cô ngã khụy xuống bên cạnh mộ bố mẹ mình.Cô vừa khóc,vừa run run đưa cánh tay lên sờ khuôn mặt bố mẹ.Khóc một cách đau đớn nhất có thể.

.....

Không biết bao lâu sau,Mie mới ngừng khóc.Cô chỉ nhớ rằng lúc đó trời đã tối,và cô đã trở về nhà mẹ nuôi.

Mẹ nuôi vẫn luôn đối xử rất tốt và yêu thương Mie hết mực dù hai người chẳng có quan hệ ruột thịt gì.Vừa thấy Mie trở về,bà Mai đã vui vẻ chạy ra đón cô,ôm chầm cô.Cuối cùng thì sau bao lâu kìm nén nỗi nhớ con gái,bà cũng đã có thể ôm cô vào lòng.

- Mẹ - Mie ngượng ngùng gọi bà Mai.Bà mỉm cười nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài xôn mượt của cô.

- Mẹ đây !

- Con cảm ơn mẹ nhiều lắm !!

Mie lại tiếp tục ôm chầm lấy mẹ nuôi. Suy cho cùng thì cô cũng nợ người mẹ nuôi rất nhiều. Cô định sau khi có thể bình tâm chấp nhận tai nạn của bố mẹ ruột sẽ dần báo đáp công ơn vơi bà Mai. Nhưng chưa kịp trả hết thì cô đã đi lấy chồng...

Tối, bà Mai tự tay vào bếp nấu đầy những món ngon cho Mie. Cô cũng cố tỏ ra vui vẻ ăn hết từng món ăn do bà nấu. Miệng không ngừng khen ngon. Quả thực dù thế nào thì ăn cơm do mẹ nấu cũng vẫn là ngon nhất.

Sau đó, Mie lại càng nuôi tiếc không muốn quay lại Mĩ. Cô gọi điện báo với Abi rằng sẽ ở lại Việt Nam thêm một tuần nữa. Cô chẳng nhớ rời xa bà Mai. Vì ở bên bà ấy cô luôn có cảm giác ấm áp và bình yên... giống như lúc ở bên cạnh bố mẹ ruột. Cả đêm hôm ấy cô lại ôm lấy bà Mai và chìm vào giấc ngủ sau khi tâm sự gần như trắng một đêm với bà.

Ở bên bà Mai cô mới có thể tìm chút bình yên mà sống thanh thản. Haizzzz....

33. Chương 33 : Hãy Cứ Đặt Niềm Tin, vì Anh Luôn Ở Cạnh Em !

Một tuần ở với mẹ trôi qua nhanh chóng, thời gian một tuần thôi mà Abi liên tục gọi điện giục Mie quay trở lại Mĩ. Có lẽ anh rất nhớ Mie ^^

Mie trở về Mĩ như đúng hẹn. Cô trở về căn nhà quen thuộc. Lúc này trời cũng bắt đầu tối rồi nên Mie cũng nấu luôn cơm tối. Lúc cô đang nấu thì Abi đến. Vừa thấy cô anh đã chạy ào đến ôm lấy cô từ phía sau.

- Cuối cùng thì em cũng về ! Anh thực sự nhớ em !!!! - Giọng Abi đầy ngọt ngào vang lên

Mie mỉm cười, quay người lại nhìn anh.

- Xê nào, em đang nấu cơm

Abi có vẻ khá thất vọng và hụt hẫng sau câu nói đó. Mà cũng đúng thôi. Anh cố gắng tạo không khí riêng tư như vậy mà cô lại có thể dễ dàng đáp đũa, lại còn đuổi anh đi nữa chứ ?

Anh lập tức hậm hực bỏ về phòng. Cô còn nghe thấy tiếng đóng cửa " rầm " một tiếng mạnh. Anh lại " giận cá chém thớt " rồi ^^

*** Một lúc sau ***

- Abi ! Anh có định ăn cơm không hả ?

Mie gắt lớn. Cô đã gọi anh đến chục câu rồi nhưng một từ anh cũng chẳng thèm nói lại với Mie. Cô bắt đầu tức giận, tiến tới căn phòng của anh đập cửa bồm bộp.

- Đồ xấu tính !!! Mở cửa ra !! - Giọng cô vang lên như ra lệnh

- Không >< -=" " abi=" " cũng=" " gắt=" " lại=" " với=" ">

Mie bĩu môi khó chịu. Cô chợt nghĩ đến một thứ có lẽ sẽ có tác dụng. Cô lập tức giả giọng đe dọa

- Haiz....nếu anh không muốn mở cửa thì thôi vậy, tấm ảnh funny ngày trước anh chụp với em, em sẽ cho tất cả nhân viên ở công ty của anh xem !

- Được, vậy em cứ cho họ xem đi ! Anh sẽ không ngại đâu !! Chẳng ai dám cười cợt trên cửa họ cả.

Abi đáp trả đầu mãnh liệt. Mie nhắm mắt khế đưa tay lên đập trán. Miệng cô lẩm bẩm câu nói " Trời ạ ! anh có phải đàn ông không thế ? Tại sao lại dối vì chuyện vớ vẩn như vậy ? "

Một lát sau, Mie lại đứng trước cửa phòng anh. Lôi điện thoại ra bấm số " tí tí " giả vờ như đang gọi cho ai đó.

- Alo ? Anh đang làm gì vậy ?....À ờ.. Rảnh chứ?....Vậy tốt,chúng ta đi dạo nhé ! Nhà em đang có ...ông già ăn vạ,em phải đi nơi khác trú ! Được,vậy em chờ anh trước cửa !

Mie tự đọc thoại hết như thật. (-[Mèo]- : Chị nhà ta nói chuyện một mình ấy chứ có gọi cho ai đâu :3)Từng lời cô nói đều mang ngữ điệu châm biếm anh.Chắc chắn anh sẽ ghen nổ mắ mà phải ra khỏi phòng ngay thôi.Hehe....

Nhưng.....

- Em đừng tưởng anh ngốc ! Là em tự nói chuyện một mình đúng chứ?

” Cái...gì ??”

Mie giật bản mình.Cô không khỏi ngạc nhiên,hai mắt tròn xoe.Sao anh biết chứ ?

- Em lại đang tự hỏi sao anh biết đúng không ?

” Anh đọc được suy nghĩ của em sao ???? Trời....trời ơi!!! ” - Mie tiếp tục ngạc nhiên.

- Thứ nhất,mọi thông tin về em anh đều biết hết,ở bên Mĩ em không hề quen chàng trai nào cả.Thứ hai,em đang nói tiếng việt đấy Mie ! Nếu em hẹn một người ở gần đây chắc chắn em phải dùng tiếng anh !

Mie há hốc mồm khi nghe anh nói câu này.Anh thật quá thông minh mà,khe hở nhỏ như vậy mà cũng tìm ra.Mà cô cũng ngốc thật,tại sao lại quên không dùng tiếng anh chứ.

- Anh giỏi lắm ! Mặc kệ anh,em không quan tâm nữa ><>

Mie tức nổ mắ bỏ đi.Trước khi đi không quên đạp chân vào cánh cửa đe dọa anh nếu để cô bắt được chắc chắn sẽ dằn anh một trận !

Nhưng không may,khi Mie vừa đi được vài bước thì trượt chân ngã (hậu đậu ghê =.=) tạo nên một tiếng ” ụp ” lớn.Sau đó là những tiếng ” ai da.....” ngân dài.Mie dường như không thể tự đứng dậy nổi nữa.Mông của cô đang đau một cách ê ẩm.

Abi từ trong phòng nghe thấy tiếng lập tức mở cửa chạy vội ra,thấy cô đang nằm nhẵn nhó dưới sàn nhà liền vội vàng chạy tới đỡ cô dậy.

- Đồ ngốc !! Không sao chứ ? Em quên mất là em đang mang thai à? Phải biết giữ mình chứ !!!

Vừa nói anh vừa đỡ cô dậy.Dù giọng anh có chút bực bội nhưng cũng vẫn đầy lo lắng.

Mie tức dậy ngồi dậy,dùng nắm đấm đấm mạnh vào bờ ngực rắn chắc của anh.Cô biết anh không đau,nhưng cô cứ đấm thay cho lời trách móc.

- Đồ xấu xa đồ đáng ghét Tại anh cả đấy !! Đau chết mắ huhu....

- Được rồi được rồi,anh đưa em tới bệnh viện !

Nói đoạn,anh bế xốc cô lên.Miệng tủm tỉm cười

- Nàyyyyy,bỏ em xuống ! Em tự đi được ><>

Abi vẫn mặc kệ mấy lời nói của Mie.Bế thẳng cô ra ngoài rồi ” nhét ” cô vào ô tô.Sau đó anh cũng lên xe nhả ga lao vút đi.

__ Bệnh viện __

Mie nằm trên giường bệnh không ngừng chán nản thở phà mắ tiếng.Đã nói không sao mà anh vẫn đưa cô vào viện như vậy.Đã vậy còn nói chuyện với bác sĩ bên ngoài này giờ,làm cô tò mò muốn chết.Mãi một lúc sau,anh mới quay lại với cô.Về mặt anh có vẻ rất nghiêm nghị.

- Đồ ngốc !! May mà thai nhi không làm sao đấy. - Vừa nói anh vừa ấn ngón trỏ vào trán cô

- Vậy sao anh nói chuyện với bác sĩ lâu vậy ? - Mie lườm anh dò hỏi

- Anh hỏi bác sĩ về vấn đề thuốc bổ cho em.Anh đang vào giai đoạn quan trọng,phải bồi bổ thật tốt !!

Mie ngạc nhiên nhìn anh, không nói nên lời. Miệng cô mấp máy vài từ

- Anh.....

- Anh gì chứ ? Anh đã nói anh sẽ nhận trách nhiệm với đứa bé mà. Dù không phải con anh anh cũng vẫn chăm sóc nó thật tốt. Anh sẽ coi như nó là con ruột của anh !

Anh vừa nói vừa mỉm cười nhìn cô, khiến cho Mie xúc động chỉ muốn ôm lấy anh ngay lập tức.

- Em có thể đặt trọn niềm tin của mình vào anh được không ? - Đôi mắt Mie nhìn anh không chớp. Đôi mắt bồ câu đẹp đến mê người.

- Tất nhiên ! - Abi cúi người nhẹ hôn lên má cô khiến cô không kịp phản kháng lại.

- Em muốn về nhà !!! - Giọng nói của cô lại cắt ngang nụ hôn của Abi. Thấy anh tròn xoe mắt nhìn cô, cô lại nói thêm :

- Em hoàn toàn không bị gì đâu. Ở đây ngọt ngào lắm. Em cảm thấy khó chịu ! - Mie cố làm vẻ mặt nhăn nhó khó chịu

- Được, chúng ta về thôi. ‘ Bà xã ’ !

Abi nói một cách tự nhiên. Anh dường như chẳng hề ngại ngần gì. Đây là lần đầu tiên anh gọi cô thân mật như vậy. Khiến Mie đầy ngạc nhiên.

Lòng cô lại dạo dực những kí ức về Quốc Anh.... Trước đây, Quốc Anh cũng thường thích được gọi cô là ‘ Em yêu ’

Khóe mắt Mie lại cay cay. Sâu trong trái tim cô vẫn còn vết đau do Quốc Anh để lại. Cô không hề muốn chấp nhận cái chết của anh ấy.... Cô không muốn tin !!!!

Thấy Mie như vậy, Abi cũng đoán được lòng cô đang nghĩ về người chồng quá cố của mình. Anh nhẹ nhàng ôm vai cô.

- Ngốc ! Đừng có khóc, em quên là anh đang ở cạnh em sao ? Có tâm sự phải nói với anh, đừng trôn vùi một mình. Anh sẽ luôn ở cạnh em !

Cô ngược mắt nhìn anh, xúc động không nói nên lời. Cô vùi đầu vào bờ ngực anh. Anh cũng dịu dàng vuốt mái tóc mượt mà của cô. Cả hai cứ như vậy, mãi một lúc sau mới hồi tâm nhớ ra việc về nhà.

34. Chương 34 : Nhật Kí Mang Thai

Cho tới giờ, ngoài anh ra thì người thân của Mie chẳng ai biết đến đứa nhỏ. Bao gồm cả gia đình Quốc Anh và mẹ nuôi của cô. Họ không biết cũng vì cô không về Việt Nam khi bụng bắt đầu to, cô cũng không gọi về báo với họ. Mie tính sau này khi đứa trẻ ra đời, mối quan hệ giữa cô và Abi sẽ được công khai với mọi người. Và cô sẽ nói đứa trẻ là con Abi. Ý này đều là do Abi nói với cô, cô cũng biết làm thế sẽ gây thiệt thòi cho Abi nhưng anh vẫn một mực khẳng định nói cô nên làm như vậy. Cô cũng hiểu anh vì vậy là muốn tốt cho cô. Vì nếu gia đình chồng cũ của cô biết cốt nhục trong bụng là của Quốc Anh, chắc chắn họ sẽ tìm mọi cách để tách đứa bé ra khỏi mẹ nó đem về nuôi. Lúc ấy, Mie chỉ có thể mềm lòng ngã vào ngực Abi, ôm anh một cách nhẹ nhàng mà ngập tràn tình yêu mãnh liệt.

Có thể nói khoảng thời gian mang thai đối với Mie và Abi là một quãng thời gian đầy những kỉ niệm đẹp của hai người. Abi chăm sóc rất tốt cho ‘ bà xã ’ của anh. Abi luôn hết mình chiều chuộng, yêu thương và quan tâm đến cô. Mặc cho việc công ty có bận thế nào anh vẫn có mặt ở nhà với cô gần như cả ngày. Chỉ có những việc thực sự quan trọng Abi mới đến công ty, mà lúc anh đến công ty anh vẫn không yên tâm để cô ở nhà một mình, anh chắc chắn sẽ lại cử một người chuyên môn trong việc chăm sóc phụ nữ có bầu đến chăm sóc Mie. Cũng thuê cả bảo vệ đứng ngoài cửa canh gác để không ai có thể làm phiền Mie, nhất là lũ nhà báo cứ thích xen vào chuyện người khác. -[Meo : ông này chăm sóc ‘ vợ ’ cẩn thận ghê ^^]-

~MANG THAI THÁNG THỨ TƯ

~Hôm nay Abi đã dẫn cô đi siêu âm.Bác sĩ nói đó là một bé.Một bé gái rất khỏe mạnh!Chắc chắn khi sinh nó ra sẽ là một cô bé dễ thương ^^ Lúc ấy Abi không ngại ngần ôm eo Mie tự tin nói :

- Tất nhiên là phải dễ thương rồi.Đứa bé là con của tôi với Mie cơ mà.Haha....

Câu nói này đã Me rất hạnh phúc,nhưng cô cũng thấy rất có lỗi với anh.....

Anh dường như biết được suy nghĩ của cô.Sau cùng nháy mắt với cô,nói cô đừng lo nghĩ vớ vẩn gì cả.Cô chỉ cần nghĩ tới anh và đứa bé là đủ.Những chuyện khác cứ mặc kệ...

~MANG THAI THÁNG THỨ SÁU

~Bụng Mie đã to lên rất nhiều.Quần áo của Mie trước đây dù rộng thế nào bây giờ cũng rất khó mặc vì bụng cô.Bụng cô cũng khiến cô nhiều khi bất tiện hơn trong việc sinh hoạt.Abi cũng biết vậy nên luôn ở bên cạnh bảo vệ và giúp đỡ Mie.

Tính tình cô dạo này cũng có chút thay đổi.Cô dần nóng tính hơn.Cô hay thường bực tức vô cớ.Và khi đến bữa Mie rất không chịu ăn cơm,nhưng rồi sau đó lại nói thèm ăn những thứ linh tinh.Và tất nhiên Abi sẽ sai người đi mua đồ ăn theo ý cô về nhanh nhất có thể.

Anh cũng học nấu rất nhiều món bổ dưỡng cho Mie.Nhưng những món ấy rất khó nuốt,khiến Mie hay ra sức nắc đầu không chịu ăn.Abi nhìn cô thở dài,cuối cùng chỉ có thể nói :

- Em không ăn cũng phải nghĩ tới con của chúng ta.Em không ăn những món này thì em bé sao có chất dinh dưỡng để phát triển đây?

Thật không ngờ câu nói ấy lại làm Mie xao động.Từ đó cô lúc nào cũng nhớ tới đứa bé,bất kể món ăn khó nuốt thế nào nhưng chỉ cần bồi bổ được cho thai nhi cô cũng sẽ ngoan ngoãn nhắm mắt nuốt hết.

~MANG THAI THÁNG THỨ BẢY

~Mie chính thức bị Abi cấm ra khỏi nhà vì sự an toàn cho đứa bé.(mặc dù anh đã không cho cô ra đến cửa từ khi Mie mang thai được ba tháng).Chỉ cần một cái ngã nhẹ hay va đập cũng có thể gây ảnh hưởng đến cả mẹ và con.Vì thế mọi hành động của cô đã cần thận nay càng phải cẩn thận hơn.

~MANG THAI THÁNG THỨ TÁM

~Abi nghĩ đến trăm cái tên cho em bé.Mà tất cả đều theo họ của anh.Cuối cùng họ vẫn không thể chọn được cái tên nào thích hợp cả.Nên đành gác sang một bên lo chuyện quần áo,đồ dùng cho đứa bé.

Những cơn đau bụng cũng bắt đầu đến với cô.Đa số là lúc cô đang ngủ.Nhưng Mie đều cố gắng chịu đựng để Abi không phải lo lắng.

Có một lần,Mie ngủ mà quên không đóng cửa sổ.Kết quả là gió lùa qua cửa vào khiến Mie bị cảm lạnh suốt hơn một tuần.Cô bị lâu như vậy cũng bởi không được uống thuốc chữa bệnh.Mà lần đó nếu không phải Abi kịp nhắc thì Mie cũng quên khuấy việc người mang bầu không được uống thuốc mà uống thuốc rồi.Ngốc thật đúng không? ^^

~MANG THAI THÁNG THỨ CHÍN ~

Việc đau bụng của Mie xảy ra nhiều hơn,mà còn là đau bụng một cách quái quai.Abi vì quá lo lắng nên bỏ cả công việc đứa cô nhập viện và bên cạnh Mie 24/24.

Một ngày,hơn 4h sáng,Mie chợt đau bụng một cách khủng khiếp.Mồ hôi từ chân cô toát ra ướt đầy khuôn mặt.Cô không ngừng thở hổn hển một cách khó chịu.Abi vội vã chạy đi tìm bác sĩ.Có lẽ cô sắp sinh !

Lúc cô đang sinh nở,Abi không khỏi lo lắng liên tục đứng cạnh Mie,tay nắm chặt lấy tay cô như thể tiếp thêm sức mạnh cho cô.

.... 6 giờ 15 phút ngày 13 tháng 5 !!!

Một thiên thần nhỏ ra đời.Abi ẵm đứa nhỏ đang khóc oe oe mà không nói nổi lời nào.Nó quá sinh đẹp!! Ngoại trừ chiếc mũi thì mọi đường nét trên khuôn mặt đứa trẻ đều rất giống Mie.

- Witer Lucy !!! Thiên thần này sẽ tên là Lucy !!!!

Abi cười lớn nói với Mie.Ánh mắt không rời khỏi đứa bé.

Dù cô còn đang đau đớn về thể xác sau khi sinh,nhưng nhìn anh đang vui sướng ẵm con như vậy,cô không thể không mỉm cười theo.Khoảnh khắc này,cô cảm thấy mình thật quá hạnh phúc.Cô thầm cảm ơn ông trời đã để Abi đến bên cạnh cô.

35. Chương 35 : Cảm Giác Khó Tả ?

Một tuần sau khi sinh bé An Hương (tên Tiếng Việt của Lucy),sức khỏe của Mie đã hồi phục hơn trông thấy .Mẹ nuôi cô ở bên Việt nhận được tin cô đã sinh con,không tin nổi vào tai mình lập tức ngồi máy bay mấy tiếng đồng hồ bay sang Mĩ.Bà thậm chí không biết cô mang thai,vậy mà giờ dùng một cái lại nói rằng cô đã sinh con rồi.Bà Mai vẫn còn rất ngạc nhiên nhưng cũng rất vui mừng bé cháu ngoại của mình mà không ngừng khen đứa bé xinh đẹp giống bố mẹ nó.

...

Sau khi bé Hương đã được năm tuần tuổi,Abi đã chính thức tuyên bố với mọi người về mối quan hệ của anh và “ đứa con” của mình.Rất nhiều báo chí sau khi biết tin đã đứng đầy cửa phòng bệnh của Mie không ngừng hỏi lên những câu tế nhị về quan hệ của họ.Nếu không phải Abi đã chuẩn bị trước ấy tên vệ sĩ đuổi mấy tên nhà báo đi thì có lẽ họ cứ trêu trọc chờ tin trước cửa phòng bệnh của cô cả ngày lẫn đêm mất.

Ở viện,Mie nhất định sống chết đòi xuất viện dù Abi có ngăn cản thế nào.Cô không thể chịu đựng cái cảm giác mỗi khi thức dậy cái mùi thuốc ghê sợ ấy lại sộc lên mũi mình,rồi cả cái im lặng đáng sợ này nữa.

Thế là,anh đành đưa cô trở về nhà.Tất nhiên là có cả bà Mai,vì trong khoảng thời gian bé Hương còn nhỏ thế này bà nói sẽ ở bên cạnh chăm sóc em bé giúp cô,dù sao bà cũng có kinh nghiệm trong chuyện này.

Cánh cửa nhà vừa được Abi mở ra,Mie mới chỉ ngó vào đã nhận thấy sự khác biệt.Hình như trong thời gian cô nằm viện,ai đó đã mua rất nhiều đồ chơi trẻ em để khắp nhà.Một căn phòng trống trước đây cũng được trang trí lại thành phòng cho trẻ,căn phòng này trước đây là màu trắng giản dị,nhưng giờ đã được đan xen thêm màu hồng đơn điệu,rất hợp với những bé gái !ở giữa căn phòng là một chiếc nôi lớn cho bé Hương.trên nôi còn treo rất nhiều đồ chơi nhỏ.Như vậy An Hương có thể vừa nằm trong nôi vừa khua tay nghịch những món đồ ấy rồi.Xung quanh đó là một vài đồ dùng dành cho bé Hương được xếp gọn gàng sẵn.Abi quả rất biết nghĩ cho con gái !!!

- Cảm ơn anh !! - Mie vừa bế con vừa nhẹ nhàng hôn lên má Abi.

Anh chỉ tủm tỉm cười nhận lấy nụ hôn của cô mà không nói gì.

...

Hôm nay đã tròn ngày bé Hương 100 ngày,cả nhà tất nhiên lại rủ nhau ra ngoài ăn một bữa.Lúc đầu Abi nói đến nhà hàng trước đây hai người từng “hẹn hò”,vì anh rất thích đồ ăn ở đó.Lúc đầu Mie cũng gật đầu,nhưng rồi nhớ tới tên quản lí tóc đỏ trước đây,cô giật mình kiểm soát bắt anh tới nhà hàng khác.Abi lại một mực quả quyết nói muốn đến nhà hàng kia.Cuối cùng sau khi rằng co tranh cãi,cả hai lại quyết định ăn ở nhà.Đồ ăn toàn những chất bổ rất tốt cho Mie và con do chính tay bà Mai nấu.Cả ba người vừa vui vẻ ăn vừa nói cười vui vẻ về An Hương.Dù không hiểu gì những An Hương vẫn vui vẻ cười theo.

Chuyện Abi có vợ con bỗng dưng trở thành chủ đề nóng bỏng trên những trang báo trí.Rất nhiều cuộc họp báo lớn của phóng viên mở ra yêu cầu Abi nói về chuyện này,nhưng anh chỉ cho qua,lựa chọn sự im lặng không chia sẻ bất cứ thông tin gì hơn.Và dần dần,mọi thứ cũng cứ thế mà chìm xuống.Không còn những lời bàn tán to nhỏ nữa.

Bé Hương 1 tuổi...*

Sau khi bàn về vấn đề trọng đại của hai người,cuối cùng cặp vợ chồng trẻ quyết định đám cưới sẽ tổ chức khi An Hương lớn thêm chút nữa.Vì cả hai người đều muốn bé Hương có thể cùng nắm tay Mie bước đi trên lễ đường...

Mấy ngày nay,bà Mai nói có việc quan trọng ở bên Việt Nam nên đã về bên đó rồi,việc chăm sóc An Hương lại dành cho Mie.

Hôm nay Abi không đến công ty,anh dành hết thời gian ở nhà chơi với vợ con mình.Lúc này,Mie đang chơi đùa với con ở trong nhà,Abi thì đang tưới hoa ở ngoài vườn.Hôm nay có nắng,nhưng nắng không được ầm lăm,nắng yếu ớt chứ không mạnh mẽ chan hòa....

Bé Hương chơi với mẹ có vẻ rất vui,miệng không ngừng thốt lên những tiếng ” mẹ ...mẹ ” bập bẹ không rõ.Nhưng như vậy cũng đã khiến Mie vui hơn rất nhiều.Chợt có tiếng chuông cửa vang lên.Mie nghe thấy tiếng nói của anh từ ngoài vườn vọng tới.

- Em ra mở cửa giúp anh với.

- Em biết rồi,anh cứ làm tiếp đi.

Nói xong,Mie đứng dậy đi thẳng ra mở cửa.Lập tức cô thấy một người đàn ông trong bộ đồng phục xanh,bên vai còn khoác một túi xách lớn.

- Hello Mie!! You received a mailer ^^ (xin chào Mie,bạn nhận được bưu phẩm)

Vừa nói,người đàn ông đó vừa cười vui vẻ đưa cho Mie một chiếc hộp hình chữ nhật được gói gém cẩn thận

- Thanks ! (cảm ơn) - Mie cười đáp trả nhận lấy chiếc hộp

- Invite you to sign here (mời bạn kí vào đây)

Mie nhận lấy chiếc bút rồi kí theo hướng dẫn của người đưa thư.Sau đó tạm biệt người nhân viên rồi đi vào nhà.

- Ai vậy em ? - Tiếng Abi hỏi lớn

- Là nhân viên đưa thư ! Chúng ta có bưu phẩm đây.

Vừa nói Mie vừa mở chiếc hộp ra,theo tên ghi trên hộp thì người gửi là Thư! Bên trong là một chiếc vòng cổ bạc rất đẹp,bên cạnh còn có một lá thư.Cô cầm chiếc vòng cổ kia lên xem một hồi,sau đó liền bóc bóc thư ra đọc.

” Mie,dạo này cậu sao rồi ? Vẫn khỏe chứ? Trước đây tớ thấy trên báo chí nói rằng bây giờ cậu đang có mối quan hệ với chủ tịch tập đoàn SUVE,là thật chứ ? Nếu vậy thì chúc phúc cậu nhé ! Bây giờ đã cũng đã có một cuộc sống mới rất tốt.Tớ đang ở bên Đức.Thật may mắn khi tớ lại trở thành một hướng dẫn viên du lịch chỉ sau nửa năm ở đây.Công việc cũng không quá vất vả,mà lương cũng rất tốt nữa.Tớ rất hài lòng với cuộc sống ở đây.Mọi người đều đối xử rất tốt với tớ ^^

À,quên mới,tớ nói hơi nhiều về mình nhỉ ? Thật ra tớ viết thư này cho cậu vì muốn nói với cậu một điều.Chiếc vòng cổ bạc mà tớ gửi cùng bức thư này cho cậu chính là món quà cuối cùng của Quốc Anh gửi cho cậu.Lúc nhập viện,anh ấy bắt tớ phải đưa anh ấy đi chọn chiếc vòng cổ này dù sức khỏe lúc ấy của Quốc Anh rất tệ.Tớ nghĩ anh ấy thực sự yêu cậu rất nhiều.Tớ biết tớ nói chuyện này cũng muộn rồi nhưng tớ mong cậu đừng trách anh ấy nữa ! Chiếc vòng cổ này,tớ mong cậu hãy coi nó như vật để cậu có thể mãi mãi nhớ tới Quốc Anh. Trước đây đúng là tớ có tình cảm với Quốc Anh,nhưng tớ nhận ra đó chỉ là chút hứng thú và lòng đố kị đối với cậu của người phụ nữ mà thôi.

Tớ biết dù thế nào đi chăng nữa nhưng việc nhỏ nhoi này cũng chưa thể bù đắp những tổn thương tớ đã gây ra cho cậu.Nhưng sâu trong lòng tớ,tớ muốn nói với cậu,tớ xin lỗi ! Thật lòng tớ xin lỗi cậu...Sau tất cả mọi chuyện đã xảy ra,tớ nhận ra mình đã có một người bạn rất tốt ! Một người bạn sẵn sàng giúp tớ khi tớ không có chỗ nương thân.Nhưng tớ đã quá ngốc mà đánh mất tình bạn ấy.Tớ rất mong cậu có thể tha thứ cho tớ,để tình bạn của chúng ta có thể lại như trước...

Tớ có ghi địa chỉ ở bì thư,cậu hãy cho tớ câu trả lời nhé ! Tớ sẽ chờ thư của cậu ! Bạn cậu,Anh Thư. ”

Mie đọc từng dòng chữ được viết nắn nót cẩn thận,miệng khẽ mỉm cười.Cô thấy,cuối cùng Thư cũng sống một cách chín chắn hơn trước rất nhiều.Cô cũng mừng thầm cho Thư.Tất nhiên,cô sẵn lòng tha thứ cho cô ấy.Dù sao hai người cũng đã từng là bạn,Mie không nên tuyệt tình cắt đứt tình bạn như vậy.Cô muốn nói

lại sợi dây tình bạn ấy. Còn chiếc vòng cổ của Quốc Anh, cô sẽ đeo nó cho An Hương vào sinh nhật thứ hai của cô bé.

” Dinh dong....”

Tiếng chuông cửa lại vang lên, Mie vội để bức thư và chiếc vòng xuống bàn rồi lại ra mở cửa.

” Cạch.”

Một cô gái....người bấm chuông là một cô gái, đúng hơn là một người đàn bà chạc tuổi 25. Nhìn dáng vẻ của người phụ nữ ấy, Mie có thể nhận ra đó là người Việt giống cô.

- Ủm...Đây là nhà của....của An Kiên ? (An Kiên là tên Việt Nam của Abi. Bé Hương lấy tên An Hương cũng là theo bố.)

Rất ít người biết được tên tiếng Việt này của Abi, thậm chí bạn bè của anh cũng không biết tới cái tên này. Vậy mà giờ có người phụ nữ đến hỏi tìm anh với cái tên An Kiên ? Điều này khiến Mie bất chợt có cảm giác không vui khó tả.

- Vâng, cô là ai ? - Mie chú ý tới một bé trai khoảng 3 tuổi đang đứng bên cạnh người phụ nữ kia. Hình như họ là mẹ con.

Ánh mắt của cô ta chợt vui sướng khi nghe thấy Mie nói câu ấy. Cô ta lập tức nắm lấy tay Mie

- Cho tôi gặp anh ấy được không ? Cuối cùng tôi cũng tìm được anh ấy rồi !!!

Mie sững người. Cô thất thần vài giây, sau đó lại giật mình nói.

- À vâng, mời cô vào đây...

.....

-[Meo : sắp hết truyện rồi :< chắc="" còn="" 2="" chap="" nữa="" thôi="" !=="" cả="" nhà="" cũng="" cho="" những="" lời="" nhận="" xét="" nhé="" !=="" cảm="" ơn="" tất="" cả="" đã="" luôn="" ủng="" hộ="" truyện="" của="" mình="" suốt="" thời="" gian="" qua="" >

36. Chương 36 : Bạn Từ Thuở Nhỏ ?

Ở phòng khách, Mie hai tay rót nước cho cô gái lạ mặt kia, mắt không rời khỏi cậu bé đi cùng cô ta. Có lẽ mãi nhìn cậu bé ấy quá khiến Mie rót đầy ực cốc nước rồi tràn ra. Cô vội luống cuống lấy khăn lau những giọt nước lớn vãi quanh cốc.

Lúc ấy ,Abi từ bên ngoài đi vào, miệng cười tươi hỏi :

- Bà xã, ai tìm anh vậy ?

Mie không nói gì ,ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ trước mặt. Abi ngược lên theo ánh mắt Mie. Nhưng vừa thấy khuôn mặt cô ta, nụ cười của anh lập tức bị dập tắt . Điều này càng khiến Mie có cảm giác bất an khó chịu hơn.

- Anh Kiên !! anh biết em khó khăn thế nào mới tìm được anh không ?

Cô gái kia vừa nhìn thấy Abi đã mạnh dạn lên tiếng gọi một cách thân mật. Sau đó thì chạy tới nắm lấy tay anh ,ánh mắt đầy vẻ sung sướng không thể dấu diếm

- Hà...Hà Linh...em làm gì ...ở đây?

Abi ấp úng lên tiếng, vẻ mặt chưa khỏi bàng hoàng, ánh mắt có chút lo sợ.

- Anh quên lời hứa của mình rồi sao ? - Hà Linh thoáng buồn, môi bĩu lên.

Mie đứng nhìn họ,cô sững sờ như người mất hồn,đầu óc trống rỗng,chân tay mềm nhũn đi.

- Ai đó...có thể giải thích cho tôi.....chuyện gì đang xảy ra không ?? - Cuối cùng cô chỉ có thể bậm bẹ lên tiếng một cách ngắt quãng.

- Mie,e đừng nghĩ lung tung,giờ anh sẽ giải quyết chuyện này với Hà Linh trước.Lát sẽ giải thích rõ ràng với e ! - Abi nói nhỏ nhẹ với Mie.Sau đó dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái tên Linh kia - Đi theo tôi.

....

Cả hai người họ cùng nhau ra ngoài nói chuyện,còn Mie ở trong phòng khách chơi với bé Hương.

Lúc đầu,qua cửa kính Mie có thể thấy họ nói chuyện một cách nhẹ nhàng,nhưng lát sau,cô thấy họ bắt đầu cãi nhau.Cãi nhau vì chuyện gì cô không biết,chỉ biết là một chuyện rất quan trọng.Cuối cùng,hình như đã quá bức xúc và khó chịu,cô ta hét lên trong nước mắt.Có lẽ hét to quá nên vô tình câu nói ấy lọt vào tai Mie...

- Nhưng nó là con anh !!!!!!!!

Sau đó,Mie thấy Abi đưa tay lên vò đầu bứt tóc.Mặt nhăn lại nhìn người phụ nữ trước mặt mình rồi nói thêm gì đó.Hà Linh nghe xong nhìn anh không nói thêm gì , nước mắt ngấn nước mắt dài đi thẳng vào chỗ Mie bết thẳng nhỏ đi.Không quên đáp cho Abi một câu nói :

- Em sẽ còn quay lại.Ngoài em ra anh không thể là của người khác !!!

Phải một lúc lâu sau,Abi mới có thể định thần lại tâm trí quay lại chỗ Mie.Vừa nhìn thấy anh ,cô đã nóng lòng lên tiếng ngay :

- Cô ấy là ai vậy anh? Sao em thấy hai người cãi nhau dữ dội như vậy ?

Abi nhìn cô,ánh mắt đau khổ như nuốt chửng.

- Trước khi nghe anh giải thích,em phải hứa với anh một chuyện.

- Chuyện gì ?

- Em phải tin lời anh ! - Abi đưa hai tay lên vai cô,đôi lông mày hơi nhăn lại ngóng chờ đáp án.

- Anh nói thử đi. - Mie nhìn anh ánh mắt không rời.Trong đầu cô đã bắt đầu lo lắng chuyện anh có người phụ nữ khác.Nhưng cô vẫn lựa chọn tin tưởng anh mà gạt bỏ suy nghĩ vớ vẩn ấy.

- Hà Linh là bạn từ nhỏ của anh.Trước đây gia đình anh sống bên Việt Nam.Bố mẹ anh và bố mẹ cô ấy đều quen biết nhau nên cả hai rất chơi thân với nhau.Đường như lúc nào cũng bám lấy nhau như anh em .Nhưng sau này,gia đình anh chuyển sang Mỹ định cư nên cả hai cũng mất liên lạc và không gặp được nhau nữa.Năm năm trước anh quay lại Việt Nam tìm cô ấy và biết được bố mẹ Linh gặp chuyện không may nên cô ấy đã chuyển đi.Khó khăn lắm anh mới tìm được Linh.Lúc tìm được cô ấy đang sống rất khó khăn một mình.Anh liền đưa cô ấy về ở tạm cùng anh .Một lần anh uống rượu say về nên đã không làm chủ được bản thân.Hôm sau thức dậy anh thấy bọn anh đang ngủ chung một giường.Anh đã cảm thấy rất có lỗi nên lập tức thuê một căn hộ khác ỉn.Cũng xin lỗi Linh rất nhiều lần rồi.Cô ấy đã tha thứ cho anh nhưng mỗi lần nhìn thấy cô ấy anh lại tự trách bản thân đêm đó đã gây họa.Sau đó anh gửi lại cho Linh một khoản tiền để cô ấy chi tiêu rồi lập tức về Mỹ.Nhưng hôm nay...Linh lại dắt con đến và nói đó là cốt nhục của anhAnh đảm bảo năm đó không hề biết Linh có thai,nếu biết chắc chắn đã không bỏ đi như vậy....Anh..... - Abi nói một loạt,Mie cũng rất chú tâm lắng nghe nhưng càng nghe lòng cô lại càng quặn lên từng tia đau đớn.Thì ra cậu bé đó là con anh....

Cô bất chợt bật khóc,dù biết chuyện này không phải cố ý nhưng cô vẫn cảm thấy đau....

Thấy từng dòng nước mắt của Mie lăn dài xuống má,Abi cũng đau chẳng khác gì cô.Anh đã từng hứa không để cho nước mắt cô lăn xuống nữa nhưng giờ....

Anh rất muốn ôm cô vào lòng như trước đây nhưng hai cánh tay trở nên bất lực không chịu di chuyển.Cuối cùng anh chỉ có thể nhìn cô khóc như vậy.

- Oa...oa...oa....

Tiếng khóc của bé Hương cũng vang lên.Mie liền vội vã lau nước mắt rồi chạy tới dỗ dành con gái.

- Ngoan ! Bé cưng của mẹ,mẹ thương...- Mie ôm lấy bé Hương dịu dàng nói,vết nước mắt vẫn còn in trên má cô.

- Mie.... - Anh nhẹ nhàng gọi tên cô.Ánh mắt buồn bã.

- Bây giờ em không muốn nói chuyện với anh.Chuyện này để sau đi ! - Cô cố nuốt nước mắt,dùng lời nói mạnh mẽ nhất nói với anh.Sau đó bế bé Hương đi lên thẳng phòng.

-[Meo : cả nhà oiiiiii ! ” Dù thế Nào Đi Nữa,Người Em Chọn Cũng Là Anh !! ” đã có mặt trên rồi nha,cả nhà ủng hộ nhé :* cảm ơn cả nhà !]-

37. Chương 37 : Bị Lộ

Cả một tuần,Mie tỏ ra không quan tâm đến Abi.Dù trước mặt mọi người cô vẫn tươi cười và vờ như không có chuyện gì nhưng lại đối xử thờ ơ với anh.Anh dù muốn giải thích cũng không có cơ hội nào...

Hôm nay,vẫn như ngày trước.Mie ngồi cùng một bàn ăn với anh nhưng dường như không muốn quan tâm đến anh,từ đầu đến cuối cô chỉ lo bé Hương ăn có ngon không.

Abi không thể kìm nén sự tức giận thêm một phút nào nữa,anh gất lên :

- Mie ! Em không muốn quan tâm tới anh nữa cũng nên nói một câu chứ.Anh sẽ không ở đây nữa.Nhưng em đừng có như vậy được không ? Em nói sẽ cho anh câu trả lời sau nhưng anh đã đợi em cả tuần nay rồi !

Mie không muốn gây ảnh hưởng đến con gái.Nhẹ nhàng trả lời anh.

- Lát ăn xong em sẽ nói chuyện với anh ở phòng sách.

Sau đó cô lại tiếp tục bón cho bé Hương,miệng không ngừng nói ra những lời ngon ngọt dỗ dành con gái.

.....

Phòng sách,

Mie đứng trước cửa sổ,tay giữ lấy rèm cửa.Ánh mắt sâu xa nhìn ra phía ngoài trời.

Abi đứng phía sau nhìn cô,cảm nhận rõ không khí căng thẳng ,gượng gạo.Liên lên tiếng trước.

- Anh xin lỗi....lúc này đã to tiếng với em.

Giọng anh nhỏ như sắp bị cơn gió cuốn bay.Nghĩ lại khi này đã gất lên với vợ ngay trong bữa ăn.Anh cảm thấy hối hận biết chừng nào....

Abi không hề biết rằng.Nãy giờ Mie đứng nhìn qua cửa sổ nhưng thực chất luôn suy nghĩ về mối quan hệ của hai người.Người ta thường nói trong tình yêu hôn nhân,cần nhất chính là sự tin tưởng của vợ chồng.Cô đã một lần không đặt tình yêu vào Quốc Anh,dẫn đến hôn nhân của cả hai người đều kết thúc trong đau khổ.Mie không muốn chuyện đó lại tái diễn lần nữa.Huống hồ Mie và Abi khó khăn lắm mới chịu gạt bỏ nỗi đau riêng của mỗi người để đi đến ngày hôm nay.....

Mie xoay người lại nhìn anh,đôi mắt đã nhuộm đỏ từ bao giờ.Nhưng cô vẫn kìm nén nước mắt,nhìn anh cố mỉm cười.

- Chuyện lần này đều là ngoài sự mong muốn của chúng ta.Xin lỗi,thời gian qua đã im lặng để anh chờ lâu.Em chỉ muốn nói cho anh biết,em không muốn quan tâm đến quá khứ của anh thêm một giây phút nào nữa.Em chỉ cần biết hiện tại anh vẫn luôn bên cạnh yêu thương em là đủ...

Nói đến đây,Mie khựng lại không nói thêm.Đầu hơi cúi xuống.

Abi đứng sững sờ nhìn cô.Thật không ngờ cô đã tha thứ cho anh.Cứ ngỡ Mie sẽ đưa ra cho anh hai từ ‘ kết thúc ’.Khiến cho anh trước khi đặt chân vào căn phòng này còn sợ hãi không dám đối mặt với cô.

Vậy mà giờ cô lại chủ động cho anh một cơ hội. Khiến sự căng thẳng gò bó trên khuôn mặt anh lập tức tan biến. Một nụ cười nở dần trên khuôn mặt Abi.

- Em...tha thứ cho anh ?

Mie không trả lời. Khẽ gật đầu.

Anh tiến nhanh tới chỗ vợ. Ôm trầm lấy cô. Hai tay siết chặt.

- Cảm ơn em!! Mie, anh yêu em !!!! - Abi không kìm được lòng thốt lên bên tai cô.

- Nhưng chuyện lần này, em muốn anh nhanh chóng giải quyết. Em không cần biết anh làm thế nào, nhưng em không muốn ảnh hưởng tới con....

- Được rồi. Anh hứa anh sẽ giải quyết nhanh gọn thừa bà xã !!

Abi vui vẻ hôn chùn chụt vào má vợ. Sau đó bật cười vui vẻ

....

Chiều hôm sau. Abi sắp xếp hẹn Hà Linh đến một quán cafe. Không quên dặn Linh nhớ dẫn theo thằng bé đi.

Hà Linh cứ tưởng anh đã suy nghĩ thông suốt rồi, đồng ý chuyển cho hai mẹ con khoảng tiền mà Linh yêu cầu nên vừa nghe được tiếng Abi hẹn gặp đã không suy nghĩ gì gật đầu lia lịa.

.....

- Anh Kiên !!! Anh nghĩ thông suốt rồi đúng không ? Anh sẽ chấp nhận yêu cầu của em chứ ?

- Ủ . - Abi lạnh nhạt nói một chữ. Thậm chí không thèm liếc nhìn thái độ vui sướng của Hà Linh đến một cái.

- Ôi....em biết mà....anh không phải người bỏ vô trách nhiệm với con cái như vậy.

- Cô có thấy mình nói nhiều không ? - Anh vẫn ảm đạm lạnh nhạt như vậy. Câu nói của anh lập tức chặn họng cô gái kia lại.

Sau đó, không chờ Hà Linh nói thêm gì. Anh đứng dậy kéo luôn cậu bé kia đi.

- Anh đưa Bin đi đâu ??? - Hà Linh có chút hoảng hốt.

- Cô ngồi yên đây. Tôi dẫn nó đi mua đồ lát sẽ quay lại.

Sau đó anh đi thẳng một mạch không quay lại nữa. Hà Linh cứ tưởng anh dẫn Bin đi mua đồ nên cũng không nói gì. Yên phận ngồi im.

Thật ra, Hà Linh không hề biết rằng nói đi mua đồ chỉ là một cái cớ. Thực chất anh đưa Bin đi xét nghiệm ADN. Vì ngay từ lúc gặp đứa trẻ này, anh đã cảm thấy không có quan hệ máu mủ gì. Ngược lại anh còn có ác cảm với nó. Mà nghĩ lại, thời gian Hà Linh mang thai cũng rất khốn khổ, dựa vào số tiền anh để lại cũng chưa chắc đủ nuôi hai mẹ con. Rất có khả năng khi đó Hà Linh đã phá thai. Hơn nữa vừa nãy, khi dắt Bin đi anh đã nhìn thấy được sự hốt hoảng lo lắng trong mắt Linh. Điều này càng làm anh thêm nghi ngờ.

Và khi cầm kết quả xét nghiệm trên tay, anh thực sự sững sờ....

Xế chiều, Abi mới dẫn Bin quay trở lại. Nhưng khi trở lại trên người họ chẳng có túi đồ nào như trong suy nghĩ của Linh. Duy nhất chỉ có một tập tài liệu.

” Bộp ”

- Xem đi .

Giọng nói lạnh như băng vang lên. Hà Linh nhú mồm nhìn anh khó hiểu. Sau đó nhận lấy tập tài liệu anh vừa vứt xuống bàn. Trong đầu linh cảm được sắp xảy ra một chuyện không hay.

”XÉT NGHIỆM ADN CHO THẤY HAI NGƯỜI NÀY KHÔNG CÓ MỐI QUAN HỆ CHA CON ”

Dòng chữ lớn ở phía cuối tờ giấy đập vào mắt cô. Hà Linh run sợ liến nhìn anh. Thấy ánh mắt lạnh lùng cũng đang quan sát mình này giờ, cô run bật lên.

- Linh... Tại sao em có thể thay đổi như vậy ? - Giọng Abi có dịu đi một chút. Nhưng lại càng khiến cô sợ hãi cầm bật.

Rốt cuộc thì người bạn hiền lành tốt bụng trước đây của anh cũng đã thay đổi, nhưng là thay đổi theo một chiều hướng xấu.

- Kiên... nghe em giải thích... Thật ra không phải như anh nghĩ...

- Cô thôi đi. Như vậy là đủ rồi. Nể tình chúng ta từng là bạn tốt tôi sẽ tha thứ cho cô lần này. Từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Để tôi gặp lại cô chắc chắn tôi sẽ không để cô sống yên ổn đâu.

Nói xong anh đứng dậy bỏ luôn đi.

- Chết tiệt !! - Hà Linh chửi thề. Không ngờ kế hoạch lần này lại bị anh nhìn thấu nhanh như vậy.

Kể từ sau khi bố mẹ mất, Hà Linh đã thay đổi hẳn. Vì tiền cô ta có thể làm bất cứ thứ gì. Đêm đó ngủ cùng với Abi cũng đều do cô sắp xếp...

Hà Linh lấy điện thoại từ túi xách ra. Bấm một dãy số dài sau đó gọi. Điện thoại vừa kết nối, một giọng nam đã vang lên bên tai.

- Thế nào rồi ?

- Kevil, chết tiệt thật!!! Anh ta phát hiện kế hoạch của tôi rồi.

- Đồ ngu !! Có một việc cần con như vậy cũng để bị lộ.

Hà Linh chưa kịp giải thích đã nghe thấy tiếng đồ gì đó va vào tường. Sau đó chỉ còn những tiếng tút dài.

Có lẽ ai đó đã đập điện thoại vào tường. Hà Linh chợt run người khi nghĩ đến hậu quả sắp tới mình phải chịu từ ...Kevil.

38. Chương 38 : Ngày Hạnh Phúc

Tối, sau chuyện Hà Linh lúc chiều Abi về khá muộn. Anh vẫn còn cảm thấy sự thất vọng về Linh đang nhúc nhối trong anh nên ra ngoài nhậu.

Bé Hương đã ngủ say trên lầu hai. Lúc này chỉ có Mie vẫn một mình kiên nhẫn chờ anh trên ghế sofa ở phòng khách.

- Anh về rồi ? Sao lại về muộn như vậy chứ ? - Mie khẽ trách, chạy tới giúp Abi cởi chiếc áo khoác ngoài ra.

- Anh xin lỗi ! Em nên ngủ trước chứ, đã gần mười hai giờ rồi...

- Em muốn chờ anh ! Anh lên tắm đi, em sẽ hâm nóng lại thức ăn cho anh ăn ?

- Không cần đâu. Anh ăn rồi. Giờ anh lên tắm. Lát anh có chuyện muốn nói với em !

- Được .Em chờ anh ở đây.

Nói xong, Abi lê bước lên lầu. Mie lại tiếp tục chờ đợi anh ở phòng khách. Không gian yên tĩnh khiến cô nghe rõ tiếng nước chảy từ trên gác vọng xuống. Một lúc lâu sau tiếng nước chảy ấy mới chịu dừng lại.

Abi trở lại phòng khách, anh bây giờ đã trong một bộ quần áo thoải mái hơn.

Anh tiến lại gần chỗ cô. Vẻ mặt có vẻ rất nghiêm túc. Giọng nói khàn khàn còn vương chút mùi rượu vang bên tai cô.

- Em cười anh chứ ? - Miệng anh ghé sát vào tai cô như chỉ muốn ình Mie nghe thấy.

Nhất thời bị cách tỏ tình vụng về của anh làm ngạc nhiên, Mie theo phản xạ quay sang nhìn ngẩn khuôn mặt Abi.

Chẳng biết từ khi nào ,trên tay anh đã cầm sẵn một hộp nhung đỏ.Giờ phút này anh đang từ từ mở chiếc hộp ra.Bên trong là một chiếc nhẫn kim cương đang lấp lánh huyền bí.Anh nhanh tay lấy chiếc nhẫn ra,đeo vào tay cô,nở nụ cười đầm ấm.

- Anh không thể chờ thêm nữa rồi ! Em gả cho anh nhé ?

Mie im lặng.Cô còn đang không biết nên nói gì.Đầu óc trống rỗng.

Sợ cô từ chối,anh lại nhanh chóng nói thêm.

- Chúng ta quen nhau đến nay đã được 3 năm rồi.Chẳng lẽ em còn muốn cứ vậy mà sống cùng nhau đến già ?

Thật ra anh không thể chịu uất ức thêm về việc sống như vậy.Mie vẫn cứ giữ khoảng cách với anh đến tận ngày hôm nay.Nhớ mỗi lần anh có ý muốn ‘ gì đó ’ với cô,cô lại vội vàng vàng kiếm cớ bỏ chạy khỏi anh.Những lần như thế anh chỉ có thể nhẫn nhịn nhìn theo bóng dáng cô tuột khỏi tầm mắt của mình.

- Em...- Mie ấp úng đảo mắt đi nơi khác.

- Đừng từ chối anh ! Mie ! - Giọng anh có chút nài nỉ,nhưng lại xen kẽ cả sự ra lệnh.

Mie nhìn anh một hồi lâu.Cuối cùng chỉ có thể đỏ mặt ấp úng đáp trả.

- Vâng !!

Biết đã nhận được sự đồng ý của cô.Abi xúc động ôm trầm lấy Mie.Vùi đầu vào mái tóc dài mượt thơm dịu của cô.Hít lấy hương thơm từ người cô mỉm cười mãn nguyện.

.....

_ 5 tuần sau _ Tại nhà thờ tình yêu ở Việt Nam _

Giờ phút này,Mie đang mỉm cười hạnh phúc trong phòng cô dâu.Phải,sau tối hôm ấy Abi đã nhanh chóng làm đám cưới một cách nhanh nhất có thể.Khiến cô còn không kịp chuẩn bị tâm lí đón chờ.

Vài cô bạn của Mie lúc này đang không ngừng chụp ảnh và khen Mie .Quả thực hôm nay cô rất đẹp.Đẹp như một nàng công chúa.Dù đã sinh bé Hương nhưng Mie vẫn giữ được vóc dáng thon gọn của mình.Nhìn vào trông Mie cứ như một cô gái mới đến tuổi lấy chồng vậy !

” cạch...”

Tất cả mọi người theo bản năng đều quay lại nhìn xem ai đang mở cửa.Mie cũng ngược mắt lên nhìn người đó.

- Mie....- Giọng nói có chút lo sợ thân quen vang lên.

Mie quả thực có hơi bất ngờ mà sững sờ vài giây.Sau đó đầm ấm nở nụ cười xinh xắn với người bạn mới đến kia !

- Anh Thư !

Cô dang hai tay lên như muốn ôm Thư.Ánh mắt Mie cũng đang hướng về cô bạn mong chờ.Thư như nhận được sự cho phép,nhanh chóng chạy tới cúi người ôm Mie.

- Chúc cậu hạnh phúc !! - Thư thở thê bên tai.

- Cảm ơn !

Cuối cùng cả hai người mới buông nhau ra.Vừa nhìn nhau vừa cười vui vẻ.

- Cậu biết không ?Hôm nọ cậu thực sự rất đẹp !!! - Thư

Đáp lại Thư chỉ có nụ cười mãn nguyện của cô.Quả thực hôm nay cô cũng cho rằng mình đẹp hơn thường ngày.

Ngay sau đó là tiếng Mc vang lên.Mọi người có mặt tại phòng cô dâu cũng biết thời điểm quan trọng đã đến.Liên nói thêm vài câu với cô dâu rồi trở lại lễ cưới.

Bầu trời xanh mơn mớn cùng chút nắng nhạt rất đẹp. Cánh cổng nhà thờ lúc này được mở lớn. Bên trong khánh mời và thông gia hai bên ngồi sẵn tại hàng ghế được sắp xếp từ trước. Tuy có bận công việc nhưng bố mẹ Abi đều có mặt đầy đủ để cùng chia sẻ hạnh phúc với con trai. Chú rể cùng cha mẹ của nhà thờ đều đứng trên bục chờ ngóng ra cửa.

Một bóng người trong bộ váy cô dâu trắng muốt lóng lánh xuất hiện. Cô dâu từ từ bước trên thảm đỏ đi qua các dãy ghế tiến tới chỗ chú rể. Trên tay cô dâu còn cầm một bó hoa hồng thắm. Chiếc váy ngang vai được thiết kế tỉ mỉ cùng mái tóc dài búi cao tôn lên vẻ đẹp cao sang của Mie. Một tấm vải trắng ren mượt nữa được gắn trên tóc cô dâu trải dài xuống tận thảm đỏ.

Không chỉ có cô dâu xinh đẹp rực rỡ như vậy, đi phía sau còn có một bé gái chừng hai, ba tuổi cũng trong bộ váy trắng muốt thiết kế đặc biệt riêng cho bé Hương. Bé Hương vui vẻ đi phía sau mẹ, bên cạnh là một bé trai cũng tầm tuổi hương trong bộ le nhỏ. Cả hai trên tay cầm một giỏ cánh hoa hồng đang rắc sang hai bên để tạo không khí đặc biệt của buổi lễ.

Mie dừng chân lại ngay trước mặt Abi. Đềm tĩnh nở một nụ cười nhẹ. Bé hương và người bạn kia tất nhiên cũng tới ngồi cạnh bên bà Mai rồi.

- Em đẹp quá!!!!

Abi không nhịn được mà thốt lên.

- Anh cũng rất bảnh trai đấy chứ !

Cả hai nhìn nhau cười. Sau đó theo lời cha cùng thề ước bất kể thế nào cũng bên nhau trọn đời trước mặt chúa.

Khoảnh khắc Abi đeo chiếc nhẫn cưới vào cùng chiếc nhẫn cầu hôn trước kia cho Mie. Anh cười rất hạnh phúc và mãn nguyện.

Cô cũng vụng về đeo nhẫn cưới vào ngón áp út cho anh. Tất cả mọi người đều im lặng ngắm nhìn cặp vợ chồng đang hạnh phúc trên lễ đường kia.

- Từ giờ phút này, các con đã chính thức là vợ chồng ! Các con có thể...

Chưa chờ cha nói hết câu. Abi đặt lên môi Mie một nụ hôn thắm thiết khiến tất cả đều bất ngờ bật cười.

Ngọt ngào.... Hạnh phúc quá...!!

Bây giờ, Mie và Abi đều đang vui vẻ tiếp khách với tiệc đứng ở bên ngoài nhà thờ. Cô vui vẻ trò chuyện với bạn bè. Vô tình ánh mắt cô liếc nhìn về phía khuất của góc cây cách đó một đoạn. Ánh mắt cô dừng lại vì vừa chạm vào ánh mắt người khác. Một ánh mắt khác mang đầy sự căm thù lạnh lẽo đáng sợ. Nụ cười trên môi cô lập tức sượng lại. Hai mắt cô trợn trừng nhìn về phía đó.

- Quốc...Quốc Anh....- Miệng cô ấp úng. Cũng may bạn bè cô đều không nghe thấy. Nhưng vì thái độ hoảng hốt lo sợ gì đó của Mie khiến cho người bạn đứng cạnh cô cũng nhìn theo về hướng đó. Nhưng chỉ thấy bóng nam cao cao đang xoay người bỏ đi vội vã...

39. Chương 39 : Anh Yêu Em ! Bà Xả !

Nếu không phải người bạn đứng cạnh không ngừng lay lay cánh tay cô này giờ thì Mie cũng không thể hoảng hồn bình tĩnh lại. Đúng vậy, khi này cô đã thấy người đàn ông rất rất ..Quốc Anh. Mà đúng hơn là Quốc Anh. Không chỉ vậy anh ta còn đang nhìn cô với ánh mắt căm ghét tức giận như thể hận cô lắm.

Không đúng ! Quốc Anh mất rồi! Là do cô đã suy nghĩ quá nhiều. Chắc cũng tại khi này cô uống rượu nên hoa mắt nhìn nhầm thôi ...

Đầu óc Mie lúc này đang rất rối bời. Cho dù cô đang cười vui vẻ với bạn đi chăng nữa, nhưng chỉ cần quan sát kỹ một chút có thể thấy rõ cô đang lo lắng suy nghĩ gì đó.

Xế chiều, Mie chia tay bạn bè và gia đình để lên xe hoa chuẩn bị cùng ‘chồng’ và con gái đi hưởng tuần trăng mật. Trông cả nhà họ đang rất hạnh phúc tươi cười bên nhau.

- Chúng ta sẽ về thay đồ trước.Sau đó cùng nhau tới một bãi biển nổi tiếng ở Male.Được không ‘ bà xã ’ ?

Abi liếc nhìn Mie.Sau đó không ngần ngại gật đầu.

- Được ! - Dù trước đây thì thoảng Abi cũng hay gọi cô như vậy,nhưng cô vẫn cảm thấy chưa quen lắm.

Không mất 10 phút về nhà.Ngay sau khi thay quần áo cả hai người xách chiếc vali lớn để vào cốp xe rồi mỉm cười.Họ sẽ tới Male chơi một tuần.Sau đó trở về sẽ bắt đầu cuộc sống hôn nhân đúng mực thật hạnh phúc ! Sẽ cùng nhau chăm sóc con cái.Cùng ngắm hoàng hôn buông xuôi.Còn cùng nhau tự tay trồng cây trong vườn.Những lúc rảnh sẽ lại nắm tay nhau đưa bé Hương đi chơi vào mỗi ngày nghỉ cuối tuần ^^ Và cả khi thời tiết đẹp sẽ ăn thịt nướng ngoài trời ngay trong vườn Còn rất rất nhiều những ‘ kế hoạch’ tương lai mà cả ba người lên lịch sẵn nữa !

.....

Lúc tới Male đã là gần 10h tối.Cảnh trời về đêm ở đây rất đẹp.Hơn nữa bầu không khí cũng tốt.Lại thêm vị biển mặn mặn lúc nào cũng hiện hữu trong không khí nữa.

Cả ba người ở lại khách sạn ‘ LOB ’.Đây vốn là khách sạn lớn nhất ở đây.Abi lại là khách Vip nên chẳng nhân viên nào giám phục vụ ấu thả cả.Vừa đến nơi đã được chủ tịch khách sạn này ra đón tận tình.Nghe nói vị chủ tịch đó chính là chú ruột của Abi.

Abi chọn một căn phòng có một mặt tường là cửa kính rất dễ dàng nhìn thấy biển.Anh chọn căn phòng này chính là vì Mie muốn khi nằm trên giường có thể im lặng nghe tiếng biển dạt dào tạt vào bờ vọng tới.Bé Hương lúc này đã ngoan ngoãn nằm ngủ trên giường.Chỉ có Mie và Abi là vẫn còn thức.

Ở ban công,không gian yên tĩnh khiến cho tiếng sóng biển dễ dàng lọt vào tai cô.Vài cơn gió nhẹ nhàng thổi qua,Mie đứng trước ban công ,ánh mắt xa xăm hướng tới cảnh biển đang huyền ảo chìm trong một màu đen.

Abi nhẹ nhàng đến bên cạnh,khoác lên người cô một chiếc áo khoác mỏng.Sau đó vòng tay ôm eo cô.

- Đang suy nghĩ gì đó ?Ở đây rất nhiều gió em có thể bị cảm đấy !

- Abi.Em chỉ đang hóng gió thôi mà. - Cô không muốn cho anh biết.Thật ra từ chuyện lúc chiều tới giờ trong thâm tâm cô bỗng dưng hiện về những kỉ ức mà cô không đã chôn vùi sâu trong tim không nhớ tới.Toàn những kỉ ức về Quốc Anh....

Ngay cả chuyến đi lần này cũng làm cô nhớ tới kỉ niệm tuần trăng mật giữa cô với Quốc Anh.Khi ấy họ chỉ cùng nhau đi tới một nơi đơn giản nhưng lại khiến cả hai rất hạnh phúc.Cô cũng đã có cảm giác hạnh phúc hệt như lúc này.

- Bà xa,anh không cho phép em nghĩ tới người khác khi ở bên anh ngoại trừ anh và con ! - Abi có vẻ hơi giận.Dù không biết cô đang suy nghĩ gì nhưng anh có thể đoán chắc người cô suy nghĩ tới đang làm anh ghen !

- Được rồi.Em không suy nghĩ nữa.Chúng ta đi ngủ thôi.- Mie định xoay người thì vòng tay Abi lại siết chặt.

- Ở đây thêm một chút.Anh muốn nói chuyện với em thêm một lát !

- Vâng...được!

- Mie,anh có thể yêu cầu em vài việc không ? - Giọng anh trở nên dịu dàng trầm ổn hơn.

- Nếu được em sẽ làm .

- Không.Anh muốn em chắc chắn phải làm.

Abi cương quyết.Mie chỉ có thể mỉm cười gật đầu.

- Anh muốn em từ này về sau chỉ được phép yêu anh và nghĩ tới anh.Anh không muốn bất cứ một tên đàn ông nào khác xuất hiện trong đầu em.Anh cũng không muốn thấy em quan tâm ai hơn chồng và con em.Còn nữa...em cũng không được phép giấu giếm anh chuyện gì và phải tin tưởng anh ! Được không ?

Mie xoay người lại.Sau đó do dự một hồi.Cuối cùng gật đầu.

- Em hứa ! - Anh không hề biết rằng, đã có lúc Mie từng thầm cảm ơn ông trời vì sau chuyện Quốc Anh đã để cô may mắn có thể gặp được anh. Cô yêu anh còn chưa hết, sao có thể yêu người khác đây ?

- Anh muốn em thề với anh ! - Abi nhìn về do dự khi nãy của cô còn chưa tin tưởng cho lắm.

Mie làm theo anh, giơ cả ba ngón tay lên trước mặt.

- Em hứa với anh. Ngoài anh và con em sẽ không chú ý đến bất cứ ai. Cũng sẽ luôn nghĩ tới hai người !!!

Abi héch môi cười mãn nguyện. Sau đó cúi nhẹ đầu đặt lên môi Mie một nụ hôn. Môi anh dừng trên môi cô một hồi lâu sau đó di chuyển dần tới vành tai Mie. Anh nhẹ thì thầm vào tai cô ba chữ...

- Anh yêu em !

Sáng hôm sau, mặt trời rạo rực xuyên qua cửa kính chiếu vào căn phòng lớn. Mie ‘ Ừm ’ lên một tiếng, sau đó giật mình tỉnh dậy. Cô bây giờ đang gối đầu trên cánh tay rắn chắc của ai đó. Hơn nữa còn được ai đó ôm trong lòng ngủ. Ngay trước mặt cô lập tức hiện lên khuôn mặt tuấn tú không tì vết của Abi. Lúc này anh vẫn đang ngủ. Hai mắt nhắm lại. Hơi thở đều đều thỏa mái. Đường như mơ thấy gì đó vui nên môi anh còn hơi cong lên cười. Thật sự trông anh ngủ nhưng vẫn rất đẹp trai. Bây giờ vẫn còn sớm nên cô muốn nằm ngắm chông thêm một chút.

Bỗng nhớ lại chuyện tối qua. Mie giật mình vén chăn lên. Sau đó đỏ mặt nhanh chóng tìm một chiếc chăn khác quấn quanh người cầm theo quần áo bữa trên sàn nhà chạy vội vào phòng tắm. Khoảng chừng nửa tiếng sau, Mie quay lại phòng thấy Abi vẫn còn đang nhắm mắt ngủ. Cô đành tới kéo rèm cửa lại. Sau đó sang phòng bé Hương chỉ cách phòng vô một bức tường. Thấy bé Hương cũng đang ngoan ngoãn ngủ. Cô lại nhẹ nhàng đóng cửa rồi trở lại phòng mình.

Ngồi xuống mép giường, Mie ngắm nhìn khuôn mặt Abi. Sau đó đưa tay định sờ lên khuôn mặt anh thì bất chợt bị bàn tay anh tóm lấy.

Abi hí một mắt. Cười nham hiểm với cô.

- Bà xã, em định làm gì anh đấy hả ?

- Bị bắt quả tang. Mie vội thu tay về. Cuống quýt cười.

- Đâu có. Em chỉ... - Mie bỗng trở lên luống cuống.

Abi nhìn dáng vẻ của cô buồn cười híp mắt. Sau đó ra khỏi giường cầm lấy quần áo. Nhìn cơ thể trần trụi của anh, Mie vội đưa tay bịt kín mắt. Vội xua tay đuổi.

- Anh mau mặc quần áo vào. Nhỡ con ra thì sao?

- Con chưa dậy đâu. Giờ anh đi tắm. Lát chờ con dậy cả nhà chúng ta đi ăn !

- Được rồi anh mau tắm đi.

- À, nhưng mà trước khi đi tắm anh muốn em làm một việc.- Giọng anh bỗng trầm xuống.

Mie thấy lạ cũng tí hí nhìn anh qua kẽ tay.

- Chuyện gì ?

- Em phải gọi anh là ‘ ông xã ’ hoặc ‘ chồng yêu ’, ‘ anh yêu ’ gì cũng được

- Em không thích ! - Mie quay phắt đi. Tưởng chuyện gì. Hóa ra là...

- Vậy em muốn anh cứ thế đứng đây à ?

Mie liền giật mình sững sốt. Sau đó ném cho anh ánh mắt tức giận.

- Đồ đểu ! Anh mau đi tắm cho em !

- Em phải gọi anh như vậy

- Được rồi ! Ông..Ông xã ! Anh mau đi tắm đi ToT....

Abi hí hửng cười.Nhanh chóng xoay người đi thẳng tới phòng tắm.Không quên ngọt ngào dành cho cô câu nói :

- Anh yêu em ! Bà xã !

40. Chương 40 : An Hương Bị Bắt Cóc ?

Chờ Abi tắm xong cũng là lúc An Hương vừa thức dậy.

Mie vệ sinh cá nhân cho con gái xong sau đó cả nhà cùng nhau xuống tầng 35 của khách sạn ăn sáng.

__Phòng ăn VIP của khách sạn LOB __

- Con gái,con nên tự ăn cơm.Đừng để mẹ con bón cho con mãi như vậy ! - Abi có vẻ không hài lòng nhìn vợ mình này giờ mệt nhọc bón cơm cho bé Hương đến không kịp ăn.

- Không sao mà anh - Mie nhăn nhó rặn ra một nụ cười.Sau đó quay sang véo cái má chún chính của con gái. - Con gái yêu có thấy đồ ở đây hợp khẩu vị không ?

- Dạ ! Rất ngon ạ.Nhưng An Hương vẫn thích món trứng ốp lết của mẹ hơn ! - Bé Hương khéo miệng nịnh mẹ.Giọng nói trong trẻo tinh nghịch.

- Vậy khi nào về mẹ sẽ nấu cho con ăn nhé.Giờ ngoan ngoan ăn cơm nào.

Bé Hương há to miệng cho Mie đút cơm.Quả là đứa trẻ ngoan.

Nhưng vì Abi cứ ‘ dành tặng ’ ánh mắt nghiêm khắc cho con nên An Hương đành tiếc nuối đòi tự ăn.Đến lúc đó Abi mới cười mãn nguyện xoa xoa đầu con gái.Nói :

- Giỏi lắm !

.....

Ăn xong,theo kế hoạch cả ba người xuống bãi biển chơi.

Hôm nay khí trời rất tốt.Cộng thêm việc tâm trạng vui vẻ nên ai cũng cười đùa suốt.

Nước biển mát lạnh,trong veo.Abi mặc một bộ quần áo giản dị hơn thường ngày nhưng vẫn rất bảnh bao.Anh đeo một cặp kính đen hàng hiệu ngồi trên ghế nằm được đặt trên bãi cát,ngắm nhìn hai mẹ con đang chơi vui vẻ mà mỉm cười hạnh phúc.

Mie với bộ váy trắng dài mềm mượt.Làn da trắng muốt và đường cong cơ thể tôn lên vẻ đẹp trời ban của cô.

Mie đang cùng bé Hương xây lâu đài cát.Cả tay chân hai mẹ con đều dính đầy cát,nhưng trông hai người lại rất vui vẻ.

Chợt chuông điện thoại của Abi nổi lên.Anh nhìn vào số điện thoại trên màn hình rồi thở dài.Anh tắt luôn đi nhưng người kia lại tiếp tục điện đến.Sợ gây ồn đến người khác nên cuối cùng Abi chỉ có thể miễng cưỡng cầm điện thoại đứng dậy,đi ra phía vợ.

- Bà xã,anh ra kia nghe điện thoại một chút.

Giọng ngọt ngào ghé sát tai Mie.Cô mỉm cười gật đầu.

- Anh đi đi.

Abi không ngần ngại hôn lên má Mie một cái khiến cô đỏ hết mặt mũi liếc quanh nhìn xem có ai thấy không.Thật may là không ai để ý.

Abi ngay sau khi hôn trộm bà xã sợ sẽ bị cô mắng liền nhanh chân rời đi. Cũng không muốn người gọi cho anh chờ quá lâu.

- Tôi đã bảo nếu không có gì quan trọng thì đừng gọi sao ? - Vừa nghe máy anh đã thay đổi thành giọng nói bực bội. Ánh mắt trở nên âm trầm không có sự ấm áp nữa.

Mie nhìn theo bóng Abi khó hiểu. Nhưng sau đó lại rời ánh mắt đi tiếp tục chơi với con gái.

Abi dường như nói chuyện gì đó rất quan trọng. Chốc chốc lại thấy anh gắt cáu với điện thoại. Mà nói chuyện cũng rất lâu.

Biết Abi vốn rất nóng tính đối với cấp dưới, Mie sợ anh sẽ mắng thuộc hạ những từ khó nghe, cô liền quay sang dặng con gái.

- An Hương, mẹ ra nói chuyện với bố con một chút, con ngoan ngoãn ngồi đây không được chạy lung tung nhé. Có gì cứ gọi mẹ. Mẹ đứng ngay kia.

An Hương rất biết nghe lời. Liền gật mạnh đầu.

- Dạ !

Mie yên tâm đứng dậy đi tới phía Abi. Vừa đi vừa phủi những hạt cát nhỏ bé còn vương trên người.

- Anh, có chuyện gì vậy ? - Mie nhìn chồng, ánh mắt dịu dàng cố làm dịu sự tức giận của anh.

- Thôi được rồi. Chuyện này tôi giao cho cậu tự giải quyết. - Abi nói nốt rồi dập điện thoại lại cất vào túi quần.

- Không có gì. Chuyện nhỏ nhất ở công ty thôi. - Abi vòng tay ôm vợ vào lòng. Đưa tay vuốt vuốt mái tóc mềm mượt của Mie. Vùi đầu vào cô cô hít lấy hương thơm ngọt ngào từ Mie mà chỉ cô mới có.

- Á. Bỏ em ra. Xung quanh có rất nhiều người ! - Mie xấu hổ đẩy Abi ra khỏi cô.

Abi chán nản quay đi hướng khác. Sự quyến luyến hiện rõ trong mắt đang bị cặp kính che mất.

- Con gái chúng ta đâu ?

- Đang xây cát ở đằng kia... - Mie xoay người lại định chỉ về phía Hương. Nhưng lúc này mới phát hiện chỗ đó trống trơn. Lâu đài cát và dụng cụ bị bỏ dở ở đó.

- An Hương ? - Mie lo lắng liền chạy tới chỗ con. Vừa đi vừa gọi tên. Abi cũng bước nhanh theo vợ.

- An Hương ? An Hương ? - Mie sững sốt gọi lớn. Ánh mắt liếc nhìn quanh đó.

Nhưng vẫn chẳng hề thấy con đâu. An Hương vốn rất biết nghe lời. Chắc chắn sẽ không bỏ đi mà kjoong xin phép.

- Tại sao em lại để con một mình như vậy ? - Abi bắt đầu lớn giọng trách.

- Em...

Mie không tìm nổi lí do nào thích hợp. Khi này cô nghĩ chỗ bé Hương chơi chỉ cách chỗ Abi một mét, dù ra chỗ anh cũng vẫn có thể trông nom con. Nhưng không ngờ chỉ sễnh ra vài giây không nhìn cìn mà lại.... Nếu An Hương có chuyện gì chắc cô sống trong dằn vặt đến hết đời mất...

Hiểu Mie cũng đang tự trách bản thân, Abi liền dịu giọng lại.

- Anh xin lỗi. Giờ chúng ta bình tĩnh đi tìm con. Chắc nó chỉ chạy đi đâu đó quanh đây. Nếu có chuyện gì nhớ báo cho anh.

- Dạ

Ngay sau đó, cả hai chia ra hai phía đi tìm. Nhưng tìm hầu hết bãi biển vẫn không thấy.

Cuối cùng cô vẫn quay lại nơi mà khi này cô cùng con xây cát. Lúc này mới chợt phát hiện ra dấu dầy đàn ông in trên cát ngay cạnh chỗ bé Hương ngồi.

- Chẳng lẽ.... - Đầu cô bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Mie nhìn quanh.Cuối cùng cũng phát hiện ra thứ mình đang tìm.

Cô nhanh chân chạy tới phòng bảo vệ bãi biển.

- Chú ơi,có thể bật lại cho cháu xem đoạn camera ghi lại lúc một tiếng trước ở bãi cát gần ghế nằm không ?

- Mie cô gắng bình tĩnh.Nhanh chóng nói với bảo vệ.

- Có chuyện gì sao ?

- Dạ ! Con gái cháu một tiếng trước còn ngồi đó.Nhưng trong vài giây đã không thấy đâu.Cháu tìm khắp bãi biển cũng chưa thấy.

Hiểu tình hình rồi,ông bảo vệ không ngần ngại mở ngay băng ghi hình của một tiếng trước theo đúng lời Mie yêu cầu.

Camera quay không đở nét lắm.Nhưng vẫn có thể thấy hình ảnh Mie đang xây cát vui vẻ với bé Hương.Sau đó là cô căn dặn gì đó rồi đứng dậy.Lúc cô vừa rời đi được khoảng năm giây,ngay lập tức một người đàn ông ăn mặc kín,đội mũ đen đi tới nói gì đó với con gái cô.Sau đó An Hương nghe lời liền ngoan ngoãn để người đàn ông kia bế đi.....

Ở bãi biển,không thể suất hiện một người ăn mặc kín đáo như vậy.Trừ khi anh ta đến bãi biển này có mục đích.Và mục đích ấy chẳng tốt đẹp gì...

Mie sững sờ nhìn vào màn hình.Nước mắt lăn dài xuống.Là tại cô...tại cô mà An Hương mới bị bắt cóc..Nếu cô chịu ngồi yên chơi với con gái thì đã không có chuyện gì..

Mie run run lấy điện thoại ra định báo cho Abi,bảo anh gọi cho cảnh sát vùng biển này thì đúng lúc điện thoại cô đổ chuông.

Mie nhìn dãy số hiển thị trên màn hình điện thoại.Sau đó kìm nước mắt nghe máy.

- Alo...

- Thế nào?Đang sốt sắng đi tìm con gái cưng đúng không ? Mie!

Giọng nói một người đàn ông vang lên.Cô có thể cảm nhận mùi thuốc súng vang lên trong câu nói đó.

Giọng nói quen thuộc này...Đã rất lâu rồi,cô không được nghe....Giọng nói của những kí ức hạnh phúc mang cả đau buồn.

- Quốc...Anh??? - Mie ấp úng.Nước mắt trào trực tuôn ra.

41. Chương 41 : Ký Ức Hành Hạ !

- Haha - Giọng cười sảng khoái bật lên trên tai cô - Tôi không phải Quốc Anh .

Mie hoảng hồn bình tĩnh lại.Đoán là giọng giống nhau mà thôi.

- Anh là ai ? Con tôi đâu ??

- Muốn tìm con gái à ? Haiz...thật đáng tiếc nó đã cách xa cô hàng nghìn cây số rồi !

Người đàn ông nói tiếp.Vừa nói vừa cố mĩa mai như muốn đâm vài nhát dao vào tim cô.

Mie vẫn im lặng...

- Nếu muốn con gái cô bình yên trở về..vậy thì cần làm theo một số yêu cầu của tôi .

Mie vì đang nôn nóng lo cho con.Đương nhiên sẽ chấp nhận tất cả yêu cầu để cứu con mình

- Nói đi !

Anh ta nói một loạt.Sau đó Mie sững sờ suýt rơi điện thoại.Cuối cùng chỉ có thể run sợ cất giọng đồng ý.Sau đó lập tức rời khỏi phòng bảo vệ của bãi biển.Cũng không báo gì cho Abi.Nhanh chóng trở về khách sạn thay đồ.Lúc Mie thay đồ xong đang lo lắng cho con thì điện thoại lại reo lên.Cô lập tức nghe máy.Sau đó ú ớ gật đầu đi xuống tầng một....

Một chiếc oto đen đã được chuẩn bị sẵn ở gần đó.Mie nhanh chóng mở cửa rồi leo lên xe.

Khi này,hắn gọi nói đã chuẩn bị xe cho cô.Chỉ cần ngoan ngoãn ngồi im trên xe thì sẽ tới được chỗ hắn và con gái.

Trên đường,Mie lại nhớ về khuôn mặt có chút lạ lẫm và quen thuộc qua màn hình camera đó...cho dù có một trăm năm không gặp cô cũng không thể quên.Hướng hồ mấy ngày này cô hay có những suy nghĩ về Quốc Anh.Tại sao anh có thể đứng đó ? Tại sao anh có thể bắt con của cô đi ? Không thể nào !!

Không đúng !! Bốn năm trước...chẳng phải anh đã chết rồi sao ? Chính cô còn đứng trước thi thể anh và thấp nhàn cho anh đó sao ?

Chẳng lẽ người giống người ? Trên đời này làm gì có chuyện giống nhau y đúc như vậy chứ ? Trừ khi là...không thể nào...Quốc Anh là con một.Làm gì có anh em sinh đôi ?

Đầu óc cô bắt đầu suy nghĩ miên man.Rốt cuộc cũng chẳng hiểu gì.Chỉ có thể nóng lòng ngồi im trên xe chờ đến điểm hẹn.

Nhưng sao..cô thấy buồn ngủ quá....Cả người cô dường như mất đi chút sức lực ít ỏi của người phụ nữ mà dựa hẳn người và ghế xe.Đôi mắt lim dim cố mở to nhìn mấy tên thuộc hạ ngồi quanh đó đang bịt miệng bịt mũi lại.

Thì ra là khí gây mê ? Chết tiệt thật ! Giờ phút này rất quan trọng.Cô không thể ngủ ! Cô còn phải cứu con gái mình...

Nhưng tinh thần dần mất đi...Cho dù lí trí cô mách bảo cô không thể ngủ nhưng...thực sự cô không còn có thể kiểm soát bản thân nữa.

Gục....

Mie gục cả người vào ghế ô tô.Đôi mắt nhắm chặt lại.Lúc này mấy tên thuộc hạ mới yên tâm hé cửa sổ xe ra cho khí gây mê bay ra ngoài....

— Cùng lúc đó,tại bãi biển —

Đã tìm hết cả bãi biển,cũng tìm quanh bãi biển rốt cuộc cũng chẳng thấy con gái đâu.Giờ lại thêm cả Mie cũng không thấy nãy giờ.Gọi điện thì không thấy ai nghe.Abi cho rằng cô đã về khách sạn tìm nên cũng nhường cho cảnh sát biển tìm bé Hương quanh đây.

Abi đón taxi về khách sạn.Lên phòng tìm nhưng căn phòng của họ lại trống chơ.Đồ tắm khi này Mie mặc bị vứt bừa bãi trên sàn nhà.Abi đành xuống lầu một hồi lễ tân.Nhưng họ nói thấy cô đã ra ngoài.Hơn nữa còn đi với vẻ vội vàng lo lắng.Thậm chí cũng không để lại lời nhắn gì cho anh.Abi lúc này đã bắt đầu bức tức thật sự.Ánh mắt không còn sự ảm đạm kiềm chế như khi này.Giờ nhìn vào anh chỉ toàn thấy những tảng băng nhìn năm không thể tan chảy đang đóng lại trong từng mạch máu của anh,ánh mắt lạnh lùng đầy tức giận.Rốt cuộc cô đi đâu ? Còn bé Hương nữa...Hai người họ đang trên đũa anh sao ? Nếu là trên đũa trốn tìm với anh,bắt được họ anh sẽ xử đẹp !

.....

Mie từ từ mở mắt. Đầu óc còn choáng váng nên ánh mắt mờ tịt không rõ.Nhưng cô có thể thấy cảnh ở đây rất xa lạ,giống một xưởng sản xuất bị bỏ hoang.Giờ đã là tối,nhưng ở đây chỉ có duy nhất một bóng đèn nhỏ mập mờ.

Lí trí từ từ hồi phục.Mie giật mình gọi lớn.

- An Hương ? An Hương ?????

Cô muốn bật dậy chạy đi tìm con,nhưng lúc này lại bị trói chặt chân tay vào một chiếc ghế.Cho dù cô cố gắng mãi cũng không thể đứng dậy.Chỉ có thể vô thức gọi lớn tên con.

Dường như không còn kiên nhẫn được nữa vì cô cứ “ làm ồn ” này giờ,một bóng nam cao lớn từ từ đi ra từ phía góc tối.

- Thật ồn ào.Cô có chịu im lặng không ?

- Con tôi đâu ? An Hương đâu ???? - Mie hét lên nhìn xung quanh chẳng có một bóng người.

- Nó không có ở đây.Nên đừng tốn sức gọi !

Mie vẫn tiếp tục gọi lớn tên An Hương.Cũng không chú ý tới sự căm hận trong giọng nói khi này của người kia.

-Con nhãi này !! - Người đàn ông nâng cằm cô lên.Sau đó đánh mạnh vào mặt cô một cái.Nhưng cái đau này,nó chẳng bằng được sự đau đớn trong lòng cô.

- Mày có chịu im không hả ?

Lúc này Mie mới chú ý tới khuôn mặt tên đó.Mặt cô lập tức tái mét.Sự sợ hãi xâm chiếm khắp các tế bào trong cơ thể cô...

- Anh...anh là ai??? - Lúc ở phòng bảo vệ bãi biển,Mie còn cho rằng mình nhìn nhầm vì hình ảnh quá mờ.Nhưng giờ cô thực sự không cho là mình nhìn nhầm.Quốc Anh bằng da bằng thịt đang đứng trước mặt cô....

Kevil héch môi cười.Khoanh tay đứng nhìn Mie.

Mie không mất kiên nhẫn,vẫn tiếp tục hỏi.

- Quốc Anh ?

- Chẳng lẽ cô không nhận được đâu mới là chồng mình sao ? À ,mà cô đâu còn là vợ chồng với nó nhỉ? Hèn gì không nhận ra...cũng phải- Kevil tiếp tục mỉa mai.Đầu gật gật cho vẻ lời mình đúng.

Ừ...người này không thể là Quốc Anh được ! Quốc Anh sẽ không làm vậy với cô...Anh ấy sẽ không bắt cóc con của cô...Cũng sẽ không dùng ánh mắt đáng sợ đó nhìn cô....

Đúng vậy...anh ta không phải Quốc Anh trong ký ức của cô !

- Rốt cuộc anh là ai ? Sao anh lại làm vậy với tôi ? Tôi mắc ân oán gì với anh ? - Mie dùng nốt chút sức lực còn lại của bản thân hét vào mặt Kevil.

- Mày muốn biết ư ? Được ,tao sẽ nói ày nghe ! - Kevil gất lớn.Cũng thay đổi cách xưng hô

Mie im lặng,mắt nhìn chằm chằm vào Kevil.

- Tao là Kevil.Đúng hơn là Vũ Quốc Bảo.

Vũ Quốc Bảo ? ...Vũ Quốc Bảo ? Nghe quen quá...Vũ Quốc Bảo...Vũ Quốc Anh ?

- Mày đang thắc mắc về tên tao đúng chứ ? Phải đấy ! Tao là anh em sinh đôi với Quốc Anh.Quốc Anh là em tao.Bọn tao sinh ra cùng một người.Nhưng tao lại bị gia đình họ Vũ khinh bỉ ngay từ ngày chào đời ! Haha...cái đám người tự cao tự tại nhà đó,bọn họ tin vào lời tiên đoán vớ vẩn,cho rằng tao sau này sẽ là mầm họa của gia tộc.Nên ngay khi tao được năm tuổi đã vứt bỏ tao ột người hầu đem đi nơi khác nuôi.Suốt năm năm sống trong nhà họ Vũ,tao không nhận được một tia quan tâm của bố mẹ.Tất cả chỉ chú ý tới Quốc Anh...Tao cũng không được biết là con của họ,họ nói với mọi người chỉ có duy nhất Quốc Anh là con. - Kevil nói với sự chua chát - Cả gia đình đó,duy nhất chỉ có một người coi tao là người thân,là Quốc Anh...Nó lúc nào cũng âm thầm giúp tao,chia sẻ mọi thứ với tao...Sau này tao gặp khó khăn cũng là nó giúp tao.Cả cuộc đời này tao chỉ có duy nhất nó là em trai...Vậy mà nó lại có thể dễ dàng rời xa tao như thế ?Rốt cuộc cũng chỉ tại mày ! Nếu mày không rời bỏ nó...chịu ở bên cạnh quan tâm nó một chút có lẽ nó sẽ không sống bị quan như vậy,sẽ không dễ dàng buông xuôi mọi thứ ! Tất cả là tại mày ! Mày là đồ đàn bà phản bội ! Trong khi nó yên mày đến tận xương tủy thì mày lại thờ ơ với nó.Khi nó mất mày cũng bỏ đi Mĩ với thằng đàn

ông khác ! Thậm chí trong ngày cưới ,mày luôn cười không ngớt.Tại sao mày không chịu nghĩ tới Quốc Anh ?? Nghĩ tới người đã chịu đau khổ một mình đến tận lúc xuống mồ ? Mày là con đàn bà thói thân !! Tao hận mày vì đã cướp em trai của tao !!! - Kevil chỉ thẳng vào mắt cô chỉ trích

Hắn không hề biết rằng...khi nghe anh ta kể về tội lỗi của cô..Cô đang tự trách bản thân thế nào.Khoảng thời gian sau khi Quốc Anh mất,đêm nào cô cũng mơ thấy anh, trong mơ anh chỉ đứng im lặng nhìn cô đau khổ...Thời gian đó Mie đã âm thầm chịu đựng sự hành hạ của quá khứ một mình.Dù ban ngày cô tỏ ra vui vẻ nhưng về đêm là quãng thời gian đáng sợ đối với cô.Cô không ngủ với Abi cũng sợ anh ấy biết khi ngủ cô hay mê sảng nói về Quốc Anh...Cũng không muốn Abi phiền lòng khi Mie khóc một mình giữa đêm...Thực sự cô đã rất ân hận mà...cô đã ân hận vì ngày đó rời xa anh...Sau này khi cô cho rằng mình đã lành vết sẹo trong lòng đã lành lại,những giấc mơ về anh cũng không còn lặp lại,cô mới yên tâm cho bản thân sống hạnh phúc với Abi...

Mie bật khóc nức nở.Vết thương vừa lành giờ lại bị người khác lôi ra lấy dao đâm vào.Cô thực sự rất đau khổ !

42. Chương 42 :

- Vậy...rốt cuộc An Hương đâu ? - Mie vừa khóc vừa nói.

- Tao đã giao nó ột người trông nom rồi.Mày đừng lo,nó là cháu tao.Tao sẽ không làm hại nó!

Mie trợn tròn mắt.Miệng bậm bịch nói được vài chữ lí nhí.

- Cháu ? Ai..... là cháu anh?

- Còn không phải sao?Nó là con của Quốc Anh,đương nhiên là cháu tao.Suốt thời gian qua,tao đã tìm hiểu kĩ về An Hương.Cũng biết được chuyện mày có thai ngay sau khi rời bỏ em tao.Mày cũng gọi nó bằng tên tiếng Việt,không phải vì nó là con của Quốc Anh thì gì? Mày có thể giấu mọi người chuyện An Hương,nhưng không thể giấu tao ! Trước khi làm chuyện này,tao đã theo dõi và điều tra kĩ lưỡng về mày và An Hương rồi.Haha....- Kevil cười lớn mỉa mai.

- Vậy...trong đám cưới của tôi...người mặc đồ kím mít đó...lag anh?

- Đúng !

Giờ thì cô hiểu..hôm đó cô không hề hoa mắt nhìn nhầm.

- Vậy trước đây tôi hay cảm giác bị theo dõi sau lưng,cũng là anh ?

- Không theo dõi mày sao tao có thể thực hiện kế hoạch ngày hôm nay ?- Kevil nhún vai cười.

Mie mất hồn một lúc,nhưng sau đó lại lấy lại tinh thần.Nói lớn.

- Nhưng anh nhầm rồi! An Hương không phải cháu anh! Nó là con của tôi và Abi.

Mie cương quyết khẳng định.

Kevil nhếch môi cười.Sau đó đi tới phía bàn trong góc tối gần đó,lấy ra một tờ giấy được gấp gọn.Hắn mở tờ giấy ra ngay ngắn,dơ lên trước mặt Mie.

- Nhìn đi.Mày còn chối vào đâu hả ?

Đó là giấy xét nghiệm....Phải! Kết quả xét nghiệm nói Quốc Anh và An Hương cùng một nhóm máu.Khiến Mie không chối vào đâu được.

Abi không màng đến cảm xúc của Mie,lấy điện thoại ra gọi cho hạ :

- Làm theo kế hoạch !

Nói xong,Kevil đập luôn máy.Mie lo sợ hắn vừa gọi cho tên thuộc hạ giữ An Hương,sai tên thuộc hạ đó làm gì con gái vội sợ hãi hỏi.

- Anh làm gì An Hương??

- Tao đã nói sẽ không làm hại cháu gái mình.Sao mày lảm lời vậy? - Kevil cau mày.

Mie dậm dụa lên.

- Vậy anh vừa sai người làm gì hả? Đồ chết dẫm thối tha ! Thả tôi ra !!

Kevil không quan tâm đến những lời xỉ mạ của Mie.Chỉ nói một câu rồi bỏ đi.

- Để xem thằng chồng mày sẽ đi cứu mày hay cứu công ty.Haha....

Lúc đó,ở khách sạn LOB

Abi đứng trước ban công cửa kính,nhìn ra phía biển.Anh đã thay một bộ đồ tây trang lịch lãm màu đen,hai tay đút túi quần,mặt lạnh tanh.

” Reng.....”

Điện thoại vang lớn phá đi không gian yên tĩnh,Abi bình thần nhắc máy.

- Nói .

Tên thuộc hạ trung thành của anh từ bên kia vội vội vàng vàng nói .

- Dạ...tôi đã điều tra theo tín hiệu từ điện thoại của phu nhân,nhưng tín hiệu điện thoại của phu nhân lại đang ở

43. Chương 42 : Bùmmmm....mọi Thứ Sẽ Tan Thành Mảnh Vụn.

- Vậy...rốt cuộc An Hương đâu ? - Mie vừa khóc vừa nói.

- Tao đã giao nó ột người trông nom rồi.Mày đừng lo,nó là cháu tao.Tao sẽ không làm hại nó!

Mie trợn tròn mắt.Miệng bậm bạch nói được vài chữ lí nhí.

- Cháu ? Ai..... là cháu anh?

- Còn không phải sao?Nó là con của Quốc Anh,đương nhiên là cháu tao.Suốt thời gian qua,tao đã tìm hiểu kĩ về An Hương.Cũng biết được chuyện mày có thai ngay sau khi rời bỏ em tao.Mày cũng gọi nó bằng tên tiếng Việt,không phải vì nó là con của Quốc Anh thì gì? Mày có thể giấu mọi người chuyện An Hương,nhưng không thể giấu tao ! Trước khi làm chuyện này,tao đã theo dõi và điều tra kĩ lưỡng về mày và An Hương rồi.Haha....- Kevil cười lớn mỉa mai.

- Vậy...trong đám cưới của tôi...người mặc đồ kín mít đó...là anh?

- Đúng !

Giờ thì cô hiểu..hôm đó cô không hề hoa mắt nhìn nhầm.

- Vậy trước đây tôi hay cảm giác bị theo dõi sau lưng,cũng là anh ?

- Không theo dõi mày sao tao có thể thực hiện kế hoạch ngày hôm nay ?- Kevil nhún vai cười.

Mie mất hồn một lúc,nhưng sau đó lại lấy lại tinh thần.Nói lớn.

- Nhưng anh nhầm rồi! An Hương không phải cháu anh! Nó là con của tôi và Abi.

Mie cương quyết khẳng định.

Kevil nhếch môi cười.Sau đó đi tới phía bàn trong góc tối gần đó,lấy ra một tờ giấy được gấp gọn.Hắn mở tờ giấy ra ngay ngắn,dơ lên trước mặt Mie.

- Nhìn đi.Mày còn chối vào đâu hả ?

Đó là giấy xét nghiệm....Phải! Kết quả xét nghiệm nói Quốc Anh và An Hương cùng một nhóm máu.Khiến Mie không chối vào đâu được.

Abi không màng đến cảm xúc của Mie,lấy điện thoại ra gọi cho hạ :

- Làm theo kế hoạch !

Nói xong,Kevil dập luôn máy.Mie lo sợ hấn vừa gọi cho tên thuộc hạ giữ An Hương,sai tên thuộc hạ đó làm gì con gái vội sợ hãi hỏi.

- Anh làm gì An Hương??

- Tao đã nói sẽ không làm hại cháu gái mình.Sao mày lảm lời vậy? - Kevil cau mày.

Mie dậy dựa lên.

- Vậy anh vừa sai người làm gì hả? Đồ chết dẫm thói tha ! Thả tôi ra !!

Kevil không quan tâm đến những lời xỉ mạ của Mie.Chỉ nói một câu rồi bỏ đi.

- Để xem thằng chồng mày sẽ đi cứu mày hay cứu công ty.Haha....

Lúc đó,ở khách sạn LOB

Abi đứng trước ban công cửa kính,nhìn ra phía biển.Anh đã thay một bộ đồ tây trang lịch lãm màu đen,hai tay rút túi quần,mặt lạnh tanh.

” Reng....”

Điện thoại vang lớn phá đi không gian yên tĩnh,Abi bình thần nhấc máy.

- Nói .

Tên thuộc hạ trung thành của anh từ bên kia vội vội vàng vàng nói .

- Dạ...tôi đã điều tra theo tín hiệu từ điện thoại của phu nhân,nhưng tín hiệu điện thoại của phu nhân lại phát ra từ một thùng rác công cộng.Hình như ai đó đã vứt điện thoại của phu nhân đi....

- Sai người tiếp tục tìm kiếm .

- Dạ !

Abi tắt máy.Khẽ nhúu mày lại.Nâng ly rượu đỏ trong tay lên nhấp một ngụm lớn.

Rốt cuộc Mie đi đâu? An Hương lúc này thế nào rồi ? Tại sao cô không nói không rằng gì với anh lại im lặng bỏ đi?

Điện thoại lại đổ chuông lần hai.Abi bắt máy.

- Tổng giám đốc !

Giọng nói của trợ lý công ty gấp gáp.

- Chuyện gì?

- Không hay rồi ! Công ty xảy ra chuyện...Ai đó đã rút trộm tiền của công ty.Cổ phiếu công ty lại đang giảm mạnh,các nhà tài trợ đều muốn từ bỏ không ai chịu giúp chúng ta.Giờ tình hình công ty đang rất loạn.Mọi người đều yêu cầu mở cuộc họp,phải có mặt tổng giám đốc.Tốc giám đốc mau về đây đi !!

- Tôi biết rồi ! - Anh lạnh nhạt trả lời.Sau đó quăng chiếc điện thoại xuống bàn.

Chết tiệt thật ! Lúc Mie đi đâu còn chưa rõ,công ty lại xảy ra chuyện.

Suốt mấy bữa qua quản trị công ty,những chuyện giảm cổ phiếu hay bị trích quỹ xảy ra rất nhiều.Chỉ cần một câu điều tra có thể tìm lại số tiền bị mất,cổ phiếu cũng có thể tìm cách tăng trở lại.Nhưng điều làm Abi khó chịu lại là việc các nhà tài trợ đều muốn rút lui mà không chịu giúp đỡ.Tại sao có thể như vậy chứ ?

Ly rượu đỏ bị anh siết chặt.Sau đó kêu lewn một tiếng rồi vờ vụn ra.Mảnh thủy tinh đâm vào da thịt khiến
lòng bàn tay anh bắt đầu rỉ máu.Nhưng anh lại không cảm nhận được gì.Mặc kệ áu hòa với rượu chảy xuống.

- Tổng giám đốc...tay ông chảy máu....- Tên thuộc hạ đứng sau anh lo sợ thốt lên nhìn bàn tay anh.

Abi vẫn lạnh lùng.

- Chuẩn bị xe.Tôi phải về công ty !

Kevil tắt điện thoại.Đặt nó xuống bàn rồi ngồi phịch xuống ghế.Thở nhẹ nhõm.

- Haha...Chồng mày nó bỏ về thành phố K lo chuyện công ty của nó rồi.Nó sẽ không đi tìm mày nữa
đâu.Haha...- Kevil cười sáng khoái.

- Không đúng ! Abi sẽ không bỏ đi như vậy.

- Thật nực cười.Nó có lý do gì mà phải đi tìm mày?Con cũng không phải con nó,phụ nữ đẹp xung quanh nó
đầy.Nó cần gì đến một con đàn bà như mày?Nghe thuộc hạ của tao nói lúc đi nó còn rất tức giận mày.Chắc
nó sẽ mặc sống chết của mày thôi.Haha....

- Không ! Tôi không tin anh ! Abi sẽ không bỏ đi ! - Mie vẫn tin tưởng Abi.

Kevil không nói gì thêm.Lấy gì đó từ trong túi xách ra.Tiến lại gần phía Mie.Cô rất thông minh,nên lúc này
có thể dễ dàng nhảu thứ trên tay Kevil.

- Anh muốn làm gì ?

- Mày nghĩ tao sẽ làm gì với thứ này ? - Vừa nói Kevil vừa kiểm tra lại kĩ lưỡng thứ đáng sợ trên tay.

Mie không trả lời.Chỉ im lặng thầm nghĩ đến kết cục của mình.

- Haha...thứ này sẽ khiến mày tan xáv mà không để lại dấu vết gì.Mà cho dù có để lại gì cũng sẽ bị trở thành
mảnh vụn bị che lấp.

- Không.....Anh không thể làm vậy....- Mie sợ hãi nhìn quả boom trên tay Kevil - Nếu anh cho nổ tòa nhà
này.Cảnh sát chắc chắn sẽ điều tra được là do anh...anh cũng sẽ sống trong tù đến hết đời !

- Haha...mày nghĩ tao làm mà không biết tính sao ? Ngày mai tòa nhà này sẽ bị đập đi để xây lên một trung
tâm giải trí.Cho dù dùng boom để nổ,tao cũng sẽ ép nhân viên nói là dùng boom để phá hủy tòa nhà.Mọi
chuyện về mày,ngoài tao ra sẽ không ai biết .

Mie gần như không còn chút sắc thái gì nữa.Mặt trắng bệch nhìn người đàn ông đáng sợ trước mắt mình.

- Sáng mai thôi....Bùmmm ! Mọi thứ sẽ tan thành mảnh vụn....

Vừa nói Kevil vừa dơ bàn tay to lớn lên ngược nhìn xuống hoang sau đó bật cười lớn....

44. Chương 43 : Không Có Lựa Chọn

_Tập đoàn SUVE _

Trong phòng họp,không gian im lặng đến ngột ngạt đáng sợ.Bây giờ đang là tối,vậy mà lại mở cuộc họp
khẩn cấp.

Abi ngồi trên chiếc ghế được đặt đầu trong phòng họp dành riêng cho tổng giám đốc.Anh khó chịu nhắm
mắt,tay nói lỏng cà vạt.

- Tổng giám đốc.Tôi muốn rút cổ phần khỏi công ty ! - Một nhà tài trợ thấy cứ im lạnh thế này sẽ rất mất
thời gian liền thay mặt các nhà tài trợ khác lên tiếng.

- Lý do ? Tôi nhớ hợp đồng làm việc của chúng ta chưa hết hạn.Anh muốn phá hợp đồng như vậy chẳng khác
gì muốn gây khó dễ cho chúng tôi ? - Abi vẫn bình tĩnh nói.Nhưng khí thế của anh lúc này lại rất nghiêm

ngihtoát lên vẻ lạnh lùng cao ngạo. - Nhưng cổ phiếu lần này giảm rất mạnh.Nếu công ty phá sản...chẳng phải tôi cũng bị liên lụy sao...

Chưa chờ nhà tài trợ kia nói hết câu,Abi đã đứng dậy đập mạnh xuống bàn.

- Làm ăn với nhau suốt ba năm qua,công ty cũng rất nhiều lần bị tụt cổ phiếu.Nhưng lần nào cũng có thể làm tăng cổ phiếu trở lại.Tại sao anh dám nói hai từ phá sản trước mặt tôi ?

Lý do sợ bị liên lụy muốn rút lui thật ra chỉ là cái cớ.Các nhà tài trợ hơn hết đã kí hợp đồng được nhiều lợi hơn với một chủ tịch tập đoàn khác mua chuộc.Sở dĩ hôm nay công ty bị tụt cổ phiếu cũng là do có người gây ra. Abi nhìn thái độ của các nhà quản trị đương nhiên hiểu bọn họ đã bị mua chuộc.Nhưng vào tình thế công ty đang gặp khó khăn như vậy anh không thể dễ dàng chấp thuận cho họ rút khỏi công ty.

Các nhà tài trợ sau khi nghe anh quát gắt như vậy vẫn rất sợ hãi.Tất cả đều im thít không dám hé môi nửa lời. Abi thở dài.Dân mi tâm đang nhúu chặt ra.Nhẹ giọng nói tiếp :

- Cuộc họp hôm nay kết thúc.Tôi còn rất nhiều chuyện cần giải quyết.Không thể ngồi mãi ở đây bàn cãi với mọi người.Chuyện rút lui,tôi sẽ không cho phép ai phá hợp đồng.

Ngay sau đó,anh bỏ thẳng đi.Để lại lời than vãn của các nhà quản trị đằng sau.

Ra đến cửa,lập tức một tên thuộc hạ tên Robjj liền chạy tới chỗ anh,gấp gáp nói :

- Tổng giám đốc,tôi đã điều tra ra người rút trộm quỹ của công ty,phía cảnh sát đã cho đóng băng tài khoản ngân hàng của hắn.Chờ cảnh sát điều tra kĩ được sẽ chuyển lại tiền cho công ty chúng ta.À phải rồi,tôi cũng điều tra được người đã mua chuộc các nhà quản trị.Quả đúng như ông nghĩ,đó là cũng là người rút quỹ công ty.Dường như đã lên sẵn kế hoạch để gây rối với ông.Nhưng hắn che dấu rất kĩ thân phận.Hiện tại tôi vẫn chưa biết được thông tin gì về hắn.

Abi ngẫm nghĩ một hồi.Sau đó chỉ gật đầu rồi bước đi.Nhưng chợt nhớ ra gì đó,anh lại dừng lại ở cửa thang máy.Không quay mặt về phía Robjj.Chỉ nói :

- Chuyện bên Male thế nào rồi ?

- Dạ.... - Tên thuộc hạ ngập ngừng không dám nói.

- Cứ nói đi.

- Dạ...chuyện phu nhân và tiểu thư vẫn đang điều tra....

Chỉ nghe được vậy,Abi tiếp tục đi thẳng vào thang máy xuống tầng.Robjj liền lên tiếng hỏi :

- Tổng giám đốc,ông đến Male sao ?

- Từ bao giờ cậu hỏi về lịch trình của tôi như vậy ?

Bị Abi hỏi xoáy,Robjj sợ hãi không nói gì thêm.Đứng im cúi đầu.

Cửa thang máy đóng lại.Abi nhếch miệng cười.Anh thừa biết Robjj không đứng về phía anh.Hắn chỉ do người phái đến nội gián. Trong thang máy chỉ có mình Abi.Anh lấy điện thoại ra gọi ột thuộc hạ khác bên Male. Điện thoại vừa kết nối,giọng một thuộc hạ khác đã vang lên.

- Tổng giám đốc,đã điều tra được nơi phu nhân bị giữ.Nhưng còn tiểu thư An Hương thì vẫn chưa có dấu vết gì.Mọi chuyện lần này đều do một người đàn ông có danh là Kevil làm.

- Được rồi.Sai người bí mật theo dõi xung quanh nơi Mie bị giữ.Nếu có động tĩnh gì phải bảo vệ cô ấy.Bây giờ tôi sẽ sang Male ngay.

- Dạ.

Chuyện lần này,rõ ràng ai đó gây rối với anh.Bất anh lựa chọn giữa gia đình và công ty.Hai thứ đều quan trọng,nhưng lại ép anh chỉ được bảo vệ một thứ.Anh gần như không có lựa chọn nào....

Quá đêm.....ánh trăng mờ ảo hắt vào căn xưởng bỏ hoang.Mie hai tay hai chân vẫn bị trói chặt vào ghế,muốn nhúc nhích cũng khó.

Còn vài tiếng nữa trời sẽ sáng.Cô không thể cứ ngồi im chờ chết thế này được. Nước mắt trào trực tuôn rơi.Mie gục mặt xuống khóc.Mái tóc dài rối sơ xòa sang hai bên má.

Không gian tĩnh lạnh khiến cô bắt đầu suy nghĩ....suy nghĩ về cuộc sống của cô,về những chuyện đã xảy ra.Rốt cuộc đến giờ cô vẫn chưa thể có một cuộc sống bình yên.Ngay cả hưởng tuần trăng mật cũng bị xảy ra chuyện.Kevil nói anh đã bỏ cô trở về thành phố K lo chuyện công ty.Liệu có phải thật không ? Liệu có phải anh đã bỏ mặc cô rồi không ?

Chợt nhớ tới lúc ở khách sạn chờ điện thoại của hần,Mie đã mang theo một con dao nhỏ giấu trong túi quần sau để phòng vệ.Chắc giờ vẫn còn ở đó.Mie liền ngẩng mặt lên,nhìn quanh không thấy Kevil hay tên thuộc hạ nào của hần ở đây,cô liền cho tay vào túi.

Quả thực có con dao đó ở đây.Thật may mắn...Mie nhanh chóng lấy nó ra khỏi túi.Mở con dao lên cổ cắt dây thừng đang trói chặt cổ tay cô.

Con dao này khá bé,chỉ bằng hai ngón tay nên rất khó cắt được mất lớp dây thừng dày cộp kia.Phải kiên nhẫn lắm cô mới cửa đứt được một chút.

Đúng lúc đó,Kevil từ đâu xuất hiện.Do chỉ có ánh trăng soi vào,nên chỉ có thể thấy nửa mặt của hần.Mie vẫn chưa biết hần xuất hiện,vẫn cố gắng cửa đứt dây thừng.

- Mà đang làm gì thế hả ?

Giọng nói ghê dợn vang lên giữa không gian im lặng.Mie giật mình ngược lên.Chạm trúng đôi mắt sắc bén của hần.

45. Chương 44 : Hai Phút Ngắn Ngủ Cho Cái Kết !

Bị bắt quả tang,Mie sợ hãi nói bừa.

- À..tôi...tôi...chỉ là tôi...à là tôi đang đau bụng vậy thôi.... - Mặt muic đều méo mó lại nhưng Mie vẫn cố giữ chút bình tĩnh để không bị nổi sợ hãi xâm chiếm cả cơ thể.

- Ra vậy ? - Kevil cong môi hiện ý cười đều.Sau đó xoay người định rời đi.

Mie thở phào một tiếng.Cho rằng đã lấy đi được sự nghi ngờ của Kevil nên cũng bớt căng thẳng.Đang định tiếp tục tự giải thoát bản thân nào ngờ Kevil như ma hiện ra trước mặt khiến Mie giật mình suýt rơi con dao trong tay xuống.

” Bốp ”

Kevil bỗng dừng giáng xuống mặt Mie một cái tát mạnh bạt tai.Khi cả mặt cô như mất lực cúi xuống.Tóc tai rủ rủ xòa ra.

Đau....

Kevil vừa đánh cô không thương tiếc.Anh ta xuống tay rất mạnh với cô.

- Con nhãi này...- Kevil tức giận trợn mắt nhìn cô.Tay còn túm tóc cô kéo lên.Khiến Mie đau đớn trên đỉnh đầu mà theo lực của hần ngẩng mặt lên.

- Mà nghĩ qua được mất tao sao ? Thật ngu xuẩn !! - Hần tiếp tục văng mạ chửi cô.Sau đó cúi người xuống một chút,vòng tay kia ra phía sau lưng Mie giật lấy con dao bé bé ra khỏi tay cô.Có lẽ do lúc giật dao quá mạnh nên lưỡi dao cửa vào lòng bàn tay Mie tạo nên một vết cắt hơi sâu khoảng 4cm.

Nhưng Mie không quan tâm đến vết thương đang rỉ máu ở tay.Chỉ đau đớn cần chặt môi.Đối với cô bây giờ,ngay cả hy vọng duy nhất cũng bị lấy đi....

Kevil thả tóc Mie ra.Đáp mạnh con dao con xuống đất nơi cách chỗ cô khoảng một mét.Nhếch môi cười bỏ đi.Không quên đáp lại cho cô một lời cảnh báo.

- Khôn hồn thì ngồi im cho tao.Đừng có giở trò gì.Tốt hơn hết là mày nên cầu nguyện ày đi.Haha....

Đáng ghét ! Sao hần có thể cười mãn nguyện thỏa đáng như thế cơ chứ?

Nhưng cô cũng hơi đầu mà đi trách hần? Cũng là cô reo gió gặp bão.Cho dù cô chết cũng là hậu quả ông trời dành cho cô.Năm đó cái chết của Quốc Anh chẳng phải chính là cô gián tiếp gây nên hay sao? Mạng sẽ đền bằng mạng...

An Hương không biết giờ thế nào? Hần nói sẽ không làm hại cháu gái mình..Phải rồi,chắc chắn hần sẽ không làm gì con bé...Hần chỉ hận cô chứ không phải An Hương.

Ngồi im ở đây nhưng nếu ngẩng cao đầu nhìn ra ngoài cô vẫn có thể nhìn thấy một góc của bầu trời.Hôm nay trời rất đẹp...Phải rồi...rất nhiều sao nữa.Có lẽ do hôm nay là lần cuối cùng có thể ngắm sao nên cô thấy bầu trời rất đẹp..

.....

Nhanh như chớp mắt,mấy tiếng đồng hồ trôi qua.Trời đã bắt đầu ửng sáng.Bây giờ chắc cũng đã bốn rưỡi sáng rồi.Trời hè nên sáng rất sớm.

Cả đêm không hề ngủ một phút,bây giờ cả người Mie đã mất sức lực.Hai chân đều tê cứng lại.Mặt trắng bệch như không còn giọt máu nào.

Kevil chẳng mấy chốc đã xuất hiện trong tầm mắt Mie.Hần đứng trước mặt nhìn dáng vẻ của Mie một lúc.Sau đó hít một hơi sâu.Nói :

- Đến giờ rồi gì? Ha,nhanh thật đấy...- Kevil nhếch môi cười.

Mie không nói gì.Chir im lặng.

Kevil cũng không mong chờ gì lời nói của Mie.Liên đi tới chiếc bàn gần đó cầm quả boom lên.Nhìn ngắm lại một lượt,sau đó Kevil đưa tay định kích hoạt thì Mie kêu lên làm hần ngưng lại.

- Khoan....

- Hử? - Kevil nhú mày nhìn cô.

- Có thể...cho tôi nói chuyện với An Hương lần cuối không...Dù sao tôi cũng sắp chết rồi...- Mie nhẹ giọng cầu xin.Nước mắt dâng lên đầy khóe mắt.

Kevil mỉm cười.

- Được thôi.- Hần lấy điện thoại ra,gọi qua sky cho tên thuộc hạ.

- An Hương đâu? Cho tôi gặp nó. - Vừa kết nối,hần đã ra lệnh.

Tên thuộc hạ kia đương nhiên biết nghe lời Kevil.Liên dơ điện thoại lên trước bé Hương.Kevil xoay điện thoại lại cho Mie xem.Cả màn hình điện thoại hiện lên hình ảnh bé gái đang chơi với một người phụ nữ.Khóe mắt bé gái vẫn còn in đọng vết nước mắt,An Hương chắc chắn đã khóc đòi mẹ rất nhiều...

- An Hương...hức hức...- Mie bật miệng thốt lên tên con gái.Nước mắt dòng dòng chảy ra.Nhưng An Hương không nghe thấy.Vẫn mãi miết chơi với người phụ nữ kia.

Lúc này Mie mới chú ý tới người phụ nữ đang ngồi bên An Hương lại là một người Mie quen.Là Hà Linh,bạn cũ của Abi...Tại sao cô ta lại ở đây cơ chứ?

- Hà Linh? - Mie khó hiểu.

Ngay sau đó Kevil kết thúc cuộc gọi hình,hình,sau đó mỉm cười.

- Mà vẫn nhớ được cô ta sao ?

- Sao cô ấy lại ở đó với An Hương?

- Haha..Vì cô ta là thuộc hạ của tao.- Trước đây Hà Linh nói dối cậu nhóc ở cô nhi viện là con Abi cũng vì muốn phá đám tình cảm hai người,hơn nữa Hà Linh cũng sẽ nhận được tiền trợ cấp từ Abi mỗi tháng.Kế hoạch này Kevil lập sẵn đã có lẽ rất tốt đẹp,nhưng không ngờ Abi lại kĩ lưỡng kiểm tra như vậy.Khiến cho kế hoạch hoàn toàn sụp đổ,hơn nữa còn thối tha hơn là đem hai người kia tin tưởng nhau hơn còn đi đến hôn nhân.Khi đó thất bại Hà Linh đã phải gánh hậu quả từ Kevil bằng cách mất đi ngón út của mình.....

- Vậy ngày đó Hà Linh làm vậy là do anh xúi dục?- Lần đầu gặp tuy không tin tưởng lắm nhưng sau khi xảy ra chuyện Mie vẫn tin Hà Linh bề ngoài nhỏ bé yếm mến như vậy dù có ham tiền đến đâu cũng không dám tự mình làm vậy.

- Đúng - Kevil thắng thắn thừa nhận.

Không muốn dài dòng thêm nữa,Kevil ẩn luôn nút kích hoạt.

Quả boom kêu lên một tiếng ” bíp ” .Sau đó hiện thời gian còn lại hai phút.

Hắn thỏa mãn cười rồi quay người định rời đi.Nhưng Mie nói tiếp.

- Sau này...phiền anh chăm sóc An Hương...

Sau đó Mie ngẩng mắt lại.Cô đã hết hoàn toàn hy vọng.Chỉ còn hai phút ngắn ngủi cho cái kết.

Kevil không nói gì.Hếch môi cười nhanh chóng rời đi..

” bíp...bíp..”

Còn một phút năm mươi giây...

46. Chương 45 : Anh Có Đi Cũng Sẽ Đưa Em Đi Cùng,anh Sẽ Không Bỏ Em !

-[Meo : Trước khi vào truyện muốn nói cái này với bạn đọc,cả nhà dành vài giây đọc nhé ^^ Từ giờ truyện mình sẽ không viết tiếng anh và dịch tiếng việt phía dưới như mấy chap đầu nữa.Như thế mất thời gian mà lại dài dòng đánh mỏi tay.Mà nói thẳng là tiếng anh của mình cũng chẳng tốt mấy,viết ra rất dễ sai.Tiếng anh sai một từ cũng thành hỏng mà.Thế nên những đoạn đối thoại nào trước kia viết tiếng anh giờ mình sẽ viết luôn tiếng việt cho nhanh Biểu tượng cảm xúc tongue chúc cả nhà đọc truyện vui vẻ và tiếp tục ủng hộ truyện của mình nha :’p]-

Còn một phút năm mươi giây...

Kevil lúc này đã biến mất khỏi tầm mắt cô...Trước mặt Mie chỉ còn lại khoảng không trống rỗng mịt mù....

Sắp hết rồi...còn chưa đến hai phút nữa là cuộc sống của cô sẽ kết thúc.Mie cười nhẹ đau khổ,cả đầu hơi cúi xuống.

Sau này,nếu cô không còn trên thế giới nữa,cô vẫn sẽ chúc cho Abi thật hạnh phúc bên người khác,An Hương cũng sẽ được sống cùng ‘bác ruột’ thật tốt...

Chợt tiếng ai đó đập mạnh chân vào cánh cửa vang lên khiến Mie giật mình ngược lên.Bóng dáng quen thuộc cao ngạo ngày nào hôm nay trở nên hoảng hốt vội vã tới chỗ Mie.

- Abi ? Anh làm gì ở đây ?

Abi không quan tâm tới câu hỏi ấy.Vừa thấy cô đã vội vàng vàng xem Mie có bị thương ở đâu hay không.

- Em không sao chứ ?

- Em không sao... - Trong lòng cô có thoáng qua sự vui mừng,chẳng phải anh đang lo chuyện công ty sao ? Bây giờ sao lại có thể đứng đây lo lắng quan tâm cô như vậy ? Nhưng nghĩ tới quả bom vẫn vang ” bíp bíp ” bên tai,Mie sợ anh vì cô mà sẽ bị ảnh hưởng,liền thay vào gương mặt khó chịu - Anh ở đây làm gì ? Anh mau đi đi...

- Anh có đi cũng sẽ đưa em đi cùng,anh sẽ không bỏ em .Chẳng phải chúng ta đã thề sẽ mãi ở bên nhau sao ?

Abi nói nhanh gọn,sau đó quay đầu sang nhìn quả bom đặt gần đó.

- Mau cởi trói đi ! - Anh ra lệnh ột tên thuộc hạ đi theo.

Tên thuộc hạ gật đầu trả lời rồi vòng ra sau lưng cô tìm cách cởi trói.

Biết anh đã nói gì nhất định sẽ không thay đổi quyết định,nhưng Mie vẫn cương quyết.

- Anh không cần quan tâm đến em,mau đi đi ! Đi thật xa chỗ này...- Chỉ còn một phút ba mươi giây.

Abi không trả lời,dồn hết sức vào cổ găng cùng tên thuộc hạ gỡ nút thắt ở dây thừng.Vì khi này Mie đã cố gắng cắt được một ít nên nút thắt cũng lỏng ra nên Abi cởi rất nhanh chóng.Nhưng còn đồng dây trói quanh eo cô với ghề thì hơi khó.Tuy có sức của 2 người đàn ông khỏe mạnh nhưng do buộc lỏng nhằng nên rất khó cởi

- Abi ! - Cô chưa xót gọi tên anh - Anh đi đi ! Bom sắp nổ rồi.Nếu anh vì em mà xảy ra chuyện,em có chết cũng ôm sự ân hận đi theo.Anh hãy mau rời khỏi đây,thế giới này còn rất nhiều người cần anh..Anh đừng vì em mà....

- Em đừng nói nữa - Abi quát lớn cắt ngang lời cô,gọng lạnh như băng.Anh không muốn nghe cô nói thêm bất cứ những lời nào bi đát như vậy.Anh và cô đều phải sống,đều phải cùng nhau hưởng thụ tuần trăng mật,đều phải cùng nhau thực hiện hôn nhân vợ chồng,cùng nhau sinh những đứa con đáng yêu....

Mie tất nhiên sợ hãi không nói thêm gì,chỉ có thể ngồi im nhắm mắt cho nước mắt chảy xuống.

- Chết tiệt...- Abi thầm chửi rửa tên khốn nào lại đi thắt chặt nút thắt như vậy chứ. Tên thuộc hạ đứng cạnh nghe được sự tức giận từ Abi cũng sợ mà run lên .

Abi nhìn ngó xung quanh tìm thứ gì đó để cắt dây.Đôi mắt nhạy bén màu xanh khói đặc trưng của Mỹ dừng lại trên con dao con đang sòng soài nằm dưới đất gần đó.Nhanh như cắt anh chạy tới nhặt con dao lên rồi dùng nó cắt dây.Tên thuộc hạ hiểu chuyện đứng sang một bên giữ dây cho anh cắt.

- Abi... - Mie nhú chặt mi tâm lại,lẩm bẩm gọi tên anh lần nữa . Nếu nhờ quả bom phát nổ trước khi anh cởi được giây trói,vậy chẳng phải vì cô mà hai người sẽ chết theo sao?

Chỉ còn lại 1 phút thôi...thời gian đang ngắn lại dần đi rồi,vậy mà Abi vẫn chưa thể cắt dây trói.Dây thừng to như vậy,con dao lại chỉ bằng một ngón trở...

Phải loay hoay một lúc Abi mới cắt được dây.Nhìn lại đồng hồ nhỏ trên bom chỉ còn lại 17 giây,anh không nói gì đã kéo tay Mie chạy nhanh ra ngoài.Đương nhiên tên thuộc hạ cũng theo ra. Bước chân của cả ba người đang dần lại chạy nhanh nhất có thể,nhưng Mie do đã kiệt sức từ đêm qua ,máu trong người lại chưa kịp lưu thông nên cả người ngã quỵ xuống.Hai chân đều đã tê cứng lại.

- Em làm sao vậy ?

- Em không đi nổi nữa rồi . Anh mau đi một mình ra ngoài,em sẽ ở lại ! - Mie nói,cô cố gắng giãy gụa khỏi vòng tay anh.

- Để tôi công phu nhân ? - Tên thuộc hạ trung thành lên tiếng.

Abi không nói gì,cũng hiểu chân cô thật sự không thể chạy tiếp được,mặc kệ sự chống cự của Mie liền bế xốc cô lên. Vừa ra khỏi xưởng cũng là lúc tiếng nổ lớn vang lên...

” BÙMMMMM...”

Quả bom hẹn sẵn đúng giờ phát nổ,sau đó là những tiếng ầm ầm vang lên.Cả mặt đất đều rung chuyển,đến con kiến cũng phải nghiêng người.

- Tổng giám đốc,phu nhân ...hai người cẩn thận ! - Tiếng thuộc hạ vang lớn lên,nhưng cả hai người kia đều đã ngã áp xuống đất.

Khói bụi mịt mù,các tầng trên trong xưởng đều thi nhau sụp xuống.Mọi thứ đều bị quả bom kia làm cho tan thành mảnh vụn.Những mảnh vụn nhỏ từ các bức tường bắn ra,cả bầu trời xanh tươi đều bị cát bụi lan tỏa cả một vùng trời.

Lúc này cảnh sát mới tới.Người dân quanh đó vì nghe tiếng nổ lớn phát ra cũng vây quanh dòm ngó.

Một lúc sau...cát bụi từ từ tản ra lắng xuống đất,bóng dáng Mie và Abi mới từ từ xuất hiện trong đám nổ.May mắn là cả ba người đều bị thương gì nặng,chỉ sứt sứt vài chỗ do ngã mạnh xuống đất.

Người của Abi lúc này cũng xuất hiện,nhanh chóng tới đỡ cả ba người kia dậy.Cả người từ trên xuống dưới đều một màu trắng bụi bặm.

Mie vừa đứng được dậy đã hoa cả hai mắt,đầu óc choáng váng.Lại thêm cơ thể đã mệt mỏi kiệt sức,nghiêng người rồi ngã đi.Cũng may có người kịp đỡ lấy cô.

Abi còn chưa kịp xem vết thương trên người anh,thấy Mie vậy vội hốt hoảng đỡ lấy cô từ tay thuộc hạ kia không ngừng gọi lớn tên cô,nhưng Mie lúc này đã vô thức chìm vào giấc ngủ....

- Mau đưa cô ấy tới chỗ xe cứu thương ! - Abi sai lớn.Cả mặt mày đều hiện rõ sự lo lắng quan tâm.Đó cũng là lần đầu tiên những tên thuộc hạ thấy Abi hốt hoảng lo lắng cho người khác như vậy dù đã đi theo anh suốt bao năm nay.

Abi nhìn Mie đã được y tá cẩn thận chuyển lên xe cứu thương liền sai người đi theo bảo vệ cô. Sau khi xe cứu thương đã đi khuất,Abi mới trở lại về lạnh lùng như trước.Đứng sau anh là thuộc hạ Robjj và vài người nữa.

- Tại sao bây giờ mới xuất hiện ? - Abi cau mày nói.Anh nhớ tới lúc mình vừa xuống máy bay đặt chân trên đất Male đã vội vàng sai Kalo lái xe đưa anh tới chỗ cô.Anh cũng nhớ rất rõ lúc ở thành phố K đã cẩn thận căn dặn đám thuộc hạ của mình âm thầm ở quanh khu xưởng quan sát chờ anh tới.Nhưng nếu có Kevil có động tĩnh gì làm ảnh hưởng đến cô thì phải lập tức xông vào bắt Kevil và bảo vệ Mie.Nhưng thật không ngờ lúc anh tới lại chẳng thấy tên nào ở xung quanh cả.Cũng may anh và Kalo nhanh tay nhanh chân kịp thời vào cứu Mie ra.

- Dạ...thật ra..thật ra trước đó chúng tôi thấy tên Kevil đó bắt ngờ bỏ chạy khỏi tòa nhà nên mới vội vàng đuổi theo...cũng đã sai người ở lại bảo vệ phu nhân tổng giám đốc nhưng ...nhưng lúc quay lại thì không thấy hấn đâu, ngược lại tòa nhà còn phát nổ...- Một tên vừa nói vừa run.

Abi quay ngại lại,hai mắt anh hơi nheo lại nghi ngờ.Đám thuộc hạ sợ hãi liền rụt cả người lại.

- Còn tên Kevil đó ? Đã bắt được hấn chưa ?

- Dạ rồi thưa ông...tôi sợ đám cảnh sát biết chúng ta bắt được hấn sẽ đòi đưa hấn về sở cảnh sát tra khảo nên đã mang hấn giấu ở một nơi.Nhưng ông yên tâm ! Ở đó có người canh chừng nghiêm ngặt,hấn sẽ không có đường trốn thoát.

Abi không nói gì,chỉ gật nhẹ đầu.

- Bây giờ tất cả hãy đến chỗ Kevil đó canh chừng hấn,lát tôi sẽ đến.Riêng Robjj về khách sạn với tôi. - Abi ra lệnh,sau đó quay người tiến thẳng tới chỗ oto của anh.

Khách sạn LOB....

Robjj yên lặng ngồi trên ghế sofa trong phòng.Đầu óc suy nghĩ không biết Abi đang muốn làm gì mình mà lại sai người đứng ngoài canh chừng để Robjj không thể bỏ đi ? Tiếng nước trong phòng tắm xối xả,một lúc lâu sau mới ngừng lại.Abi mặc quần áo chỉnh tề bước ra.Anh đứng dựa người vào tường,khoanh tay nhìn bộ dạng lo lắng của Robjj.

- Tại sao cậu làm như vậy ? - Anh bắt ngờ lên tiếng.

Robjj giật bắn mình ngược lên nhìn anh.

- Tôi...tôi không hiểu ông nói gì ??...-Hấn cố giữ bình tĩnh hỏi ngược lại.

Abi cong môi cười.Vài giọt nước còn vương trên tóc anh lăn trượt xuống mặt tạo nên vẻ quyến rũ mê người.

- Chẳng phải cậu chính là người đứng sau việc rút tiền công ty sao ? Hơn nữa cậu cũng chính là người Kevil sai làm gián điệp bên cạnh tôi để quan sát hành động của tôi trong việc lần này.Việc các nhà tài trợ bắt ngờ đòi rút cổ phần khỏi công ty cũng là do cậu đi thuyết phục họ làm vậy để gây cản trở cho tôi ? Khi này ở hiện trường vụ nổ,người của tôi nói đã sai người ở lại bảo vệ Mie nhưng khi quay lại lại không thấy đâu.Không phải cũng là do cậu âm thầm ” thủ tiêu ” người kia để đẩy Mie vào con đường chết rồi chứ ?

Bị nói trúng tim đen,Robjj trợn tròn mắt há hốc mồm.Nói ngắt quãng không thành câu :

- Tổng...tổng...giám...m....đốc.....ông....đang nói gì....vậy ?

- Trả lời đi,tại sao cậu làm như vậy ? Tại sao cậu phản bội tôi ? Tôi làm gì sai với cậu ? - Abi xòa hai tay xuống,nắm chặt lại thành nắm đấm.Tức giận quá.

- Tổng giám đốc.... - Robjj sợ hãi ra khỏi ghế sofa quỳ xuống trước mặt anh - Tôi xin lỗi....tôi không có lựa chọn...Kevil,hắn ép tôi phải làm vậy...nếu không con gái duy nhất của tôi sẽ bị giết...tôi xin lỗi ông,tổng giám đốc....tôi xin lỗi !

Abi nhìn hần tội nghiệp quỳ dưới chân khóc lóc van xin,cũng không lỡ trách tội hần thêm (từ hồi gặp Mie anh đã hiền lành hơn rồi).Hần cũng chỉ là bất đắc dĩ bị Kevil điều khiển...

- Đi đi ! - Abi nhẹ giọng,xoay người đi tới phía cửa ban công nhìn ngắm biển.

- Dạ ? - Robjj nhất thời không hiểu.

- Anh đi đi,trước khi tôi thay đổi ý định.Tôi sẽ tha cho anh,vậy nên đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa !

- Cảm ơn tổng giám đốc....cảm ơn ông...! - Robjj cuống quýt cảm ơn,sau đó nhanh chóng rời đi.

Abi đứng nhìn ngắm biển,đôi mắt vẫn sâu xa đầy cảm xúc rồi bời.

Một thuộc hạ đứng ngoài vẫn chưa dám cho Robjj đi,liền vào hỏi ý anh trước.

- Cho hần đi !

- Vâng !

Lúc tên thuộc hạ định đi ra ngoài,Abi lại nói tiếp.

- Chuẩn bị xe đi,tôi tới bệnh viện ! - Tất nhiên là để thăm Mie rồi ^^

-[Meo : Chap hôm nay cố thức khuya dài hơn cho cả nhà coi như bù hai hôm chưa đăng ^^ Cả nhà ngủ ngon <3 khô=“” khô....=“”>

47. Chương 46 : Những Ngày Qua...anh Vẫn Thấu Hiểu Rất Rõ Tâm Tình Của Cô

__ Bệnh viện __

Lúc Abi tới cũng là lúc Mie vừa tỉnh lại.Bác sĩ nói cô ngất do mất sức.Không có gì đáng ngại,hơn nữa cũng phát hiện vết thương trên tay Mie.Nếu không phải kịp đưa đến bệnh viện,có khi vết thương của cô đã bị nhiễm trùng nặng rồi.

Abi bước vào phòng bệnh thấy cô y tá đang chỉnh lại nhiệt độ trong phòng cho ấm hơn.Vừa thấy anh cô y tá đã cúi đầu định lên tiếng chào thì anh phát tay ý bảo cô y tá trong phòng đi ra.Ngay sau đó cô y tá liền gạt đầu đẩy xe dụng cụ y tế ra ngoài,không quên đóng cửa lại cho Abi.

Chờ cô y tá đi rồi,anh mới quay sang nhìn Mie.Cô đang nằm im trên giường bệnh,hai mắt đều hướng lên trần nhà. Anh đi tới,nhìn bàn tay cô một tay quần trắng màu băng gạc,tay kia đang gắn kim truyền nước.Lòng anh không khỏi đau nhói liền rút tay ra khỏi túi quần nâng bàn tay thon dài kia lên.

Nhìn dải băng trắng được y tá quấn cẩn thận, anh xoay ngửa tay cô lên, thấy chút máu đỏ rỉ ra ngoài băng trắng, Abi không kìm nổi lòng khom người xuống hôn nhẹ lên vết thương của cô.

Cũng cảm nhận được nụ hôn ngọt ngào tình cảm của anh đang đặt trên tay mình, Mie rời ánh mắt sang nhìn anh, nhưng lại không nói gì. Chỉ đơn giản là im lặng ngắm nhìn anh.

- Vợ ngọc à, sao lại để mình bị thương như vậy chứ? Vẫn còn chảy máu này... - Abi ngọt ngào lên tiếng, đặt bàn tay cô xuống rồi ngồi cạnh giường bệnh.

- Anh đang lo cho em? - Cô đang truyền thuốc bổ vào người nhưng giọng nói vẫn chẳng có chút sức lực gì.

- Đương nhiên là anh lo, em là vợ anh mà. - Anh mỉm cười vuốt ve mái tóc dài mượt của cô.

Mie không trả lời, quay đầu ra phía cửa sổ ngắm nhìn cây cổ thụ to lớn được trồng ở khuôn viên bệnh viện, bất giác lòng cô lại dâng lên cảm xúc gì đó rất khó tả. Cô cũng như cây cổ thụ kia, xung quanh đều có rất nhiều người quan tâm... nhưng nhìn lại vẫn chỉ trơ trọi một mình. Cô sống chẳng có mục đích, cũng thấy cuộc sống này chẳng có gì đặc biệt, lúc vui lúc buồn, lúc chán lúc hạnh phúc... đều do những người xung quanh cô tạo lên cảm giác cho cô cả. Cô dường như chưa bao giờ tự mình tìm được chút niềm vui cho bản thân, mà có tìm được cũng đã bị người khác phá hoại...

Abi hiểu tâm tư cô bây giờ đang rối bời, cái chết của Quốc Anh vẫn chưa thể ra khỏi tâm trí Mie. Anh chỉ im lặng nhìn ngắm cô, nhìn ngắm người phụ nữ nhỏ bé đáng thương trước mặt mình đang âm thầm nuốt nước mắt mà chẳng thể làm gì...

Mãi một lúc lâu sau, Mie mới lên tiếng:

- An Hương... anh tìm được con bé rồi chứ?

Đề cập đến vấn đề này, anh vẫn rất khó nói. Đúng là anh có sai người đi tìm con gái, nhưng không có manh mối gì. Ở khách sạn Kevil đang thuê cũng không có dấu vết nào cả. Hiện tại anh đều đã nhờ cảnh sát và thuộc hạ đi tìm.

Thấy Abi không trả lời, Mie cũng hiểu được đáp án của anh. Tiếp tục nói:

- Tuy em không biết con bé ở đâu nhưng em biết chắc bé Hương đang ở cùng Hà Linh...

Abi nhún mày.

- Hà Linh?

- Phải... cô ta là thuộc hạ của Kevil. Hẳn giao An Hương cho cô ta trông giữ.

Abi không nói thêm gì nhiều, lập tức đứng dậy lấy điện thoại ra bấm số gọi cho thám tử tư của anh. Vừa bấm số vừa đi ra khỏi cửa.

Điện thoại vừa kết nối vài giây, người kia đã bắt máy.

- Điều tra xem Hà Linh đang ở đâu, ngay sau đó báo cho tôi biết. - Gương mặt anh bây giờ không hề có chút sự ấm áp nào như lúc ở cạnh Mie, nhìn vào chỉ toàn thấy vẻ lạnh lùng băng giá.

- Vâng, Tổng giám đốc! - Thám tử tư trả lời lễ phép.

Abi không dây dưa thêm giây nào tắt luôn điện thoại. Tháo vớ mặt nghiêm nghị kia xuống lần nữa đi vào phòng bệnh.

- Sẽ sớm tìm được con gái thôi, em đừng lo! - Abi cố gắng an ủi. Mie chỉ gật nhẹ đầu.

Không lo sao được chứ? An Hương là đứa bé cô mang nặng đẻ đau đứt ruột mà ra... bây giờ đột nhiên ở đâu không rõ, cô đương nhiên lo lắng không nguôi.

- Em đói rồi chứ? Để anh bảo người đi mua cháo cho em nhé? - Anh ân cần quan tâm.

- Em không đói ...

Abi không trả lời. Cô chẳng lẽ định hành hạ bản thân như vậy sao? Cả ngày hôm trước đã không ăn gì, hôm nay lại định không ăn nữa sao? Anh định lên tiếng ngon ngọt dỗ cô ăn thì Mie lại nói trước.

- Em muốn ngủ. Anh đi đi ! - Hơi thở đều đều, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại.

- Được, vậy em ngủ đi. - Abi hôn gió lên trán cô một cái rồi nhanh chóng rời đi.

Lúc anh đi rồi, Mie mới xoay khuôn mặt này giờ không nhìn anh lại, dòng nước mắt lại chảy xuống. Cô không muốn ngủ, cũng không muốn anh đi. Nhưng cô không muốn để anh thấy bộ dạng thảm thê lúc này của mình.

Abi đi tới cửa, đã cẩn thận dặn dò cô y tá gần đó :

- Khi nào cô ấy dậy hãy mang đồ gì đó có dinh dưỡng đến cho cô ấy ăn. Nếu cô ấy vẫn nhất quyết không ăn thì gọi cho tôi ! - Vừa nói anh vừa lấy business card của mình từ ví đưa cho cô y tá. Rồi lại quay sang phía thuộc hạ của anh đang đứng canh chừng ở đó. - Nếu Mie đòi đi đâu nhất định phải gọi cho tôi và giữ cô ấy lại.

- Vâng !

Dặn dò xong xuôi anh mới yên tâm rời đi. Ra đến cổng bệnh viện đã thấy Kalo dựng xe đợi sẵn ở đó. Vừa thấy Abi đã xuống xe cúi đầu chào rồi mở cửa ô tô cho anh. Sau đó cũng vào vị trí tài xế.

- Tổng giám đốc, ông định về khách sạn sao ?

- Không, đến nơi giam giữ Kevil. Kalo không nói gì, nhấn ga lái xe đi.

.....

Tại một biệt thự nhỏ trên núi.....

Xung quanh biệt thự ấy ngoài cây lá không có bất cứ ngôi nhà nào khác. Bên trong biệt thự, từ ngoài cửa đến trong nhà đều có người cẩn thận canh giữ.

Ở dưới tầng hầm, ánh đèn mập mờ hiện lên khuôn mặt một người đàn ông đang nằm dưới đất. Cả người đều bị trói chặt. Hắn đang gào thét chửi rủa đám người ở ngoài kia vì dám nhốt hắn ở đây. Nhưng họ lại không ai quan tâm đến lời nói của hắn cả.....

Chiếc Lexus đắt tiền nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt. Kalo dừng xe trước căn biệt thự. Đám người đứng cửa nhanh chóng ra mở cửa xe cho Abi.

- Tổng giám đốc ! - Cả đám người cung kính chào.

Abi chỉ gật nhẹ đầu, đi thẳng vào trong biệt thự.

- Hắn đâu ? - Anh hỏi cón con hai chữ.

- Hắn đang bị trói dưới tầng hầm....

Tên thuộc hạ chưa kịp nói hết, từ dưới tầng hầm đã vọng lên tiếng chửi rủa. Abi nhanh như cắt đi xuống nơi phát ra âm thanh đó.

” Cạnh ”

Cánh cửa được tên thuộc hạ mở ra. Abi liền bước vào. Thấy bóng dáng anh, Kevil lập tức dừng lại không nói gì nữa. Abi liếc mắt nhìn hắn một cái, rồi rời tới chiếc ghế đặt gần đó thông thả ngồi xuống.

- Tại sao mày dám làm thế với Mie ? - Tuy không dùng kính ngữ, cũng không có chút tình cảm gì nhưng lời nói mà Abi thốt ra vẫn rất điềm tĩnh nhẹ nhàng.

Kevil đột nhiên bật cười ha hả.

- Tại sao tao không dám chứ ? Nhìn cách mày gọi tên con đàn bà đó kìa ? Haha

- Mày có biết suýt chút nữa mày đã lấy đi mạng sống của cô ấy không ? - Anh vẫn điềm tĩnh hỏi.

- Không phải cũng tại mày phá hỏng kế hoạch của tao sao ? Rõ ràng chuyện ở công ty mày đã rất rối ren, vậy mà vẫn kịp thời tới đây ?

Abi nhắm mắt mỉm cười một tiếng. Sau đó mở mắt ra nhìn chằm chằm Kevil.

- Mày đắc tội nhằm người rồi đấy.Chuyện cái chết em mày chẳng liên quan gì đến Mie,tại sao mày dám dùng tính mạng cô ấy lôi vào ? Còn dám gây chuyện ở công ty làm khó tao,gan mày cũng to đấy.

Kevil nhếch miệng lên cười.

- Mày còn dám nói nó không liên quan đến cái chết của em tao sao ? Mày cũng chỉ là thằng đến sau,sao có thể hiểu được chuyện quá khứ ? Con nhãi đó,nó chung sống với em trai tao lâu như vậy mà chẳng quan tâm tới Quốc Anh,thậm chí khi Quốc Anh bị bệnh nó cũng không hề biết,còn chọn cách rời đi.Haha.....rất cuộc đàn bà đứu nào cũng như nhau,lúc hứng thú thì đứng cạnh ôm ấp,chán rồi sẽ hất tay bỏ đi không chút nuối tiếc.Xem ra tao cũng lên khuyên mày cẩn thận với nó.Không lạihaha...

” Bốp”

Abi đấm mạnh vào mặt Kevil một cái.Túm gọn cổ áo hấn trong lòng bàn tay.

- Mày còn dám nói ? Mày biết cái gì về Mie chứ ? Mày có hiểu cô ấy nghĩ gì khi rời khỏi Việt Nam không ? Mấy năm qua chưa bao giờ cô ấy sống yên ổn sau cái chết của em trai mày.Tao ở bên cạnh thậm chí còn chẳng an ủi được cô ấy.Mày lấy cái cớ gì mà dám nói cô ấy như vậy ? Thằng khốn ! - Abi không kìm nổi nói lớn.Phải,những ngày qua....tâm tình của Mie anh là người rõ nhất.Đêm nào anh cũng nghe thấy tiếng cô khóc từ trong phòng vọng ra,tuy rất kìm nén nhưng vẫn vang lên thành tiếng nhỏ trong màn đêm tĩnh mịch,nhưng khi nghe cô khóc anh lại chẳng đủ dũng cảm bước vào phòng cô an ủi nổi một câu...Chỉ có thể đứng ngoài phòng im lặng nghe tiếng khóc khổ sở của cô.Khi đó cuộc sống cô chẳng có gì phải lo nghĩ nên Abi hiểu cô khóc là vì chuyện gì....

-[Meo : cả nhà thích kết thúc có hậu hay bị thương một chút ? :’p]-

48. Chương 47 : Con Gái Của Chúng Ta Đâu Rồi ?

Kevil vì nghe được những lời giấu trong lòng vô tình được thốt ra nên nhất thời sững sờ không nói được gì.Cả người đều như mất sự điều khiển.

- Mày có biết Mie vẫn còn yêu em mày không ? Mày có hiểu tâm trạng của cô ấy khi nghe tin về cái chết của Quốc Anh không ? Mấy năm qua cô ấy đã sống cả một thời gian dài trong đau khổ và dằn vặt.Khó khăn lắm Mie mới có thể giấu chặt trong lòng mà quên dần đi,bây giờ mày lại lôi ra kể lại và trách móc cô ấy ? Mày nên biết cái chết của Quốc Anh không chỉ có một mình mày đau khổ. - Abi trợn mắt nhìn Kevil tức giận nói một mạch.

Kevil cũng nhìn anh,ánh mắt có chút hoảng loạn,bối rối.Chẳng lẽ Mie thực sự đã rất đau khổ sau cái chết của Quốc Anh ư ? Chẳng lẽ hấn trách nhầm ?

Không đúng ! Hấn đã âm thầm theo dõi cô suốt quãng thời gian qua.Cô hoàn toàn sống rất hạnh phúc,vui vẻ.Không có chút gì của sự đau khổ cả.

Kevil đột nhiên bật cười lớn.

- Mày biết được nó đau khổ sao ? Tao thấy thời gian qua chẳng phải mày cũng sống rất tốt với nó thôi đấy sao ?

Abi khựng lại.

- Mày không cần nói tốt thêm về nó đâu.Tao đã theo dõi chúng mày rất lâu rồi.Đám cưới của chúng mày tao cũng có ” dự ”, chẳng phải hai người đều rất hạnh phúc sao ? Như vậy tao cũng đã đủ hiểu Mie nó có ân hận hay không.Haha,mà cho hỏi ,tổng giám đốc như ‘ ngài ’ đây sao lại phải nói mấy lời nhằm nhí này với tôi chứ ? - Kevil mỉa mai.

Abi nghiêng chặt hai hàm răng lại.Đấm mạnh lên mặt Kevil một cú đau đớn.Sau đó bỏ tay ra khỏi cổ áo hấn khiến cho Kevil ngã xuống đất.

Abi liền đứng dậy định rời đi.

- Tao chỉ là muốn nói ày biết.Mie hoàn toàn không giống như suy nghĩ của mày.Cô ấy thực sự đang sống rất chật vật.Những gì mày nhìn thấy chẳng qua chỉ là cái vỏ được cô ấy cẩn thận làm nên.Bây giờ mày hãy ở đây mà suy nghĩ đi,mày đã làm tổn thương rất nặng đến một người đấy ! Thật không xứng mặt đàn ông !

Abi quay trở lại trước kia,điềm tĩnh lạnh lùng,từng lời nói tuy rất nhẹ giọng nhưng đều trở nên sắc nhọn thấm thía.Anh xoay người nhanh chóng rời đi.Để lại Kevil một mình.

Hắn đang suy nghĩ đến lời nói của Abi...

Liệu có phải hắn đã thực sự trách nhầm cô ?

Có phải cô cũng đau khổ như hắn ?

Không ! Hắn sẽ không tin !

Abi chỉ qua là muốn nói đỡ cho Mie thôi.Chắc chắn không phải như vậy !

Cô chẳng phải rất hạnh phúc sao ? Đó không thể là đóng kịch được.

Nhưng mà...Abi cần gì phải bịa đặt nói ra với hắn những lời như vậy ? Cho dù bây giờ nói ra thì không phải cũng đã quá muộn rồi sao ? Mọi chuyện dù sao thì cũng đều xảy ra cả rồi,chẳng phải cô cũng bình an vô sự rồi sao ? Hay là....hay là anh ta nói thật để Kevil biết mình trách nhầm người ? Để hắn sẽ thay đổi suy nghĩ khác như lời anh nói ?...

Ở ngoài,Abi mặt lạnh như tiền bước đi một mạch.Nhanh chóng ra đến đại sảnh của biệt thự.

- Tiếp tục nhốt hắn trong đó ! Không cho ăn uống gì hết . - Giọng anh hùng hổ ra lệnh.Đám thuộc hạ nghe vậy cũng run người lên một cái.Những người dám đối đầu với anh đều là vậy...chắc chắn sẽ không có cái kết tốt.Trừ khi biết hối lỗi.....

Abi ra đến cửa,Kalo nhanh chóng mở cửa sau cho anh lên.

- Về khách sạn đi.

- Vâng ! - Kalo cũng nhanh tay nhanh chân lên xe,nhấn ga cho xe chạy đi.

Nhìn qua gương chiếu hậu,Kalo thấy anh có vẻ rất mệt mỏi.Cà vạt trên cổ áo bị anh kéo rộng ra xộc xệch.Hơn nữa lúc này Abi đều dựa cả người và ghế,tay đưa lên vuốt vuốt mi tâm để thư giãn.Mắt khép hờ lại.Kalo lo cho sắp của mình nhưng cũng không dám lên tiếng sợ sẽ làm phiền anh.

Đi được một đoạn,chuông điện thoại của Abi đột nhiên đổ lên dữ dội.Anh khó chịu mặc kệ không nghe.Nhưng điện thoại vẫn vang lớn.Abi bất đắc dĩ đành phải với tay lấy chiếc điện thoại đặt cạnh đó nhấn nút nghe rồi đưa lên tai .

- Tổng..tổng giám đốc ! - Là y tá của bệnh viện gọi.

- Nói đi ? - Abi điềm tĩnh,hàng mi vẫn cụp xuống.

- Thưa ông phu nhân đã tỉnh dậy rồi.Chúng tôi nghe theo lời ông mang đồ ăn lên cho bà ấy nhưng bà ấy nhất quyết không ăn,hơn nữa còn đang cương định đòi ra viện lập tức.Người của ông bây giờ đều đang cố gắng ngăn bà ấy lại...vì sợ tổn thương đến phu nhân nên tất cả bọn họ và vai y tá đều phải cẩn thận ngăn phu nhân....tình hình bây giờ đang rất rối loạn.Cũng may tôi kịp điện báo cho ông một tiếng,ông mau đến đây

Y tá kia còn chưa nói hết,bên đầu dây đã vang lên tiếng loảng choảng đổ vỡ.

- Cố gắng giữ cô ấy lại vài phút.Tôi sẽ đến ngay.- Abi nghe xong lời y tá cũng không còn tâm trí nghỉ ngơi.Tứ tri đều hoạt động trở lại.Hai mắt cũng mở ra nhìn lên phía khoảng không trước mặt. Anh tắt điện thoại.Nói luôn với Kalo.

- Mau đến bệnh viện đi.

.....

5p sau,chiếc Lexus đen dừng bánh ở cửa bệnh viện.Abi tự mở cửa xuống xe rồi đi một mạch vào bệnh viện.

Vừa đến hành lang gần phòng bệnh của cô, anh đã thấy không khí nặng nề ở đây. Trước mặt anh, đám thuộc hạ đều đang khó xử nhìn vào trong phòng bệnh của Mie, dường như đang rất lo lắng nhưng lại không thể bước vào phòng bệnh.

- Á...tổng giám đốc ! - Một thuộc hạ giật mình nhìn thấy anh liền cung kính chào. Mấy thuộc hạ đứng gần đó cũng cúi đầu chào theo.

Abi không quan tâm gì khác liền hỏi.

- Chuyện gì vậy ?

- Dạ...phu nhân..... - Mấy tên thuộc hạ đều bối rối không biết nói gì, mặt đều cúi hết xuống.

Abi nhìn vào trong phòng bệnh, dường như hiểu chuyện liền xua xua tay cho đám thuộc hạ kia đi khỏi.

Anh nhẹ chân bước vào phòng bệnh. Vài cô y tá trong phòng bệnh nhìn thấy anh đều cúi đầu chào. Nhưng cũng giống như thuộc hạ của mình, anh chỉ phất phất tay cho họ đi.

Phòng bệnh giờ chỉ còn hai người. Không gian tĩnh mịch chỉ còn tiếng khóc của người phụ nữ yếu ớt kia....

Abi nhìn đồng hồ thấy gần trưa, anh bước vào phòng bệnh, sau đó liếc nhìn lên giường bệnh. Ánh mắt anh dừng lại trên người cô.

Mái tóc tối xù lên, chăn đệm đều lộn xộn lệch ra khỏi giường. Mie ngồi trên giường bệnh ôm chặt lấy đầu gối mình khóc thút thít. Nhìn cô như vậy, lòng anh liền đau nhói thắt quặn lại.... Khi cưới, anh đã thề với chúa sẽ không để cô khóc thêm lần nào nữa, cũng sẽ không để cô chịu đau khổ. Nhưng bây giờ chính anh lại đang đứng nhìn cô vô lực ngồi khóc ?

Abi ngồi xuống mép giường bệnh cạnh cô. Vòng tay qua ôm lấy bờ vai đang rung lên của cô. Dịu giọng ngọt ngào nói :

- Bà xã, em sao vậy ? Chẳng phải em nói muốn nghỉ ngơi sao ? Sao giờ anh mới đi một lát em đã vậy rồi ? Nói anh nghe, em có chuyện gì vậy ?

Mie ngước gương mặt ướt đẫm của mình lên nhìn anh.

- Tại sao anh đi lâu vậy chứ?

Trước khi anh đi cô đã không muốn để anh nhìn thấy bộ dạng này của mình. Nhưng chẳng hiểu sao khi cô ngủ thiếp đi lại mơ thấy anh và cô, ở chính căn nhà hoang lạnh trước... Kevil đã ôm anh ngay trước mặt cô... Khi tỉnh dậy Mie đã rất sợ, cô liền ra ngoài tìm anh nhưng bị đám người kia ngăn lại. Dù làm gì cũng không thể ra khỏi bệnh viện. Nhưng thật may bây giờ anh đã quay lại bên cô rồi.

- Anh xin lỗi, có chút chuyện anh cần ra ngoài giải quyết. - Anh ôm cô vào lòng, Mie cũng theo đó mà ngã vào lòng anh, vẫn thút thít khóc như con nít.

- Anh đừng đi nữa ! Em rất sợ...rất sợ...

- Được rồi, đừng sợ...anh sẽ không đi nữa. Anh sẽ ở đây với bà xã. Em đừng khóc nữa. Ngoan nào....- Anh vuốt ve mái tóc rối xù của cô.

Mie đưa tay quệt dòng nước mắt trên mặt mình đi. Lập tức ngừng khóc, chỉ nấc lên từng tiếng nhỏ.

- Nhưng...con gái của chúng ta đâu rồi ? - Mie lại ngước lên nhìn anh.

- Đừng lo lắng nữa, con gái đang ở khách sạn. - Khi này trên đường tới thuộc hạ đã báo cho anh biết chỗ Hà Linh ở cùng An Hương. Nhưng anh vì lo lắng cho Mie nên đành phải đến bệnh viện xem tình hình của cô trước. Đợi khi tâm tình Mie ổn định sẽ đi tìm An Hương.

- Em muốn đi gặp An Hương ! Anh mau đưa em trở về khách sạn.... - Mie nhìn anh, đôi mắt vẫn còn ngấn nước long lanh.

- Không được. Bây giờ cơ thể em còn rất yếu, em cần phải ở đây. Ngoan, nghe anh, em ăn uống đầy đủ rồi nghỉ đi, ngày mai anh nhất định sẽ đưa con tới thăm em. Được chứ ? - Phải rồi, ngày mai anh nhất định có thể đưa con gái trở về bên cạnh cô. Nhất định !

- Nhưng.... - Mie vẫn còn tiếc nuối muốn đi gặp con.
- Được rồi không nói nữa.Để anh bảo người mang đồ ăn đến cho em.Nếu em còn không ngoan ngoãn nghe theo lời bác sĩ,anh sẽ không cho em gặp con !
- Đừng ! Em sẽ nghe lời bác sĩ...
- Được rồi ! - Abi khẽ miệng cười,anh biết chỉ có dọa như vậy cô mới chịu nghe theo.Anh đứng dậy hôn nhẹ lên trán cô.Sau đó ấn nút yêu cầu trên bàn.
- Mau đổi phòng bệnh lại cho tôi rồi mang đồ ăn tới . - Anh ra lệnh.
- Vâng !

Chỉ vài phút sau,y tá đã lên diu Mie sang một phòng bệnh vip khác.Còn mang sẵn đồ ăn lên cho cô.

Abi đứng nhìn cô được đám y tá cẩn thận chăm sóc,trong lòng vẫn có cảm giác lo lắng không yên....

-[Meo : hic...tại các bạn yêu cầu để kết thúc không có hậu nên mấy hôm nay mình nghĩ mãi mới ra một cái kết nên mới xảy ra sự chậm trễ lần này.Huhu,đừng men nào giận tg đó :(]-

49. Chương 48 : Đi Cứu Con Gái Và Tự Chuốc Họa Cho Mình..

Đêm

Mie vừa mới ngủ.Phải biết khó khăn lắm cô mới chịu nghe lời anh.Abi vì chăm sóc cho cô cả ngày hôm nay đều chưa thể bước ra khỏi bệnh viện.Chỉ có thể nhân cơ hội cô ngủ say rồi nhẹ nhàng bước đi.

Abi cẩn thận đóng cửa.Anh sợ cô tỉnh giấc nên rất cẩn thận không làm vang tiếng động gì lớn.Nhưng khổ nỗi bệnh viện khi về đêm rất im lặng,thậm chí còn có thể nghe tiếng tim đập bên tai...vậy nên đóng được cánh cửa kia vẫn vang lên tiếng.

Anh đứng ngoài cửa phòng,nhìn qua ô kính trên cửa thấy Mie vẫn im giấc ngủ say không hề có chút động tĩnh gì.Anh thở phào một tiếng rồi xoay người bỏ đi.Không hề biết thật ra này giờ Mie chưa hề ngủ,và cái khoảnh khắc anh rời đi cũng là lúc cô mở mắt ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa,ánh mắt đượm buồn....

Abi nghe phía thuộc hạ nói ở hang ổ của Kevil Hà Linh vẫn chưa phát hiện ra gì.Vẫn luôn im lặng trốn trong đó chưa ra ngoài.Anh liền sai Kalo cùng đến chỗ Hà Linh.Sau đêm nay,anh chắc chắn sẽ đưa được An Hương về với cô !

.....

Tại một khách sạn cũ kĩ khá nhỏ nằm ngoài ngoại ô của Male....

Xung quanh đây đều vắng vẻ.Xem ra Hà Linh cũng rất biết chọn chỗ trốn.

Abi xuống xe,đứng nhìn khách sạn trước mặt mình.Không chần chừ thêm anh liền bước vào trong.

Phòng 107,cánh cửa đóng im,vài thuộc hạ của Abi đều cải trang thành nhân viên đứng gần đó.Vừa thấy Abi,bọn họ đã cúi đầu chào rồi nhanh chóng báo cáo tình hình.

- Cả ngày hôm nay cô ta đều chưa ra ngoài.Cửa phòng cũng bị khóa trái lại.Tôi đã kiểm tra chắc chắn,cả cô ta và An Hương đều ở trong đó.Khi này An Hương cũng vừa khóc rất lớn đòi mẹ,nhưng giờ có lẽ đã được cô ta dỗ cho ngủ say rồi.

Abi gật gù đầu.Đi thẳng tới trước cánh cửa.Anh nhìn cánh cửa phòng vài giây,không do dự đập mạnh một cái.Cánh cửa lập tức bung ra.Anh nhân cơ hội bước ngay vào.

Bên trong phòng,Hà Linh dường như đang rất tức giận gọi cho ai đó nhưng người kia không nghe máy.Vừa thấy Abi bước vào đã há hốc mồm đến rơi cả điện thoại xuống.

Anh liếc nhìn quanh,thấy An Hương đang nằm gần đó.Cả khuôn mặt cô bé đều bóng lẩy mồ hôi.Hai má in dài vệt nước mắt.Anh liền đi tới bế An Hương lên.

- Anh...anh...anh làm gì.....ở đây???- Hà Linh như gặp ma,lời nói đều không thành câu

- Tại sao cô dám ? Không phải tôi đã nói cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi sao ?Giờ còn cả gan thông đồng bắt cóc con gái tôi ? - Từng câu nói anh mắt đều lạnh như băng khiến những người đứng đó đều lạnh gáy run lên.

- Em...em chỉ...- Hà Linh bậm bẹ nói,ánh mắt rồi bởi đảo qua đảo lại tìm một cái cớ.

Abi không kìm được tức giận khi thấy con gái mình trông thảm hại thế kia.

- Cô cho nó uống thuốc ngủ ? - Nãy giờ ồn ào vậy mà An Hương vẫn ngủ rất say,tuy con bé mới 4 tuổi nhưng khi ngủ cũng rất dễ bị ồn ào làm tỉnh giấc.

- Tại nó cứ quấy rầy đòi mẹ...em...em buộc phải làm vậy- Biết giấu diếm Abi chỉ thêm chuộc tội vào thân,Hà Linh không chối bỏ nói thật.

Abi không kìm được tức giận ,đưa con gái cho thuộc hạ bế.Lập tức đi tới phía Hà Linh

,Hà Linh đương nhiên sợ hãi nép vào ghế sofa theo dõi hành động sắp tới của anh.

Một bàn tay rắn chắc bóp chặt lấy cổ cô.Gân cốt trên tay anh đều được vận động thi nhau nổi lên.Đôi mắt anh từ bao giờ đã được nhuộm đỏ ngầu.

- Aa...a.....Abi...- Khuôn mặt Hà Linh dần chuyển màu,hai bàn tay yếu ớt nắm lấy tay anh đang đặt trên cổ mình.- Em biết lỗi rồi...tha cho em...m.....- Nước mắt từ hốc mắt chảy ra,Hà Linh cố hết sức nài nỉ anh.Nhưng bàn tay anh lại càng siết chặt lại.

Abi không phản bác gì.Hai mắt đều trợn nhìn rõ hết con người.Hàm răng nghiến chặt lại.

- Abi.... . Em xin lỗi...em...thực sự biết lỗi rồi...Em bị Kevil ép buộc làm vậy....Thật ra...thật ra em cũng định đem con tới trả anh....em không hề có ý định làm hại nó....Em chỉ là....chỉ là....

Abi vẫn vậy.Không quan tâm gì.

- Anh....coi như...nể tình chúng ta từng là...bạn.....có được không...em xin anh !!! - Sắc mặt Hà Linh đều đã đỏ rực lên vì không có oxy.Cô vẫn cố van xin.

- Từng là bạn sao ? Vậy lúc cô nhúng tay vào gây khó dễ cho tôi sao không nghĩ tới tôi với cô từng là bạn ? Chẳng lẽ gần chết rồi mới biết hối cải mà nhớ tới người bạn này ?

Hà Linh bị anh đánh trúng tim đen không nói được gì.Mà cũng không còn đủ sức nói gì.Cả mồm há to cố hít không khí.Khuôn mặt bắt đầu tím tái lại.

- Tổng giám đốc....ông làm vậy với phụ nữ....có phải quá đáng quá không....- Một thuộc hạ đứng sau sợ hãi lên tiếng.

- Đúng vậy...Dù sao hai người cũng từng là bạn....hơn nữa bây giờ ông giết cô ta có thể sẽ bị vào tù ... - Một tên phụ họa theo.

- Câm mồm ! - Anh quát lớn.Đám thuộc hạ lập tức im phăng phắc không dám mở mồm thêm.

Hà Linh hai mắt đều mờ đi.Cũng không giẫy dụa nữa.Hai tay dần thả lỏng khỏi tay Abi.Tưởng chừng như cô đã bước sang thế giới bên kia thì Abi đột nhiên bỏ tay ra.Hà Linh mất lực ngã xuống đất.Thở hổn hển gấp gáp.Cổ đều hằn lên vết tay to lớn của anh.Cô đành đứng tay vuốt vuốt cổ mình cho dịu đau.

Đám thuộc hạ cũng đều trở mắt ngạc nhiên vì hành động của Abi.

Anh thì vẫn điềm tĩnh.Xoay lưng về phía Hà Linh.

- Gọi cảnh sát tới bắt cô ta.Còn chúng ta đi.- Abi nhắc chân định bước đi thì nghe tiếng nói bên tai.

- Tại sao anh không giết tôi ?

Anh cong miệng cười nhẹ.Rồi lại lạnh nhạt nói :

- Giết cô chỉ làm bẩn tay tôi.

Ngay sau đó anh cùng thuộc hạ đều quay người đi. Không hề cảnh giác Hà Linh. Cứ nghĩ cô ta còn đang sợ hãi khóc nức, nào ngờ Hà Linh đã lúi đàu ra một khẩu súng đã nạp sẵn đạn. Khi anh ra đến cửa, cô ta lập tức chĩa súng về phía anh. Hết lên.

- Nếu anh đã không giết tôi. Vậy tôi sẽ giết anh !!!!

” Đoàngggg ”

Hà Linh bóp cò ngay. Thuộc hạ và Abi đều không kịp phản ứng gì nên không kịp đỡ...

.....

Máu từ trên người bắt đầu chảy xuống sàn nhà. Mặt Abi như cắt không còn sắc thái gì mà trắng bệch ra. Cả người tê cứng không thể hành động gì....

50. Chương 49 : Anh Có Thể Vào Thăm Cô Ấy Lần Cuối.

” Đoàngggg ”

Tiếng súng nổ lớn vang lên giữa bầu trời đêm....

Hà Linh vừa bóp cò. Thuộc hạ và Abi đều không kịp phản ứng gì nên không kịp đỡ...

Vào thời khắc nguy hiểm nhất, khi viên đạn kia tưởng như sẽ xuyên vào da thịt Abi thì một lực đẩy lại đẩy anh tránh khỏi viên đạn. Anh ngã mạnh xuống sàn nhà. Cả đầu choáng váng còn tưởng tên thuộc hạ nào đã đỡ đạn thay anh.

Nhưng.....

- Phu nhân....

Một tên hét lên.

Abi hoảng hồn ngẩng mặt dậy, thấy Mie đang đứng ngay trước mặt anh....

Máu từ trên người bắt đầu chảy xuống sàn nhà. Mặt Abi như cắt không còn sắc thái gì mà trắng bệch ra. Cả người tê cứng không thể hành động gì....

Tại sao cô lại ở đây ? Tại sao người Mie lại chảy máu thế kia ? Tại sao cô lại đẩy anh ra ? Tại sao cô dám đỡ đạn thay anh ? Tại sao ?

- Mi...e.... - Anh vẫn nhìn cô, không hề chớp mắt, miệng lẩm bẩm gọi tên.

Cô đứng đó, vết thương đau đớn thấm dần vào da thịt. Đôi chân bắt lực làm cô khụy người xuống, dựa cả lưng vào mép cửa. Đôi môi dần trắng lên không còn hồng hào như trước.

Hà Linh thấy cô như vậy... cũng không nói được gì. Đứng im như chết đứng.

Abi lao như tên tới đỡ lấy cô. Nước mắt chảy xuống.

- Chẳng phải em đang ở bệnh viện sao ? Sao giờ lại ở đây chứ ? - Anh nhìn cô lo lắng. Vết thương trên ngực trái lại càng lúc càng chảy nhiều máu. - Còn đứng đó làm gì ? Mau gọi cứu thương đi !!!!! - Anh mất kiên nhẫn quát lớn quát thuộc hạ.

- V...vâng ! - Thuộc hạ của anh đều luống cuống chạy đi gọi cứu thương.

- Abi...không cần đâu....- Cô yếu sức vịn vào tay anh. - Em xin lỗi...thời gian qua đã làm gánh nặng cho anh rồi....

- Không ! Đồ ngốc....sao em có thể là gánh nặng cho anh chứ ? Em là vợ anh mà..Bà xã ! - Anh dịu giọng gấp gáp nói.Đôi mi tâm nhíu chặt lại lo lắng nhìn vết thương đang chảy máu dính sang cả áo anh.Anh đưa tay chặn miệng vết thương lại áu không chảy nữa nhưng chẳng có ích gì....

Mie mỉm cười.

- Hãy thay em chăm sóc cho con nhé ?

- Em đừng ngốc nghếch như vậy....Con sẽ do hai chúng ta chăm sóc !

- Không...em không thể nữa rồi...anh hãy hứa với em,phải chăm sóc thật tốt cho An Hương.Hãy dạy cho nó theo tính cách giống anh,đừng để nó trở thành người giống em,chỉ biết gây áp lực cho người khác.Còn nữa...anh đừng quá chú tâm làm việc,sẽ rất mệt mỏi đấy,hãy giành thời gian...thay em đưa con đi chơi...thay em tặng quà sinh nhật cho nó...thay em dạy nó học bài...thay emnuôi lớn nó....

- Mie....- Abi đau đớn.Nắm chặt lấy tay cô.

- Em xin lỗi...nếu có kiếp sau...em nhất định sẽ xin ông trời không để em gặp anh.Không để em làm tổn thương anh....làm hòn đá đè nặng trong tim anh....

- Em đừng nói như vậy.Gặp được em chính là phúc lớn của đời..Cả kiếp anh sẽ yêu một mình em ! Mà không,kiếp sau cũng vậy,sau nữa cũng vậy.Người anh yêu duy nhất chỉ có em ! Bà xã...em phải cố lên ! Xe cứu thương sắp tới rồi.Họ sẽ cứu em.Em nhất định còn phải ở lại bên anh

Mie cố gạt nỡ một nụ cười nữa...Nước mắt theo đó tuôn xuống.

Cô đưa bàn tay dính máu của mình lên vuốt ve khuôn mặt anh.

Đôi mày khó tính này...đôi mắt lạnh lùng sắc bén này...chiếc mũi cao đẹp như con gái này...đôi môi quyến rũ thường nói những lời ghê gớm này.... cả khuôn mặt lúc nào cũng lạnh như tiền này....tất cả,cô sẽ nhớ thật kĩ để sau khi chết cũng không quên anh.Kiếp này,cô đã nợ anh rất nhiều.Anh đã giúp đỡ cô không biết bao nhiêu lần.Vết đạn này,coi như cô trả nợ cho anh.Như vậy chết cô cũng không phải lo nghĩ trả nợ nữa rồi.

- Ông xã à...anh rất đẹp trai đó ! Sau này cũng đừng làm vẻ mặt lạnh lùng đó nữa nhé...sẽ khiến mọi người sợ đó...

- Được được...anh sẽ không như vậy....em đừng ngủ !!! - Anh sợ hãi nhìn hàng mi của cô đã dần rũ xuống kia.

- Abi....em yêu anh !....- Lời cuối cùng cô có thể thốt ra,sau đó vì mất máu nên cô ngất lịm đi.

- Mie ! Mie !!!! - Anh gọi lớn.Nhịp tim cô vẫn đập,chỉ là rất yếu...

Đúng lúc này,Hà Linh chợt giật mình nhận ra mình vừa giết người.Cô ta lập tức bỏ chạy.Nhưng chưa ra khỏi phòng cảnh sát đã ập tới tóm lấy Hà Linh.

- Tổng giám đốc,cứu thương đến rồi.... - Một tên hốt hoảng chạy vào nói.

Abi lập tức bế xốc Mie lên,chạy nhanh xuống bậc cầu thang ra ngoài khách sạn.

Xe cứu thương và xe cảnh sát đều đã dừng đầu ở cửa khách sạn.Thấy Mie bị thương,y tá bác sĩ đều đỡ lấy cô đưa lên giường nhỏ rồi đẩy lên xe.Abi cũng theo lên.Ngay sau đó,cánh cửa sau đóng lại,chiếc xe lăn bánh đi.

Trên xe cứu thương, các bác sĩ đều đang tận lực cầm máu cho Mie.

Abi ngồi cạnh cô,mặt mày lo lắng không yên.Tay vẫn nắm chặt tay cô.

- Mie...mie....em đừng xảy ra chuyện gì...em nhất định phải sống ! Anh và con đều cần có em....- Miệng anh lẩm bẩm

Mie vẫn nằm đó.Hàng mi cong dài nhắm chặt lại không động tĩnh gì.

Bệnh viện.

Phòng cấp cứu vẫn sáng đèn.Mie đã ở trong đó sáu tiếng đồ hồ rồi.Rốt cuộc mấy tên bác sĩ đó làm gì mà lâu như vậy chứ ?

Abi ngồi trên hàng ghế chờ.Hai tay chấp lại chống lên đùi.Đầu dựa vào ngón trỏ.Hai mắt nhắm lại.Miệng không ngừng cầu nguyện.Trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi.

Bệnh viện hôm nay rất vắng.Cả hành lang đều im lặng không một tiếng động.Ngoài trời âm u đen tối không sắc màu,thỉnh thoảng lại lóe lên tia chớp.

- Tổng giám đốc...Hay là tôi trở ông về khách sạn thay đồ trước? Áo ông đã dính đầy máu rồi.Dù sao cũng sáu tiếng rồi ông chưa rời khỏi đây....- Kalo ái ngại lên tiếng.

Abi không trả lời.Vẫn ngồi im cầu nguyện cho Mie bình an vô sự.

Cuối cùng đèn báo cũng vụt tắt.Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra.Bác sĩ trong đồ giải phẫu xanh dương thẫm đi ra ngoài,về mặt buồn.

- Sao rồi ? Vợ tôi sao rồi ??? - Abi nôn nóng đứng ngay dậy bám lấy tay bác sĩ.

Bác sĩ kéo chiếc khẩu trang xuống.Bắt lực lắc đầu.

Abi trợn tròn mắt ngạc nhiên không nói được gì.Trái tim đau đớn như bị đâm ngàn nhát dao vào.

- Chúng tôi đã gắng hết sức lấy viên đạn ra.Nhưng vì cô ấy bị bắn gần tim nên rất nguy hiểm.Hơn nữa do mất máu quá nhiều nên....- Bác sĩ ngập ngừng - Anh có thể vào thăm cô ấy lần cuối.

51. Chương 50 : Đứa Bé Còn Chưa Thành Hình

Anh có thể vào thăm cô lần cuối ? Không ! Không thể như vậy.

Bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sấm lớn.Sau đó mây đen nãy giờ tuôn xuống từng hạt mưa nặng hạt.

Abi tuột hai cánh tay thẳng xuống.Cả mặt cứng đờ.Anh bước nhanh qua mặt bác sĩ để vào trong.Nhưng một cánh tay lại bám lấy anh.

Abi ngạc nhiên quay mặt lại nhìn vị bác sĩ.

- Đứa bé....anh không hỏi về nó sao ? - Vị bác sĩ ngập ngừng.

- Đứa bé ? - Anh nhú hai cánh mày lại.Đầu hơi nghiêng nghiêng.

- Anh không biết sao ? - Bác sĩ cũng ngạc nhiên chẳng kém - Cô ấy đã có thai hơn một tuần rồi..

- Ông nói...Mie có thai ? - Abi nghi ngờ.

Bác sĩ gật nhẹ đầu.

- Cô ấy bị sảy thai ngay khi vừa được đưa vào phòng cấp cứu.

- Trời ơi- Anh sốc.Thực sự sốc.Cô có thai...vậy mà anh không hề biết ? Hèn gì bác sĩ lại nói cô mất nhiều máu như vậy.....

Cô đã mang thai con của anh !!!

Abi lao như bay vào phòng bệnh,thấy bóng dáng cô đang nằm im trên bàn mổ.Cả người đều dán các dây dẫn thiết bị truyền điện.Mấy bác sĩ trợ giúp đều đứng quanh bàn mổ cúi đầu.

” Tútttttt.....”

Máy đo nhịp tim chỉ có một đường thẳng dài chạy ngang màn hình.....

Abi chậm rãi bước tới.Hai mắt anh liếc qua viên đạn còn dính máu được đặt trên khay sắt trên bàn.Trái tim đau thắt lại,ánh mắt rời đi nhìn cơ thể đã lạnh của Mie.

Mấy bác sĩ biết ý,chỉ có thể cúi đầu tạ lỗi rồi rời đi.

Anh ngã quỵ xuống bên cạnh cô. Ngồi quỵ bên cạnh cô. Đưa bàn tay to lớn run run của mình lên sờ lấy khuôn mặt tái nhợt không còn chút sự sống nào của cô.

- Mie !!!!! - Abi đau đớn gào lớn tên cô giữa khoảng không tĩnh mịch.

Bầu trời vẫn đổ mưa lớn, ngày càng lớn. Mưa tuôn xối xả không ngừng.. Mưa của những giọt nước mắt đau đớn, của những nỗi đau bất tận đang dâng cao.

Anh đã hại chết cô và đứa con chưa thành hình của mình rồi !!!!

Anh thật quá xấu xa mà. Tại sao có thể để một người phụ nữ thay mình đỡ đạn chứ ?

Ngay từ đầu, lẽ ra anh không nên chọn Male là nơi hưởng tuần trăng mật. Lẽ ra anh không nên để An Hương mất tích đột ngột trong chốc lát.... lẽ ra anh nên ngăn chặn tất cả từ đầu mới phải...

Lúc chuẩn bị rời đi khỏi bệnh viện, lẽ ra anh nên để cho thuộc hạ tiếp tục ở đó canh chừng chứ không nên cho họ về như vậy.... Mà không, khi anh gần như nắm chắc được mạng sống của Hà Linh trong tay, lẽ ra anh không nên mềm lòng tha cho cô ta như vậy. Lẽ ra anh phải giết cô ta lúc đó... để cô ta không có cơ hội ra tay....

Tất cả là tại anh ! Mọi chuyện này cũng đều từ anh mà xuất phát. Anh đã quá ngu xuẩn khi cho rằng chuyện An Hương bị bắt cóc không ảnh hưởng gì lớn... Chẳng lẽ cái giá phải trả cho sự tự tin cao ngạo của anh chính là cướp cô đi khỏi anh ?

Tại sao ông trời nỡ đối xử như vậy với anh chứ ? Anh có thể mất tất cả sự nghiệp, danh dự, tự trọng... để có cô. Cô là cuộc sống của anh. Là mặt trời chiếu sáng con đường của anh. Vậy tại sao lại cướp cuộc sống, cướp mặt trời của anh đi ?

- Mie....anh xin lỗi ! Mie....- Nước mắt vẫn lăn dài. Anh đau đớn ôm lấy cơ thể lạnh băng của cô.

- Anh xin lỗi !...xin lỗi em..Mie....- Anh nghẹn ngào nói trong tiếng nấc khổ sở.

Căn phòng vắng....tiếng khóc đau lòng bị thương của người đàn ông vang lên đến khắp hành lang. Cảm giác của Abi bây giờ, còn đau hơn cả việc bị moi tim ra ngoài.

Một bác sĩ không nỡ đứng nhìn anh đau khổ mãi vậy, bèn đi tới, đặt tay lên vai anh an ủi.

- Tôi biết anh đang sốc...nhưng người chết không thể sống lại. Anh đau buồn cũng không có ích gì. Anh cứ như vậy, cô ấy ở nơi chín suối cũng không yên tâm buông xuôi ân tình thế gian mà nhắm mắt. Anh hãy nên bình tĩnh lại chút, nghỉ thoáng lại chút....đừng chỉ đứng đây khóc nức nức mãi. Hãy làm gì đó cho cô ấy lần cuối xem sao?- Có hơi vụng về, nhưng đó là tất cả những gì vị bác sĩ có thể nói.

Bác sĩ đưa tay kéo nhẹ tấm chăn mỏng lên che kín mặt cô. Cả người Mie đều chìm dưới lớp vải kia.

“Hãy thay em chăm sóc tốt cho con....”

Lời nói của cô vang vọng bên tai. Là lời mà cô đã nói lúc còn đang ở hang ổ của Hà Linh....là lời cuối cùng cô nhờ vả anh trước khi ngắt đi không bao giờ tình lại...

- Anh sẽ chăm sóc cho con.....anh sẽ nuôi lớn nó...Nó sẽ giống em, xinh đẹp và hoàn mỹ về mọi thứ ! - Anh nhẹ giọng nói.

Từ ngoài cửa phòng cấp cứu vọng tới bước chân gấp gáp vội vàng. Sau đó là bóng dáng người phụ nữ chạc tuổi trung niên bước vào. Mặt mày đều hiện rõ vẻ lo lắng hốt hoảng. Mái tóc bết lại do nước mưa ngấm vào.

- Mie ? Mie của tôi ? Nó sao rồi ???? - Bà Hoàng Mai chưa hề biết mình đã đến muộn. Hay tay bám vịn vào tay áo của bác sĩ. Giọng nói mất kiên nhẫn trở nên gấp gáp.

Bác sĩ thở dài lắc đầu. Nhẹ giọng nói :

- Cô ấy không qua khỏi !

Bà Mai gần như sụp đổ hết toàn bộ tinh thần. Khi nghe Abi báo tin bà vì không đặt trước vé máy bay nên không tài nào bay ngay sang đây được. Đành sai người của mình trực tiếp lái máy bay tới. Suốt mấy tiếng

đồng hồ ngồi trên máy bay bà đã rất nôn nóng.Mong tới đây có thể gặp được cô như trước.Ẩm đạm cười với bà.Nhưng thật không ngờ...

Lúc này,bà Mai mới để ý tới người đàn ông đau đớn gục khóc bên cạnh một thi thể đã bị trùm kín mặt.Bà Mai mất hết toàn bộ tinh thần còn sót lại.Run run bước chân đi tới.

- Mie....Con tôi đây sao ??- Bà Mai không tin nhìn vào thi thể người phụ nữ vẫn còn trên bàn cấp cứu.

Bác sĩ đứng cạnh đó này giờ không trả lời lại.Chỉ cúi nhẹ đầu gật gật.

Bà Mai sốc,bước chân loạng choạng không vững lùi về phía sau suýt ngã.May mắn bác sĩ kia kịp thời đỡ lấy.Bà đưa tay lên phía trước ngực cố giữ bình tĩnh.Hơi thở gấp gáp cố hít sâu hơn.

- Không thể nào !! Không thể ! Con tôi không thể chết như vậy được.Các anh làm ăn kiểu gì vậy? Tại sao lại không cố gắng cứu nó ??? Tại sao lại để nó....Hức hức....Đứa con gái tội nghiệp của tôi...- Bà Mai nói trong tiếng nấc.Tuy Mie không phải con ruột hay có quan hệ máu mủ gì với bà,nhưng từ trước đến nay bà vẫn coi cô như đứa con gái ruột mà bà sinh ra vậy.Như điên dại ,bà lao tới lật tấm vải kia ra khỏi mặt cô - Không đúng,nó chưa chết.Nó chỉ là đang ngủ.Tại sao các anh có thể làm thế này với nó ?

- Chúng tôi xin lỗi...chúng tôi đã cố hết sức rồi...- Bác sĩ ái ngại nói.

Bà Mai bám lấy bác sĩ.Đau đớn gào lên,hai ray không ngừng đập mạnh liên tục vào bác sĩ.

- Là do các anh !! Các anh hại chết con tôi !! Các anh không chịu cứu nó

- Mẹ,là do con ! Mẹ đừng trách bác sĩ,là do con không bảo vệ nổi cô ấy .- Abi nắm lấy hai cánh tay bà từ phía sau rồi tách bà ra khỏi vị bác sĩ.Không che dấu tự đổ tội ỉn.

- Phải rồi.Là do cậu ! Chẳng phải cậu là chồng nó sao ? Tại sao nó lại thành ra thế kia trong khi cậu vẫn lành lặn không chút vết thương ? - Bà Mai lại quanh sang trách anh.Nắm chặt lại tiếp tục đặt lên người anh.

Abi cũng đau khổ chẳng kém gì bà cả Cũng đau đớn bất tận như vậy.Anh ôm chặt lấy mẹ cô để cả hai bình tĩnh lại.Mặc dù bà Mai vẫn vùng vẫy đánh anh,nhưng sức lực cũng dần yếu đi.Cuối cùng buông xuôi ra.Chỉ còn khóc lóc.

- Đúng ! Là do con ! Là con không bảo vệ nổi Mie...- Anh nhẹ giọng trách hận bản thân.

Bà Mai đẩy sự an ủi của Abi ra,lao tới ôm lấy cơ thể Mie.Cả mặt đều gục xuống vai cô.

- Mie.....con gái của mẹ....

52. Chương 51 : Sự Mất Mát ?

Mưa nặng hạt đổ xuống.Tại một thành phố của Mỹ....

Trong nghĩa trang,một đám người cả người đều một màu đen đứng bên cạnh một ngôi mộ vừa lập còn ẩm đất.Hình ảnh cô gái nhỏ đang nở miệng cười trên bức hình đặt cạnh ngôi mộ

Đám tang của cô,chỉ có duy nhất Abi cùng mẹ nuôi cô và vài người thân từ Việt Nam tới.Tuy thời tiết đang có ảnh hưởng xấu tới các chuyến bay nhưng người thân vẫn cố gắng có mặt để đưa Mie về nơi an nghỉ cuối cùng..

Bà Mai kìm nén không ỉn bật khóc,tạo nên những tiếng nấc bị chèn trong cổ họng.Cả người bà đều suy sụp rõ rệt,đôi mắt sưng lên hiện rõ một điều rằng bà đã khóc rất nhiều trong mấy ngày qua,chóp mũi và hai má cũng đỏ ửng lên.Nước mắt vẫn không ngừng nghỉ lăn dài xuống.Sau một hồi nỗ lực kìm nén ,cuối cùng bà Mai vẫn bật khi nhìn vào di ảnh của Mie.Bà nức nở khóc,rồi lại đưa tay lên bịt miệng tự kìm chế ..

Abi đứng thần người,bên cạnh anh,An Hương trong bộ váy đen đứng nhìn ngôi mộ kia,cả mặt méo mó.Nước mắt trên khuôn mặt cứ chảy,An Hương lại lấy tay quệt đi đúng như hành động của trẻ con.Bàn tay nhỏ nhắn béo múp của cô bé được nắm gọn trong lòng bàn tay Abi.Anh lúc này vẫn đang đứng thần thờ,không nói bất cứ một lời nào...chỉ lặng im nhìn cô.Gương mặt bất cứ chỗ nào cũng đều thấy nỗi đau xâm chiếm,những giọt

nước mắt mặn đắng cứ lăn trên khuôn mặt anh. Nhưng anh chỉ khóc một cách lặng lẽ, không kêu gào, không than thở, không làm bất cứ hành động gì... chỉ đứng im ôm nỗi đau trong tim.....

- Mẹ...mẹ.....- An Hương gọi cô trong tiếng nấc, rồi quay sang bám lấy mép quần anh kéo kéo - Bố ơi, con muốn mẹ ! Con muốn mẹ

Abi giật mình, quay sang nhìn con gái bé bỏng, lau nước mắt trên má đi, nhìn con gái của mình rồi cố rặn ra một nụ cười méo mó.

- Con đừng khóc, mẹ con - Anh lắp lửng, chẳng biết nên dỗ cô bé ra sao, cuối cùng bế An Hương lên tay, chỉ có thể dỗ dành bằng mấy từ . - Mẹ con đi rồi, từ giờ sẽ chỉ còn hai chúng ta ! - Câu nói của anh mang đầy chua chát,

An Hương lại càng khóc lớn

- Huhu ! Con không biết, con muốn mẹ ! Con muốn mẹhuhu

Abi rất cuộc cũng biết lựa chọn nói thẳng như vậy khiến con gái anh chỉ càng thêm đau khổ. An Hương còn bé, nói vậy đương nhiên cô bé sẽ càng khóc lớn. Abi ôm con vào lòng, bàn tay run run vỗ nhẹ lên lưng cô bé.

- Ngoan...đừng khóc! Nếu con khóc, mẹ con sẽ không về với con nữa đâu ...

An Hương nhồm lên nhìn anh, đôi mắt long lanh ngấn lệ.

- Vậy...con không khóc, mẹ sẽ về với con ?

- Đúng ! - Dù sao cũng nói dối, vậy cứ nói dối cho trót, sau này An Hương lớn sẽ hiểu anh bắt buộc phải làm vậy, dù sao cũng là tốt cho cô bé.

An Hương nép cả người vào lòng bố mình, áp cả nửa mặt vào ngực anh. Hiểu chuyện không khóc lóc nữa, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm :

- Vậy con không khóc nữa ! Vì khóc mẹ sẽ không thêm nhớ đến con , không thêm quan tâm con...nên con sẽ không khóc ! Để ẹ biết con là con gái ngoan của mẹ !

Abi vuốt nhẹ mái tóc ngắn thả ra của cô bé, hôn lên trán bé Hương. Cử chỉ và hành động đều rất dịu dàng chan chứa đầy yêu thương của một người cha dành cho con mình.

Một tuần sau đám tang của Mie....

Kevil và Hà Linh đều đã bị phía cảnh sát giam giữ. Họ đã tổ chức phiên tòa. Trước ngày xét xử, thẩm phán đã nói với Abi Kevil sẽ bị kết tù chung thân, còn Hà Linh bị bắt tay với hắn nên cũng ngồi tù 20 mười năm. Nhưng Abi đã mời luật sư nổi tiếng về, cãi lớn tội hai người kia. Kết quả là xé lớn vấn đề. Cuối cùng , thẩm phán quyết định Kevil bị tử hình, còn Hà Linh ngồi tù đến hết đời !

Bây giờ, Abi đã suy sụp mất hết toàn bộ tinh thần. Anh luôn tự nhốt mình trong phòng. Ai gọi cũng nhất quyết không ra. An Hương cũng phải nhờ cho bố mẹ anh trông nom.

Đã mấy ngày hôm nay, Abi đều không ăn gì, cả ngày cứ trốn trong phòng không nói gì. Thà rằng anh cứ gào khóc liên tục còn hơn cứ im ỉm chịu đựng như vậy. Bố mẹ anh đều rất lo lắng. Ngộ nhỡ anh xảy ra chuyện gì trong đó cũng chẳng ai biết....

Căn phòng của cô và anh, trước đây đều tràn ngập một màu hồng của tình yêu, của cuộc sống hôn nhân. Nhưng bây giờ đều lạnh ngắt u ám. Sau khi tổ chức lễ cưới, anh và Mie thậm chí còn chưa thể nằm trên chiếc giường lớn trong phòng ôm nhau ngủ ngon đến một lần. Khó khăn lắm cả hai mới đưa ra quyết định kết hôn, vậy mà ông trời lại phá đám hai người, tuần trăng mật An Hương bị bắt cóc...Sau đó là cái chết của vợ và con anh !....

- Abi ! Con mau mở cửa ra ! Đừng có nhốt mình trong phòng. Người chết rồi cũng đâu thể sống lại ? Con khổ sở hành hạ bản thân mình như vậy thì có ích gì ? Mẹ biết con đau khổ, nhưng ít nhất cũng đừng vì thế mà trở thành một người ngu xuẩn như vậy ! Con có biết một tuần qua công ty con đang gặp khó khăn thế nào không ? Nếu không phải bố con cố gắng dùng chức vụ chủ tịch cũ điều khiển công ty tạm thời thì có

lễ tập đoàn SUVE của con đã rơi vào tay kẻ khác rồi con biết không ? Còn nữa,con không quan tâm đến mình,chỉ ít cũng phải quan tâm đến con gái,An Hương nó suốt ngày quấy nhiễu đòi bố mẹ,cả ngày chỉ biết khóc lóc không ăn không uống.Mẹ cũng đã dỗ nó hết cách rồi.Abi,con mau ra đây,nếu còn tự nhốt trong đó,An Hương sẽ vì không chịu ăn mà chết đấy ! Trẻ con không giống người lớn,sức chịu đựng của con bé không được lớn như con .

Bên ngoài mẹ anh không ngừng đập tay liên tục vào cánh cửa,miệng nói lớn như sợ anh sẽ nghe thiếu một chữ nào đó.Nhưng Abi vẫn im lặng,không nói gì,cũng không vang lên động tĩnh gì

- Con còn không ra ,mẹ sẽ cho người phá cửa ! - Bà đe dọa.

- Mẹ đi đi ! - Giọng nói thều thào của anh vang lên.Rốt cuộc anh cũng chịu mở miệng.

- Không ! Con ra đây ẹ.Bằng không mẹ sẽ làm phiền con đến khi con chịu ra. - Mẹ anh khoanh tay,tiếp tục nói.

Bên trong phòng,Abi ngồi một góc tường,bên cạnh đó những vỏ chai rượu đều lăn lóc trên sàn.

Anh sợ,sợ ra ngoài sẽ thấy hình bóng của cô khắp nơi trong nhà.

Sợ những kí ức trước kia sẽ ùa về...

Sợ anh sẽ mãi mãi không quên được cô....

Thấy Abi không trả lời,mẹ anh tiếp tục đập cửa gọi.

Nhưng anh vẫn không ra....

Đến khi bà định bấm số gọi người đến phá cửa,chợt tiếng khóc lớn của trẻ con từ trên gác vang lên.Sau đó là tiếng gọi gấp gáp của người giúp việc.

Mẹ anh không quan tâm gì liền chạy vội lên xem.

- Bà chủkhông xong rồi,tiểu thưCô ấy bị sốt nặng rồi.Cả người cứ run lên - Cô giúp việc lo lắng,nói không thành câu hoàn chỉnh.

- Còn không mau đưa đến bệnh viện . - Bà quát lớn

Sau đó,tiếng bước chân nhón nháo rời đi trong sự lo lắng...Rồi căn nhà lại tràn ngập trong sự im lặng....

Bên ngoài không còn tiếng nói hay âm thanh nào nữa.

Abi ngẩng mặt đang gục nãy giờ lên,đưa mắt nhìn ra phía cửa.Trong tâm trí chợt tưởng tượng ra hình ảnh An Hương đang sốt cao,cả người co rúm lại,mồ hôi đầm đìa chảy ra trên trán.

Liệu có phải cô bé xảy ra chuyện gì không ?

Nghĩ đến con,Abi không nghĩ ngợi gì nữa lập tức mở cửa lao ra ngoài . Anh đã mất cô,không thể mất thêm An Hương !

53. Chương 52 : Bệnh Viện.....

Bệnh viện....

Bác sĩ nói An Hương không bị gì nghiêm trọng.Chỉ là ốm thông thường của trẻ nhỏ.

Abi bây giờ có vẻ tiêu tụy hơn trước rất nhiều,mặc dù chỉ có vài ngày nhưng khuôn mặt anh đã hơi hóp lại.Vài cọng râu bắt đầu nhú ra trên cằm và xung quanh môi.

Anh ngồi trên mép giường,đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của con.Phải công nhận An Hương càng lớn càng giống Mie,kể cả khi ngủ cũng vậy.Hàng mi cong dài thỉnh thoảng lại giật giật.Cả khuôn mặt bầu bĩnh tròn trịa,đôi môi căng mọng đỏ hồng,chiếc mũi cao thon dài....các chi tiết đều mang vẻ đẹp ngọt ngào của những thiên thần gom lại.Nhìn vào con bé có thể thấy rõ một Mie có chút quen thuộc,cũng có chút xa lạ....

- Giờ con thấy nó ốm rồi mới vừa lòng phải không ? - Mẹ anh đứng phía sau lên tiếng - Làm gì có người cha nào bỏ mặc con mình như vậy ?

Abi không trả lời, đầu hơi cúi xuống. Anh đúng là một người bố tồi tệ nhất ! Trước đây Mie đã dạy anh rất nhiều lần phải chăm sóc tốt cho con... Vậy mà anh lại bỏ mặc nó ? Anh có lỗi với cô ! Rất có lỗi ...

Đúng lúc ấy, An Hương tỉnh lại. Vừa thấy anh, cô bé đã nhồm dẫy làm ưi kim cắm ở mu bàn tay bị tác động vào tạo nên cảm giác đau nhói. An Hương hơi nhúu mày lại, sau đó lập tức lên tiếng.

- Bố, tại sao gần một tuần qua bố không chịu gặp con ? Có phải bố giận con không ? Con làm sai sao ? Con xin lỗi ! Bố đừng giận con..... - Lời nói non nớt nhưng lại mang lại cho Abi cảm giác ân hận, tự trách.

Nhìn bộ dạng của con gái mình thế này, anh lại dần vật về cái chết của Mie....

- Không phải bố giận con, là bố bận công việc... - Abi đưa tay vén vài sợi tóc trên trán cô bé sang một phía, giọng nói dịu dàng . - Bố sao có thể giận bảo bối của bố ?

An Hương nở miệng cười, dang tay ôm chặt lấy cánh tay anh.

- Phải, phải ! Bố sẽ không giận con !! Vậy bố đừng không gặp con nữa nhé ? Bà nội nói mẹ bỏ đi rồi, con không muốn bố cũng đi giống mẹ !

Đột nhiên nghe thấy An Hương nhắc đến mẹ, Abi hơi sững nộ cười lại vài giây. Anh liền quay mặt sang nhìn mẹ mình. Bất gặp ánh mắt dò xét của anh, bà Witer giờ đang đứng khoanh tay gần đó liền nhún vai, môi mím lại nhếch sang một phía. Ánh mắt bà ý " Tại con bé quấy quá nên mẹ đành nói vậy ! ". Không phải anh không muốn cho An Hương một cái cơ để cô bé không đòi mẹ nữa nhưng lấy cơ là Mie bỏ đi thì có hơi quá không ? Như vậy An Hương sẽ cho rằng mẹ mình thiếu trách nhiệm mà bỏ đi. Anh quay đầu lại, ánh mắt dừng trên khuôn mặt cô bé, nhẹ nhàng đặt lên trán cô bé một nụ hôn, vòng cánh tay ra ôm đứa con gái ngây thơ kia vào lòng.

- Bố sẽ không bỏ con đi đâu.

.....

Sau khi An Hương ngủ, mẹ anh liền kéo anh đang ngồi cạnh giường bệnh ra ngoài cửa phòng, nhẹ giọng hỏi :

- Abi, mẹ hỏi con cái này ...được không ?

- Có chuyện gì mẹ cứ hỏi đi . - Giọng anh trở nên nhanh chóng pha chút sự gấp gáp. Liên tục ngoảnh đầu lại nhìn vào trong phòng bệnh. Anh không muốn khi anh đứng ngoài này tám gấu với mẹ thì An Hương ở trong kia lại xảy ra chuyện gì đó....

Được sự đồng ý của anh, bà Witer mới buông cánh tay săn chắc của anh ra . Nhưng vẫn có chút do dự.

- Khi này....bác sĩ nói An Hương nhóm máu AB.... - Mẹ anh ngập ngừng.

Abi hiểu bà định hỏi gì.

- Không phải con nhóm máu O, Mie nhóm máu B sao ? Vậy tại sao An Hương nó lại..... - Nếu như xét theo nhóm máu của Abi và Mie, thì lẽ ra An Hương phải thuộc nhóm máu O hoặc B, nhưng lại là AB. Nếu như bà Witer làm xét nghiệm ADN thì có thể biết An Hương có thật sự là con của anh như anh nói không. Nhưng bà vẫn muốn nghe lời giải thích từ anh trước.

Abi hơi cúi mặt thở nặng một tiếng rồi nói :

- Mẹ, nhóm máu O của con là O Bombay mà. O Bombay và B vẫn có thể có con là AB *. An Hương vẫn có thể thuộc nhóm máu AB .

- Trước khi Mie sinh con anh đã tìm hiểu rất kĩ về các loại máu để tìm chứng cứ tránh bị nghi ngờ, cũng may anh thuộc nhóm máu O Bombay. Nên bây giờ bị mẹ anh hỏi đến vấn đề này Abi mới có thể thần nhiên trả lời.

(* : Nhóm máu O Bombay (do hồng cầu của Abi không có gen H lên biểu hiện là nhóm máu O) khi giảm phân tạo giao tử Ah kết hợp với giao tử BH của Mie lên sinh con ABHh biểu hiện nhóm máu AB.)

Bà Witer có hiểu một chút về nhóm máu ,nên nghe câu trả lời của Abi vẫn có thể hiểu chút chút.

Thấy bà hơi ngẩn ra suy nghĩ,Abi lập tức nói tiếp :

- Mà mẹ thích lo chuyện bao đồng từ bao giờ thế ? Nếu rảnh rồi mẹ hãy lo mấy cái nhà hàng của mẹ đi.Bà chủ gì đâu cả năm mới xuất hiện vài lần ? - Mẹ Abi vốn mở rất nhiều nhà hàng lớn.Nhưng từ sau khi Abi lấy vợ bà đều giao công việc lại cho thuộc hạ của mình quản lí cả.Suốt ngày đa số bà chỉ đến mấy quán spa hay ăn uống với bạn bè đã hết ngày rồi. Nói xong,Abi hiểu với tính mẹ mình chắc chắn bà sẽ còn truy xét anh thêm vài câu nữa.Nên Abi nhanh chóng lấy cớ đau bụng rồi rời đi .

.....

Abi đến cửa phòng bác sĩ,thấy ông đang cắm cúi viết lách kết quả khám cho bệnh nhân,Abi đưa tay gõ lên cửa mấy tiếng.Vị bác sĩ kia liền ngẩng đầu lên.Vừa thấy anh,bác sĩ đã cười tươi ra đón anh :

- Tổng giám đốc ,anh tìm tôi có chuyện gì sao ?

Abi hơi cong môi cười gật đầu,sau đó lập tức trở về khuôn mặt lạnh như băng.

- Tôi đã nghe chuyện của vợ anh,tôi rất lấy làm tiếc....Xin chia buồn với anh - Bác sĩ nhìn bộ dạng lạnh băng kia có chút tiêu tụy đành ái ngại lên tiếng.

- Được rồi . - Anh không muốn bắt cứ ai nhắc đến chuyện này nữa.Nó như cái dằm trong tim anh bị người khác động vào vậy ! Khi ấy cái dằm sẽ lại cắm sâu hơn vào tim....

- Nếu mẹ tôi yêu cầu xét nghiệm ADN của tôi với con gái,ông hãy làm giả kết quả thành xét nghiệm chứng minh tôi với nó có quan hệ máu mủ.

Vị bác sĩ ngạc nhiên hơi há miệng ra.Tò mò hỏi :

- Tại sao ? Chẳng lẽ hai người- Bác sĩ nói rồi lại dừng lại,đưa mắt nhìn thái độ của anh.

- Dừng hỏi nhiều.Cứ làm theo lời tôi đi.Tôi sẽ trả ơn ông hậu hĩnh . -Abi đưa ngón trỏ lên xoa xoa chóp mũi.Sau đó quay người rời đi.Ra đến cửa,bước chân anh đột nhiên dừng lại. - Nếu ông nói cho ai biết,tôi sẽ

Không cần Abi nói hết câu,vị bác sĩ đã hiểu nếu làm trái lời anh sẽ gánh hậu quả như thế nào.Ông hơi run lên,nói ngay :

- Anh an tâm,tôi sẽ không đi nói linh tinh đâu !

Abi gật đầu,môi hơi héch lên rồi nhanh chóng rời đi.Từ sau lưng anh vẫn có thể thấy được sự cô đơn,đau khổ và chút lạnh nhạt...Không giống một vị giám đốc cao ngạo của trước kia.

54. Chương 53 :

Ep 1 : CUỘC SỐNG THAY ĐỔI KHI KHÔNG CÓ EM

Sau khi An Hương xuất viện,bố mẹ Abi đều nhanh chóng quay lại Việt Nam tiếp tục công việc.Abi cũng không tự nhốt mình nữa.Với Abi,anh còn nhiều trách nhiệm trên vai.Mie đã vì anh mà chết,anh nên biết trân trọng mạng sống của mình,sống nốt quãng đời còn lại cho cả cô và anh.

Abi quay trở lại làm việc ở SUVE.Hôm đó,cả công ty đều rất ngạc nhiên.Không phải là do Abi sau khi vợ mất vẫn còn tâm trạng với công việc mà là vì thái độ và tính cách đã thay đổi.Không còn là một tổng giám đốc lạnh lùng nghiêm khắc với cấp dưới trước kia nữa.Abi bây giờ hòa đồng hơn trước rất nhiều,có khi gặp cấp dưới của mình còn mở miệng chào trước.Hơn nữa anh cũng rất hay khen thưởng những nhân viên ưu tú làm việc xuất sắc,thậm chí còn cho những người làm việc chăm chỉ nhất công ty được đi du lịch xa một chuyến. Điều này khiến toàn bộ người trong và ngoài của công ty đều thấy lạ,nhưng lại không ai dám hỏi anh lí do.Có người cho rằng Abi sau cái chết của Mie đã suy nghĩ lại về bản thân nên sửa đổi tính cách lại cho tốt.Có người lại nói Abi đang trấn thương tâm lí nên điên điên khùng khùng mới không kiểm soát được hành động lời nói với người khác...Còn vài người cho rằng Abi chỉ đang muốn tỏ ra về ” Tôi không sao cả,vẫn

đang sống tốt đấy thôi ” để ọi người khỏi nhìn anh bằng ánh mắt thương hại.Chẳng ai biết anh thay đổi như vậy đều không phải vì bất cứ lí do nào do họ đoán mò cả,anh chỉ đang cố gắng làm theo lời Mie,không tỏ ra lạnh lùng nữa.....

Ở công ty,tuy anh là giám đốc nhưng lại không nhàn nhạ như những giám đốc của các tập đoàn khác,anh lúc nào cũng bận rộn cả ngày.Nhưng anh không vì công việc mà bỏ bê con mình.Vẫn dành thời gian ăn cơm với con gái,cuối tuần lại cùng cô bé đi chơi.Abi cũng không còn gọi con gái mình bằng cái tên An Hương nữa,anh cho rằng chính cái tên ấy đã mở cửa cho quá khứ chen vào tương lai,chỉ mang lại xui xẻo.Nên bây giờ anh đã gọi bằng chính cái tên trước đây anh đã đặt khi cô bé chào đời,Lucy.Lucy như là một sự may mắn thực sự của anh.Cô bé là thiên thần,đứa con của Mie.Vì thế cho dù không có chút quan hệ máu mủ anh vẫn sẽ yêu thương,cưng chiều cô bé hết mực.Cũng sẽ không cho bất cứ một ai biết về bí mật của Lucy,kể cả cô bé.

Chẳng mấy chốc ba năm trôi qua,tập đoàn SUVE phát triển rất mạnh.Nhưng Abi bây giờ không chỉ đứng đầu SUVE mà anh còn làm chủ tịch tập đoàn GG lớn mạnh nhất nhì thế giới do bố anh giao lại.Các trang báo và tin tức bây giờ dường như chỉ toàn những tin tức về vị chủ tịch giàu có Witer Abi này.Ai cũng phải nhìn anh bằng con mắt ngưỡng mộ ,kính trọng và cả ghen tị. Dù bây giờ cuộc sống thay đổi rất nhiều nhưng Abi vẫn chưa hện hò với bất cứ ai,rất nhiều cô gái xinh đẹp yêu anh say đắm và sẵn sàng làm mẹ kế của Lucy nhưng anh lại không màng đến.Anh vẫn luôn chỉ yêu một một mình Mie,cho dù cô không còn bên cạnh anh nhưng mọi thứ về cô vẫn còn in sâu trong lòng anh.

Ba năm,cũng không phải thời gian quá dài nhưng đủ để Abi có thể dần lành lại vết thương trong tim mình.Căn nhà trước đây Abi và Mie từng sinh sống đã từng bị bán đi một lần,khi đó Abi và Lucy đều chuyển đến một biệt thự khác to hơn đó rất nhiều nên mẹ anh cho rằng căn nhà đó cũng không còn gì quan trọng mới đem bán đi ột người bạn của bà.Không ngờ sau khi Abi biết chuyện đã rất tức giận,thậm chí còn không chịu gặp hay nghe giải thích của mẹ anh,tìm mọi cách mua lại căn nhà.Nhưng người bạn của mẹ anh kia lại khá ưng căn nhà và không muốn bán lại.Sau nhiều lần rằng co cuối cùng Abi khó khăn lắm mới mua lại được căn nhà nhưng với cái giá đắt gấp năm lần. Sau lần đó,mẹ anh đã chẳng bao giờ dám tùy tiện động đến bất cứ đồ gì của anh.

.....

Cuối tuần,như thường lệ Abi bỏ hết mọi công việc lại trở về dẫn con gái cưng đi chơi.Ngồi trên xe,anh tựa cả người vào ghế,tay đưa lên ve vãn mi tâm.Hai mắt đều hướng nhìn ra ngoài cửa sổ nghĩ xem hôm nay sẽ dẫn Lucy đi đâu chơi.Mọi công viên giải trí và cảnh đẹp ở thành phố này anh đều đã dẫn cô bé đi.Không thể đi lại lần thứ hai,như vậy sẽ rất nhàm chán.Nhưng nếu không đi sẽ rất có lỗi với Lucy và ...Mie.Trước khi Mie mất anh đã hứa sẽ dẫn Lucy đi chơi mỗi ngày cuối tuần.Hơn nữa Lucy cũng đã chờ cả tuần để đến thứ bảy này.

- Kalo.cậu biết chỗ nào hợp cho Lucy chơi cuối tuần không ? - Anh đột nhiên lên tiếng hỏi.

Kalo nhìn bộ dạng của anh trong gương rồi cười trừ.

- Tôi biết,nhưng những chỗ đó chủ tịch đều đã dẫn cô chủ đi rồi.

Abi nhúu mày khó chịu.

- Hay ngài thử đưa cô chủ đi chơi xa một chuyến ? - Kalo gợi ý.

- Không được,tôi chỉ có hai ngày nghỉ.Đi xa sẽ không kịp về.Công việc dạo này rất nhiều,không thể nghỉ việc đi chơi được. - Đúng vậy,công việc vẫn là công việc.Abi không thể bỏ bê nó được.

- Hay ngài dẫn cô ấy tới thăm mộ...bà chủ ? - Kalo rụt rè nói.

Abi lập tức thay đổi sắc mặt.Nếu là trước đây anh sẽ mắng chửi Kalo một trận.Nhưng bây giờ thì khác,anh kiềm chế nén lại.Nhẹ giọng nói.

- Cuối tuần là thời gian nghỉ ngơi để vui vẻ.Không thể khiến Lucy buồn.

.....

Vừa về đến nhà, Abi đã lập tức lên phòng con gái. Vừa bước vào thấy Lucy đang ngồi yên trên giường. Con búp bê mà Lucy thích nhất hôm nay cũng không chơi đến, bị quăng sang một góc giường.

Thấy Abi về, cô bé cũng chỉ lên tiếng chào, sau đó trở lại khuôn mặt buồn thiu. Không có vẻ gì là háo hức muốn đi chơi như mọi lần.

Abi tiến lại gần, ngồi xuống giường cạnh cô bé. Dịu dàng hỏi :

- Hôm nay con sao vậy ? Chẳng phải con rất thích con búp bê này sao ? Sao này không chơi với nó nữa ? - Vừa nói Abi vừa con con búp bê lên lắc lắc trước mặt Lucy.

Lucy nhìn con búp bê, rồi chán nản lại quay đầu ra ngoài cửa sổ lớn trong phòng.

Abi đặt con búp bê xuống, nhìn theo ánh mắt con gái ra ngoài cửa sổ.

- Con ghét con búp bê này rồi sao ? Hay để bố dẫn con đi mua con khác ?

- Không phải ! Bố...- Lucy vội trả lời. Sau đó lại ngập ngừng cúi mặt xuống.

- Nói bố nghe, con có chuyện gì ? - Abi vịn vào hai vai cô bé. Nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn đen láy của Lucy.

- Bố...- Lucy ngập ngừng. Sau đó vẫn chọn nói ra. - Các bạn nói con không phải con bố..các bạn bảo con không giống bố chút nào. Hức hức....Có phải vậy không bố ? - Vừa nói Lucy vừa bật khóc.

Abi bây giờ mới hiểu, thì ra chỉ vài câu nói đùa của bạn bè này lại khiến Lucy như vậy. Anh ôm lấy cô bé vào lòng. Dịu dàng xoa đầu cô bé rồi dỗ dành :

- Con thật ngốc ! Sao lại tin vào mấy lời nói đó chứ ? Con là con bố, con cũng rất giống bố .Đừng suy nghĩ nhiều !

Lucy không trả lời, chỉ gật gật đầu mếu máo khóc.

- Nếu có bố ở đây, chắc chắn bố sẽ mắng cho bọn nhóc kia một trận ! - Abi buông cô bé ra, vừa nói vừa dơ nắm đấm lên tỏ vẻ mạnh mẽ. Sau đó nở miệng cười.

Lucy cũng cười theo. Nhưng vài phút sau lại buồn trở lại.

- Con nhớ mẹ ! - Lucy bất chợt lên tiếng nói tiếp.

Dù ba năm rồi , nhưng mỗi lần nhắc tới Mẹ Abi vẫn rất khó xử không biết nói gì. Chợt nghĩ tới một nơi, anh liền đứng bật dậy.

- Lucy, ba biết một nơi rất đẹp, con có muốn tới đó không ?

- Dạ ? - Lucy ngạc nhiên ngơ ngác nhìn anh. Nhưng chỉ thấy nụ cười tủm tỉm của Abi.

Ep 2 : CÁI KẾT CỦA NGÀY NẮNG

Trên một cánh đồng hoang rực rỡ một màu vàng nắng nằm ở cuối khu rừng, gió nhẹ thổi cho từng cánh lúa đại nghiêng về một phía. Trời xanh mát đem theo chút nắng, từng đám mây thu nhau dạo chơi trên bầu trời.

Cánh đồng hoang này nằm ở cuối khu rừng nên rất ít ai biết đến. Đường tới đây cũng gập ghềnh không thể đi xe vào nên chẳng ai muốn đi bộ tới tận cuối khu rừng mà chiêm ngưỡng cánh đồng hoang kia.

Abi nắm tay Lucy, mỉm cười dắt cô bé đi tới phía giữa cánh đồng. Lucy thì không ngừng ngạc nhiên ngắm nhìn vẻ đẹp tự nhiên trước mặt. Miệng há to vui sướng.

Cánh đồng này là do một lần lạc đường từ rất lâu rồi Abi vô tình tìm thấy. Không ngờ sau gần chục năm mà cảnh ở đây vẫn đẹp như vậy. Trước đây sống cùng Mẹ, anh đã rất muốn có thể đưa cô tới đây chơi, nhưng sau cùng còn chưa kịp có cơ hội thì đã xảy ra chuyện. Anh đã rất hối hận, nếu có cơ hội quay lại trước kia, anh sẽ không ngần ngại đưa cô tới đây dù chỉ một lần. Anh muốn cô cùng anh ngắm cảnh đẹp ít người biết này.

Mãi suy nghĩ, Abi không biết rằng Lucy đã

buông tay anh ra và chạy đi đâu đó. Lúc này sức tỉnh anh mới không thấy cô bé đâu. Cánh đồng hoang này rất rộng lớn, hơn nữa các cây lúa dại kia cũng khá cao, biết đâu sẽ có rắn ở đây. Dù sao cánh đồng này cũng sát với rừng rậm, rất dễ có rắn độc.

Nghĩ đến đây, Abi liền lo lắng đi tìm Lucy, vừa đi vừa gọi lớn :

- Lucy ! Lucy..con đâu rồi ?

Nhưng tìm một lúc vẫn không thấy Lucy đâu, anh bắt đầu lo lắng. Đúng lúc ấy Lucy lại không biết từ đâu chạy tới.

- Bố...bố nhìn con có phải rất giống cô dâu không ? - Lucy cười rạng rỡ xoay tròn một vòng.

Lúc này Abi mới chú ý tới vòng hoa được đan khéo léo đội trên đầu Lucy. Tuy toàn là hoa dại nhưng khi tết lại làm vòng hoa trông lại rất đẹp. Abi ngạc nhiên cúi người xuống nhìn vòng hoa trên đầu cô bé, ở đây chỉ toàn cỏ hoang, lấy đâu ra hoa dại này mà tết vòng hoa? Hơn nữa Lucy còn bé, không thể đan được chiếc vòng đẹp như vậy. Anh liền lên tiếng hỏi :

- Vòng hoa này là con làm sao ?

- Không ạ, là cô tiên tặng cho con . - Lucy ngây thơ trả lời.

- Cô tiên sao ? - Abi bật cười.

- Dạ. Cô ấy kìa ! - Lucy quay đầu lại chỉ về phía xa xa.

Abi nhìn theo hướng cô bé mới phát hiện ra có một bóng người con gái. Anh rất ngạc nhiên, ở đây vắng vẻ hoang vu như vậy hiếm ai biết tới. Mà những người tới đây có lẽ chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Anh không hề nghĩ còn có người khác ở đây.

- Bố ơi, chúng ta tới chỗ cô tiên đi. - Lucy vừa nói vừa kéo tay anh đi. Abi thấy con gái mình vui vẻ háo hức như vậy cũng muốn biết rốt cuộc " cô tiên " kia là ai.

Lucy kéo anh đi một đoạn dài mới tới được chỗ cô gái, lúc ấy anh mới biết thì ra ngoài cánh đồng hoang kia còn có một thung lũng nhỏ đầy hoa lá. Và cô gái kia thì đang vui vẻ ngắm nhìn những bông lúa dại ở trong tay mình.

Một cô gái Mỹ. Mái tóc vàng truyền thống của con gái Mỹ được buông xõa, đôi mắt trong veo xanh biếc đẹp đến mê hồn. Nước da trắng mịn không tỳ vết. Gương mặt không chút phấn son vẫn xinh đẹp rạng ngời. Cô gái ấy mặc một tiếng váy trắng muốt đơn giản . Đối với trẻ con những cô gái dịu dàng hiền hậu mặc váy trắng được coi như là cô tiên. Thảo nào Lucy lại gọi cô ấy là " cô tiên " .

Lucy vừa tới gần cô gái ấy đã lập tức buông tay anh ra chạy tới ôm cô gái kia cười vui vẻ. Cô gái kia cũng nói chuyện với Lucy rất vui, sau đó thấy Abi đứng đờ đờ nhìn cô này giờ thì mới ngạc nhiên đi tới cạnh Abi. Chủ động nở nụ cười lên tiếng :

- Xin chào...anh là là bố của Lucy sao ? - Cô gái ấy cười híp mắt, một tay vòng ra sau một tay đưa ra trước mặt anh ý muốn bắt tay làm quen.

Lucy không phải người dễ tùy tiện cho người khác biết tên, nhưng đối với cô gái mới quen này đã cho biết tên chứng tỏ cô gái ấy rất được Lucy quý trọng.

Abi sững sờ vài giây. Sau đó giật mình bắt lấy tay cô gái lắc lắc.

- À....vâng. Tôi là Witer Abi..

-Ồ, Witer...hi, rất vui được biết anh !

- Vậy....tôi có thể biết tên cô ?

- Tôi là Linda !

Abi còn chưa kịp nói gì tiếp thì Lucy đã chạy tới kéo cả hai người họ đi tới phía thung lũng.

- Bố ơi...cô ấy có cả một căn nhà gỗ ở kia đấy ! - Vừa đi Lucy vừa hớn hỏ nói.

- Vậy sao ? - Abi cười cười nhìn Linda.

Linda không trả lời, chỉ cúi đầu cười theo.

- Cô ấy nói cô ấy rất thích hoa dại. Chiếc vòng hoa kia cũng là do cô ấy lấy hoa ở đây tết tặng con. - Lucy tiếp tục.

Abi khá ngạc nhiên. Không ngờ bây giờ vẫn còn có một người con gái giản dị thích hoa cỏ dại như Linda.

Ở đây đúng là có một căn nhà gỗ nhỏ. Bên trong căn nhà gỗ đều đầy đủ mọi đồ dùng tiện nghi. Abi liếc nhìn căn nhà gỗ một vòng rồi nói :

- Cô sống ở đây sao ?

- Không hẳn. Tôi chỉ tới đây vào cuối tuần. Anh biết đấy, tôi cũng rất bận với công việc. Vậy nên tôi cũng cần nơi thư giãn. Và đây là nơi tôi chọn .

Sau đó Linda lấy tách pha cà phê mời Abi, còn đặc biệt rót nước cam cho Lucy uống. Rồi cả ba người đều trò chuyện vui vẻ. Càng nói chuyện với Linda anh càng thấy cô gái này rất thú vị và có sức hút khiến người ta muốn ở lại bên cạnh. Đã lâu lắm rồi Abi mới tìm được một người con gái làm anh, kể từ sau khi Mie mất. Nói chuyện với Linda anh mới nhận thấy được niềm vui thực sự mà suốt ba năm qua không ai làm được cho anh. Linda rất vui tính và khác biệt. Cô ấy thường thích những thứ giản dị và quái đàng. Nhưng như vậy lại thấy Abi cảm thấy hứng thú rất nhiều.

Ở một thế giới khác, trên một vùng đất dành cho những linh hồn còn vương vấn với người trần, Mie ngồi trên chiếc xích đu đung đưa qua lại. Môi mỉm cười dịu dàng. Cô mặc chiếc váy độc một màu trắng dành cho linh hồn, mái tóc đen mượt mà bồng bềnh bay trong gió. Ba năm qua, cô luôn ở đây dõi theo anh. Lần cô nhìn thấy anh tiêu tụy tự giam mình trong phòng, cô đã đau xót rất muốn được ở bên cạnh anh. Nhưng cô lại không thể trở về trần gian nữa rồi. Cô còn cứ nghĩ anh sẽ mãi mãi không đi tìm hạnh phúc mới, nhưng thật may mắn là anh đã gặp được Linda, chắc chắn cô ấy sẽ làm anh và An Hương hạnh phúc. Chắc chắn !

Bây giờ nhìn anh sống tốt hơn như vậy, cô mới có thể yên tâm từ bỏ kí ức của mình. Mie đứng dậy, đi tới phía Cây Kí Ức. Một linh hồn khác ở đó thấy cô cuối cùng cũng muốn từ bỏ hẳn cuộc sống trần gian. Vui mừng lên tiếng.

- Cô chịu bỏ kí ức rồi sao ?

- Ừ. Anh ấy bây giờ sống rất tốt. Tôi không phải lo lắng nữa rồi.

Mie đứng trước cây cổ thụ lớn có tên Cây Kó Ức kia, đặt một bàn tay lên thân cây rồi nhắm mắt lại.

- Tôi muốn từ bỏ kí ức. - Cô khẽ nói.

Chỉ trong chốc lát, cả người Mie đều bắt đầu phát sáng rồi tan biến dần.

Khi một linh hồn từ bỏ kí ức, họ sẽ biến thành một thiên thần hoặc một ác quỷ, đó là tùy thuộc vào tính cách của họ khi sống. Mie còn nghĩ mình sẽ bị đẩy xuống địa ngục tu luyện nghìn năm. Nhưng không ngờ cô lại thành một thiên thần, một thiên thần xinh đẹp và tốt bụng. Mọi kí ức của cô đều bị xóa bỏ. Mie cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Hôm nay trời nắng. Nắng dịu dàng và ấm áp sưởi ấm trái tim mỗi người

.....

Không có câu chuyện nào buồn cả. Chỉ cần bạn nghĩ theo một cách thoáng khác vui hơn và hạnh phúc hơn.

Cái chết chưa phải là kết thúc tất cả, nó chỉ là như một cánh cửa mở ra con đường khác, cuộc sống khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nao-co-nang-am>